

ພຣະຄຳພີ

ຂ່າວປະເສີດເລື່ອງພຣະເຢຊູຄຣິດ
ຕາມ ມັດທາຍ

ສະບັບ 2010

Lao Bible Online — <http://laobible.net/>

ຂ່າວປະເສີດເລື່ອງພຣະເຢຊູຄຣິດ

ຮຽບຮຽງໂດຍ ມັດທາຍ

ບົດທີ 1

ລຳດັບເຊື້ອວົງຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ

(ລກ 3:23-28)

¹ໜັງສືລຳດັບເຊື້ອວົງຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ ຜູ້ເປັນເຊື້ອສາຍຂອງດາວິດ ຜູ້ສືບກະກຽມເນື່ອງມາຈາກອັບຣາຮາມ.

²ອັບຣາຮາມມີບຸດຊາຍຊື່ອີຊາກ ອີຊາກມີບຸດຊາຍຊື່ຢາໂຄບ ຢາໂຄບມີບຸດຊາຍຊື່ຢູດາ ແລະອ້າຍນ້ອງຂອງຕົນ. ³ຢູດາມີບຸດຊາຍຊື່ເປເຣັດ ແລະເຊຣາ ເກີດຈາກນາງຕາມາ ເປເຣັດມີບຸດຊາຍຊື່ເຣດຊະໂຣນ, ເຣດຊະໂຣນມີບຸດຊາຍຊື່ຮາມ. ⁴ຮາມມີບຸດຊາຍຊື່ອາມິນາດາບ ອາມິນາດາບມີບຸດຊາຍຊື່ນາໂຊນ ນາໂຊນມີບຸດຊາຍຊື່ຊັນໂມນ. ⁵ຊັນໂມນມີບຸດຊາຍຊື່ໂບອາດ ເກີດຈາກນາງຮາຮາບ ໂບອາດມີບຸດຊາຍຊື່ໂອເບັດ ເກີດຈາກນາງຣຸດ ໂອເບັດມີບຸດຊາຍຊື່ເຢຊີ. ⁶ເຢຊີມີບຸດຊາຍຊື່ດາວິດ ຜູ້ຊົງເປັນກະສັດ.

ກະສັດດາວິດຊົງມີບຸດຊາຍຊື່ໂຊໂລໂມນ ຊົງເກີດຈາກນາງຊິງແຕ່ກ່ອນເປັນພັນລະຍາຂອງອູຣິຢາ. ⁷ກະສັດໂຊໂລໂມນຊົງມີບຸດຊາຍຊື່ເຣໂຣໂບອາມ ເຣໂຣໂບອາມມີບຸດຊາຍຊື່ອະບິຢາ ອະບິຢາມີບຸດຊາຍຊື່ອາຊາ. ⁸ອາຊາມີບຸດຊາຍຊື່ເຢໂຣຊາຟັດ ເຢໂຣຊາຟັດມີບຸດຊາຍຊື່ໂຢຣາມ ໂຢຣາມມີບຸດຊາຍຊື່ອຸດຊິຢາ. ⁹ອຸດຊິຢາມີບຸດຊາຍຊື່ໂຢທາມ ໂຢທາມມີບຸດຊາຍຊື່ອາຮາດ ອາຮາດມີບຸດຊາຍຊື່ເຣເຊກິຢາ. ¹⁰ເຣເຊກິຢາມີບຸດຊາຍຊື່ມານາເຊ ມານາເຊມີບຸດຊາຍຊື່ອາໂມນ ອາໂມນມີບຸດຊາຍຊື່ໂຢສິຢາ. ¹¹ໂຢສິຢາມີບຸດຊາຍຊື່ເຢໂຣຢາກິນ ກັບພວກອ້າຍນ້ອງຂອງຕົນ ເກີດໃນເວລາຖືກກວາດໄປຍັງກຽບາບີໂລນ.

¹²ຄັນຖືກກວາດໄປຍັງກຽບາບີໂລນ ແລ້ວ ເຢໂຣຢາກິນກໍມີບຸດຊາຍຊື່ເຊອານຕີເອນ ເຊອານຕີເອນມີບຸດຊາຍຊື່ເຊຣູບາເບນ. ¹³ເຊຣູບາເບນມີບຸດຊາຍຊື່ອາບີອຸດ ອາບີອຸດມີບຸດຊາຍຊື່ເອລິຢາກິນ ເອລິຢາກິນມີບຸດຊາຍຊື່ອາໂຊ. ¹⁴ອາໂຊມີບຸດຊາຍຊື່ຊາໂດກ ຊາໂດກມີບຸດຊາຍຊື່ອາຂິມ ອາຂິມມີບຸດຊາຍຊື່ເອລິອຸດ. ¹⁵ເອລິອຸດມີບຸດຊາຍຊື່ເອເລອາຊາ ເອເລອາຊາມີບຸດຊາຍຊື່ມັດທານ ມັດທານມີບຸດຊາຍຊື່ຢາໂຄບ. ¹⁶ຢາໂຄບມີບຸດຊາຍຊື່ໂຢເຊັບ ຜູ້ເປັນສາມີຂອງນາງມາຣິອາ ພຣະເຢຊູຜູ້ທີ່ເອີ້ນວ່າພຣະຄຣິດ ກໍຊົງບັງເກີດມາຈາກນາງມາຣິອາຜູ້ນີ້.

¹⁷ດັ່ງນັ້ນນັບຕັ້ງແຕ່ອັບຣາຮາມລົງມາຈົນເຖິງກະສັດດາວິດ ຈົ່ງເປັນສິບສີ່ຊົ່ວຄົນ ນັບຕັ້ງແຕ່ກະສັດດາວິດຈົນເຖິງຄາວຖືກກວາດໄປຍັງກຽບາບີໂລນ ເປັນເວລາສິບສີ່ຊົ່ວຄົນ ແລະນັບຕັ້ງແຕ່ຄາວຖືກກວາດໄປຍັງກຽບາບີໂລນ ຈົນເຖິງພຣະຄຣິດ ເປັນເວລາສິບສີ່ຊົ່ວຄົນ.

ພຣະກຳເນີດຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ

(ລກ 2:1-7)

¹⁸ເລື່ອງພຣະກຳເນີດຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ ເປັນດັ່ງນີ້: ຄົນນາງ ມາຣິອາ ຜູ້ເປັນມານດາຂອງພຣະເຢຊູນັ້ນ ໄດ້ເປັນຄູ່ໝັ້ນກັບ ໂຢເຊັບ ແລ້ວ ກ່ອນເວລາເຂົາໄດ້ເປັນຄູ່ຜົວເມຍກັນກໍປະກົດວ່ານາງມີທ້ອງແລ້ວດ້ວຍລິດເດດພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ¹⁹ຝ່າຍໂຢເຊັບຜູ້ເປັນຄູ່ໝັ້ນຂອງນາງເປັນຄົນມີສິນທຳ ແຕ່ປານນັ້ນເພິ່ນບໍ່ຢາກໃຫ້ເລື່ອງນີ້ເປັນທີ່ອັບອາຍຂາຍໜ້າແກ່ນາງ ຈຶ່ງຕັດສິນໃຈວ່າຈະຖອນໝັ້ນເສຍຢ່າງລັບໆ. ²⁰ແຕ່ເມື່ອໂຢເຊັບຍັງຄົດໃນເລື່ອງນີ້ຢູ່ ກໍມີເທວະດາຕົນໜຶ່ງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າມາປະກົດແກ່ໂຢເຊັບ ໃນຄວາມຝັນວ່າ, “ໂຢເຊັບ ບຸດດາວິດ ເອີຍ, ຢ່າຊູ່ຍ້ານທີ່ຈະຮັບນາງ ມາຣິອາມາເປັນເມຍຂອງເຈົ້າ ເພາະວ່າຜູ້ຊຶ້ງປະຕິສົນທິໃນທ້ອງຂອງນາງກໍເປັນໂດຍເດດພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ²¹ນາງຈະປະສູດບຸດ ແລ້ວເຈົ້າຈຶ່ງຖວາຍນາມທ່ານວ່າ ‘ເຢຊູ’ ເພາະວ່າທ່ານຜູ້ນີ້ແຫລະ, ຈະເປັນຜູ້ໃຜໄຟຟ້ນຂອງຕົນໃຫ້ລອດພົ້ນຈາກຄວາມຜິດບາບຂອງເຂົາ.” ²²ການທັງປວງນີ້ເກີດຂຶ້ນເພື່ອຈະໃຫ້ສຳເລັດ ຕາມທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງກ່າວໄວ້ດ້ວຍຜູ້ປະກາດພຣະທຳວ່າ. ²³“ເບິ່ງແມ, ຍິງພົມຈະລີນັ້ນຈະມີທ້ອງແລະປະສູດບຸດຄົນໜຶ່ງ, ແລະເຂົາຈະເອີ້ນຊື່ບຸດນັ້ນວ່າ ‘ເອມານູເອນ’” (ແປວ່າ “ພຣະເຈົ້າຊົງສະຖິດຢູ່ກັບເຮົາທັງຫລາຍ”). ²⁴ເມື່ອໂຢເຊັບຕື່ນຂຶ້ນກໍເຮັດຕາມຄຳທີ່ເທວະດາຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າສັ່ງນັ້ນ ຄືຮັບເອົານາງ ມາຣິອາມາເປັນພັນລະຍາຂອງຕົນ. ²⁵ແຕ່ບໍ່ໄດ້ສົມສູ່ຢູ່ກັບນາງຈົນປະສູດບຸດຊາຍແລ້ວ ແລະໂຢເຊັບໄດ້ເອີ້ນຊື່ບຸດນັ້ນວ່າ “ເຢຊູ”.

ບົດທີ 2

ພວກໂຫລາຈານມາຈາກທົດຕາເວັນອອກ

¹ເມື່ອພຣະເຢຊູ ຊົງປະສູດຢູ່ບ້ານ ເບັດເລເຣັມ ແຂວງ ຢູດາຍ ໃນສະໄໝຂອງກະສັດ ເຮໂຣດ ເບິ່ງແມ, ມີພວກໂຫລາຈານຈາກທົດຕາເວັນອອກມາຍັງກຸງເຢຣູຊາເລັມ. ²ຖາມວ່າ, “ກຸ່ມມານຜູ້ເກີດມາເປັນກະສັດຂອງຊາດຍິວນັ້ນຢູ່ທີ່ໃດ ເພາະເຮົາໄດ້ເຫັນດາວຂອງທ່ານປະກົດຂຶ້ນ^[1] ເຮົາຈຶ່ງມາເພື່ອຈະຂາບໄຫວ້ທ່ານ.” ³ຄົນກະສັດ ເຮໂຣດ ຊົງໄດ້ຍິນດັ່ງນີ້ແລ້ວກໍວຸ່ນວາຍພຣະໄທ ທັງໂຫກຸງ ເຢຣູຊາເລັມ ກໍພ້ອມກັນວຸ່ນວາຍດ້ວຍ. ⁴ເມື່ອກະສັດຊົງຮັບສັ່ງໃຫ້ປະຊຸມບັນດາປະໂລທົດຕົນໃຫຍ່ກັບພວກນັກທຳຂອງປະຊາຊົນ ພຣະອົງຈຶ່ງຊົງຖາມເຂົາວ່າ, “ຜູ້ເປັນພຣະຄຣິດນັ້ນຈະບັງເກີດຢູ່ທີ່ໃດ.” ⁵ເຂົາທູນຕອບວ່າ, “ໃນບ້ານ ເບັດເລເຣັມ ແຂວງ ຢູດາຍ ເພາະຜູ້ປະກາດພຣະທຳໄດ້ຂຽນໄວ້ດັ່ງນີ້ວ່າ,

⁶ ‘ບ້ານ ເບັດເລເຣັມ ໃນແຜ່ນດິນ ຢູດາຍ ເອີຍ
ເຈົ້າກໍບໍ່ແມ່ນຜູ້ເລັກນ້ອຍທີ່ສຸດ

[1] ຫລື “ເຫັນດາວຂອງເພິ່ນທາງທົດຕາເວັນອອກ.”

ໃນຖ້າມາກາງພວກເຈົ້ານາຍຂອງຢູດາຍ
 ເພາະວ່າເຈົ້ານາຍຜູ້ໜຶ່ງຈະອອກມາຈາກເຈົ້າ
 ຜູ້ຊຶ່ງຈະປົກຄອງອິສຣາເອນໄພ່ພົນຂອງເຮົາ.”

⁷ ແລ້ວ ເຮໂຣດ ໄດ້ຊົງເອີ້ນພວກໂຫລາຈານເຂົ້າມາເປັນການລັບ ຊົງຖາມເຂົາໄດ້ຄວາມຖ້ວນຖີ່
 ເຖິງເວລາທີ່ດາວນັ້ນໄດ້ປະກົດຂຶ້ນ. ⁸ ແລ້ວກະສັດໄດ້ຊົງໃຫ້ພວກໂຫລາຈານໄປຍັງບ້ານ ເບັດເລ-
 ເຮັມ ສັ່ງວ່າ, “ຈົ່ງໄປຄົ້ນຫາກຸ່ມມານນັ້ນດ້ວຍຄັກແນ່ ເມື່ອພົບແລ້ວຈົ່ງກັບມາບອກເຮົາເພື່ອເຮົາ
 ຈະໄດ້ໄປຂາບໄຫວ້ທ່ານເໝືອນກັນ.” ⁹ ເມື່ອພວກໂຫລາຈານໄດ້ຍິນຄຳສັ່ງດັ່ງນີ້ກໍພາກັນອອກໄປ
 ເບິ່ງແມ, ດາວທີ່ເຂົາໄດ້ເຫັນເມື່ອປະກົດຂຶ້ນນັ້ນກໍໄດ້ນຳໜ້າເຂົາໄປ ຈົນມາຢຸດຢູ່ຊື່ສະຖານທີ່
 ກຸ່ມມານຢູ່ນັ້ນ. ¹⁰ ເມື່ອພວກໂຫລາຈານໄດ້ເຫັນດາວນັ້ນແລ້ວກໍມີຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີອັນໃຫຍ່.
¹¹ ຄັນເຂົ້າໄປໃນເຮືອນກໍພົບກຸ່ມມານກັບນາງ ມາຣິອາ ມານດາຂອງເພິ່ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງກັມລົງ
 ຂາບໄຫວ້ກຸ່ມມານນັ້ນ ແລ້ວໄຂ່ທົບເອົາຊັບຂອງເຂົາອອກມາຖວາຍແກ່ກຸ່ມມານເປັນເຄື່ອງໂຄ-
 ລົບ ຄື ຄຳ, ກຳຍານ, ແລະຢາງໄມ້ຫອມ. ¹² ພຣະເຈົ້າຊົງເຕືອນເຂົາທາງຄວາມຝັນບໍ່ໃຫ້ກັບໄປ
 ເຝົ້າເຮໂຣດ ດັ່ງນັ້ນເຂົາຈຶ່ງກັບໄປຍັງເມືອງຂອງຕົນໂດຍທາງອື່ນ.

ໂຢເຊັບພາກຸ່ມມານໄປປະເທດເອຍິບ

¹³ ເມື່ອເຂົາໄປແລ້ວ ເບິ່ງແມ, ມີເທວະດາຕົນໜຶ່ງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ມາປະກົດແກ່ໂຢ-
 ເຊັບທາງຄວາມຝັນແລ້ວກ່າວວ່າ, “ຈົ່ງລຸກຂຶ້ນພາກຸ່ມມານແລະມານດາທີ່ໄປຍັງປະເທດເອຍິບ
 ແລ້ວຄອຍຢູ່ທີ່ນັ້ນຈົນກວ່າເຮົາຈະບອກເຈົ້າ ເພາະວ່າເຮໂລດຈະຊອກຫາກຸ່ມມານເພື່ອຈະປະ-
 ຫານຊີວິດເສຍ.” ¹⁴ ໂຢເຊັບໄດ້ລຸກຂຶ້ນແລ້ວພາກຸ່ມມານແລະມານດາທີ່ໄປຍັງປະເທດເອຍິບ ໃນ
 ເວລາກາງຄືນ ແລະໄດ້ຢູ່ທີ່ນັ້ນຈົນເຮໂລດສິ້ນພຣະຊົນແລ້ວ. ¹⁵ ການທີ່ເກີດຂຶ້ນດັ່ງນີ້ກໍເພື່ອຈະ
 ໃຫ້ສຳເລັດ ຕາມທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງກ່າວໄວ້ໂດຍຜູ້ປະກາດພຣະທຳວ່າ, “ເຮົາໄດ້ເອີ້ນບຸດ
 ຂອງເຮົາອອກມາຈາກປະເທດເອຍິບ.”

ການປະຫານຊີວິດພວກເດັກນ້ອຍ

¹⁶ ຄັນ ເຮໂຣດ ຊົງເຫັນວ່າພວກໂຫລາຈານຫລອກລວງຕົນກໍຊົງຮ້າຍຫລາຍ ຈຶ່ງໃຊ້ຄົນໄປຂ້າ
 ເດັກນ້ອຍຜູ້ຊາຍທັງໝົດໃນບ້ານ ເບັດເລເຮັມ ແລະທີ່ໃກ້ຄຽງທົ່ວໄປ ຕັ້ງແຕ່ອາຍຸສອງຂວບລົງມາ
 ຊຶ່ງພໍດີກັບເວລາທີ່ກະສັດຊົງຊາບຈາກພວກໂຫລາຈານນັ້ນ. ¹⁷ ເມື່ອນັ້ນກໍສຳເລັດຕາມທີ່ຊົງກ່າວ
 ໄວ້ໂດຍ ເຢເຣມີຢາຜູ້ປະກາດພຣະທຳວ່າ,

¹⁸ “ໄດ້ຍິນສຽງໃນບ້ານຮາມາ
 ເປັນສຽງຮ້ອງໄຫ້ແລະສຽງໂອຍຮ້າໄຮ
 ຄືນາງ ຣາເຄນ ຮ້ອງໄຫ້ນຳລູກທັງຫລາຍຂອງຕົນ
 ນາງບໍ່ຮັບພັງຄວາມເລົ້າໂລມເພາະລູກນັ້ນບໍ່ມີແລ້ວ.”

ໂຢເຊັບພາກຸ່ມມານກັບຄືນແຜ່ນດິນອິສຣາເອນ

¹⁹ ຄັນ ເຮໂຣດສິ້ນພຣະຊົນແລ້ວ ມີເທວະດາຕົນໜຶ່ງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າມາປະກົດແກ່ໂຢເຊັບ
 ທາງຄວາມຝັນທີ່ປະເທດເອຍິບ. ²⁰ ສັ່ງວ່າ, “ຈົ່ງລຸກຂຶ້ນພາກຸ່ມມານກັບມານດາໄປຍັງແຜ່ນດິນ

ອິສຣາເອນ ເພາະຜູ້ທີ່ຊອກຫາຈະປະທານຊີວິດກຸ່ມມານນັ້ນຕາຍແລ້ວ.” ²¹ໂຢເຊັບຈຶ່ງລຸກຂຶ້ນພາກຸ່ມມານກັບມານດາມາຍັງແຜ່ນດິນອິສຣາເອນ. ²²ແຕ່ເມື່ອໄດ້ຍິນຂ່າວວ່າ ອາເຄລາວໄດ້ຂຶ້ນປົກຄອງແຂວງຢູດາຍແທນເຮໂຣດຜູ້ເປັນບິດາ ໂຢເຊັບກໍຍ້ານບໍ່ກ້າໄປທີ່ນັ້ນ ແລະເມື່ອໄດ້ຮັບຄຳເຕືອນຈາກພຣະເຈົ້າທາງຄວາມຝັນ ໂຢເຊັບກໍເລີຍໄປຍັງແຂວງຄາລິເລ. ²³ຈຶ່ງໄປອາໄສຢູ່ເມືອງໜຶ່ງຊື່ນາຊາເຣັດ ເພື່ອຈະສຳເລັດຕາມທີ່ຊົງກ່າວໄວ້ໂດຍຜູ້ປະກາດພຣະທຳວ່າ, “ທ່ານຈະຖືກເອີ້ນວ່າ ‘ໂທນາຊາເຣັດ’.”

ບົດທີ 3

ການປະກາດຂອງໂຢຮັນບັບຕິສະໂຕ

(ມຽກ 1:1-8; ລກ 3:1-9, 15-17; ຢຮ 1:19-28)

¹ຄາວນັ້ນ ໂຢຮັນບັບຕິສະໂຕມາປະກາດໃນປ່າແຂວງຢູດາຍວ່າ, ²“ຈົ່ງຖິ້ມໃຈເກົ່າເອົາໃຈໃໝ່ເພາະວ່າລາຊະອານາຈັກສະຫວັນໄດ້ມາໃກ້ແລ້ວ.” ³ແມ່ນ ໂຢຮັນຜູ້ນີ້ແຫລະທີ່ ເອຊາຢາຜູ້ປະກາດພຣະທຳໄດ້ກ່າວໄວ້ວ່າ,

“ສຽງຂອງຜູ້ຮ້ອງໃນປ່າວ່າ
‘ຈົ່ງຈັດແຈງທາງແຫ່ງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ
ຈົ່ງເຮັດຫົນທາງຂອງພຣະອົງໃຫ້ຊື່ໄປ’.”

⁴ໂຢຮັນຜູ້ນີ້ນຸ່ງເສື້ອຜ້າເຮັດດ້ວຍຂົນໂອດໂອ, ໃຊ້ສາຍໜັງຮັດແອວ, ອາຫານຂອງເພິ່ນຄືຕັກແຕນແລະນ້ຳເຜິ້ງປ່າ. ⁵ຂະນະນັ້ນໂທກຽຸເຢຣູຊາເລັມ ແລະຄົນທົ່ວແຂວງຢູດາຍ ແລະຄົນທັງປວງທີ່ຢູ່ຕາມລຳນ້ຳຍໍແດນກໍອອກໄປຫາ ໂຢຮັນ. ⁶ພວກເຂົາໄດ້ສາລະພາບຄວາມຜິດບາບຂອງຕົນ ແລະໄດ້ຮັບບັບຕິສະມາຈາກໂຢຮັນ ໃນແມ່ນ້ຳຍໍແດນ.

⁷ຄັນ ໂຢຮັນເຫັນພວກຟາຣີຊາຍ ແລະພວກຊາດູກາຍພາກັນມາຈຳນວນຫລວງຫລາຍເພື່ອຈະຮັບບັບຕິສະມາ ເພິ່ນຈຶ່ງກ່າວແກ່ເຂົາວ່າ, “ອ້າຍຊາດູຮ້າຍເຮີຍ, ໃຜໄດ້ບອກສູໃຫ້ປົບໜີຈາກພຣະພິໂລດທີ່ຈວນຈະມາເຖິງນັ້ນ. ⁸ເຫດສັນນັ້ນຈຶ່ງປະຕິບັດໃຫ້ໄດ້ຜົນສົມກັບການຖິ້ມໃຈເກົ່າເອົາໃຈໃໝ່. ⁹ແລະຢ່າຕັ້ງນິກໃນໃຈວ່າ ‘ພວກເຮົາມີອັບຮາຮາມເປັນພໍ່ເຄົ້າ’ ເພາະເຮົາບອກພວກສູວ່າພຣະເຈົ້າຊົງລິດອາດຈະບັນດານໃຫ້ລູກຫລານເກີດຂຶ້ນແກ່ອັບຮາຮາມ ຈາກກ້ອນຫີນເຫລົ່ານີ້ກໍໄດ້. ¹⁰ບັດນີ້ຂວານວາງໄວ້ທີ່ເຫງົ້າຕົ້ນໄມ້ແລ້ວ ສັນນັ້ນໄມ້ທຸກຕົ້ນທີ່ບໍ່ເກີດຜົນຕົຈະຖືກປັ້ງແລ້ວໂຍນຖິ້ມໃສ່ໄຟເສຍ.

¹¹“ຝ່າຍເຮົາ, ເຮົາໃຫ້ພວກສູຮັບບັບຕິສະມາດ້ວຍນ້ຳ ໝາຍເຖິງການຖິ້ມໃຈເກົ່າເອົາໃຈໃໝ່ກໍແມ່ນ ແຕ່ຜູ້ທີ່ຈະມາພາຍຫລັງເຮົາກໍມີລິດກວ່າເຮົາອີກ, ຊຶ່ງເຮົາບໍ່ສົມຄວນຈະຈັບເກີບຂອງເພິ່ນໄປ ຝ່າຍຜູ້ນັ້ນຈະໃຫ້ພວກສູຮັບບັບຕິສະມາດ້ວຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະດ້ວຍໄຟ. ¹²ມີຂອງຜູ້ນັ້ນຖືດັ້ງຟັດເຂົ້າ ເພິ່ນຈະເຮັດລານເຂົ້າຂອງຕົນໃຫ້ກຽງດີ ແລະຈະຮວບຮວມເຂົ້າເມັດດີຂອງຕົນມາໃສ່ໄວ້ໃນເລົ້າ ແຕ່ເຂົ້າລີບນັ້ນ ເພິ່ນຈະເຜົາເສຍດ້ວຍໄຟທີ່ບໍ່ຮູ້ມອດ.”

ພຣະເຢຊູຊົງຮັບບັບຕິສະມາ

(ມຣກ 1:9-11; ລກ 3:21-22)

¹³ແລ້ວ ພຣະເຢຊູ ໄດ້ສະເດັດຈາກແຂວງ ຄາລີເລ ມາຫາ ໂຢຣັນທີ່ແມ່ນ້ຳຢ່າແດນ ເພື່ອຈະຮັບບັບຕິສະມາຈາກເພີນ. ¹⁴ແຕ່ໂຢຣັນ ທູນຫ້າມພຣະອົງວ່າ, “ຂ້ານ້ອຍຕ້ອງການຈະຮັບບັບຕິສະມາຈາກທ່ານ ແລ້ວທ່ານຈະມາຫາຂ້ານ້ອຍຫລື.” ¹⁵ແຕ່ພຣະເຢຊູ ຊົງຕອບ ໂຢຣັນວ່າ, “ບັດນີ້ຈົ່ງຍອມເທີນ ເພາະສົມຄວນທີ່ເຮົາຈະເຮັດຢ່າງນີ້ໃຫ້ຖືກກັບຄວາມຊອບທຳທຸກປະການ” ແລ້ວໂຢຣັນກໍຍອມ. ¹⁶ຄັນພຣະອົງຊົງຮັບບັບຕິສະມາ ແລ້ວກໍສະເດັດຂຶ້ນຈາກນ້ຳທັນທີ ແລ້ວເບິ່ງແມ, ທ້ອງຟ້າກໍໄຂອອກ [ແກ່ພຣະອົງ] ແລະພຣະອົງຊົງເຫັນພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າເໝືອນດັ່ງນົກເຂົາສະເດັດລົງມາສະຖິດຢູ່ເທິງພຣະອົງ. ¹⁷ແລະເບິ່ງແມ, ມີພຣະສຸລະສຽງຈາກຟ້າສະຫວັນຊົງກ່າວວ່າ, “ທ່ານຜູ້ນີ້ເປັນບຸດທີ່ຮັກຂອງເຮົາ, ເຮົາຊອບໃຈຫລາຍໃນທ່ານ.”

ບົດທີ 4

ມານທິດລອງພຣະເຢຊູ

(ມຣກ 1:12-13; ລກ 4:1-13)

¹ຕໍ່ມາພຣະວິນຍານໄດ້ຊົງພາພຣະເຢຊູເຂົ້າໄປໃນປ່າ ເພື່ອພະຍາມານຈະໄດ້ທິດລອງພຣະອົງ. ²ເມື່ອພຣະອົງຊົງອົດອາຫານເປັນເວລາສີ່ສິບວັນສີ່ສິບຄືນແລ້ວຫລັງຈາກນັ້ນພຣະອົງກໍຊົງຢາກອາຫານ. ³ສ່ວນຜູ້ທິດລອງມາຫາພຣະອົງທູນວ່າ, “ຖ້າທ່ານເປັນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າຈົ່ງສັ່ງກ້ອນຫີນເຫລົ່ານີ້ໃຫ້ກາຍເປັນອາຫານ.” ⁴ຝ່າຍພຣະອົງຊົງຕອບວ່າ, “ມີຄຳຂຽນໄວ້ໃນພຣະຄຳພີວ່າ ‘ມະນຸດຈະບໍ່ລ້ຽງຊີວິດດ້ວຍອາຫານສິ່ງດຽວ ແຕ່ລ້ຽງດ້ວຍພຣະທຳທຸກຂໍ້ທີ່ອອກມາຈາກພຣະໂອດຂອງພຣະເຈົ້າ.’” ⁵ແລ້ວພະຍາມານກໍພາພຣະອົງໄປຍັງນະຄອນອັນສັກສິດ ແລະໃຫ້ພຣະອົງປະທັບຢູ່ເທິງຫລັງຄາພຣະວິຫານ. ⁶ແລ້ວທູນພຣະອົງວ່າ, “ຖ້າທ່ານເປັນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ຈົ່ງໂຕນລົງເບິ່ງດູ ເພາະມີຄຳຂຽນໄວ້ໃນພຣະຄຳພີວ່າ, ‘ພຣະເຈົ້າຈະຊົງຮັບສັ່ງພວກເທວະດາຂອງພຣະອົງກຸ່ວກັບເລື່ອງທ່ານ ແລະ‘ມີຂອງເທວະດາເຫລົ່ານັ້ນຈະຮັບທ່ານໄວ້ຍ້ານວ່າຕີນຂອງທ່ານຈະຕຳຫີນ.’” ⁷ພຣະເຢຊູ ຊົງຕອບວ່າ, “ມີຄຳຂຽນໄວ້ໃນພຣະຄຳພີອີກວ່າ, ‘ຢ່າທິດລອງພຣະອົງຜູ້ເປັນພຣະເຈົ້າຂອງທ່ານ.’” ⁸ອີກເທື່ອໜຶ່ງພະຍາມານໄດ້ພາພຣະອົງຂຶ້ນເມືອເທິງພູສູງໆ ແລະໄດ້ສະແດງບັນດາລາຊະແຜ່ນດິນໃນໂລກ ທັງສະຫງ່າລາສີຂອງລາຊະແຜ່ນດິນເຫລົ່ານັ້ນຊຶ່ງໃຫ້ພຣະອົງເຫັນ. ⁹ແລ້ວໄດ້ທູນພຣະອົງວ່າ, “ຖ້າທ່ານຈະຂາບລົງໄຫວ້ເຮົາ ເຮົາຈະເອົາສິ່ງເຫລົ່ານີ້ໃຫ້ແກ່ທ່ານ.” ¹⁰ພຣະເຢຊູ ຊົງຕອບມັນວ່າ, “ອ້າຍຊາຕານເຮີຍ, ຈົ່ງໜີໄປເສຍ ເພາະມີຄຳຂຽນໄວ້ໃນພຣະຄຳພີວ່າ, ‘ຈົ່ງຂາບໄຫວ້ພຣະອົງຜູ້ເປັນພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າແລະປະຕິບັດພຣະອົງແຕ່ຜູ້ດຽວ.’” ¹¹ແລ້ວພະຍາມານຈົ່ງໜີຈາກພຣະອົງໄປ ແລະເບິ່ງແມ, ມີພວກເທວະດາມາປະຕິບັດຮັບໃຊ້ພຣະອົງ.

ພຣະເຢຊູຊົງຕັ້ງຕົ້ນປ່າວປະກາດໃນແຂວງຄາລິເລ

(ມູກ 1:14-15; ລກ 4:14-15)

¹²ຄັນ ພຣະເຢຊູຊົງຊາບຂ່າວວ່າ ໂຢຮັນ ຖືກຈັບໄວ້ແລ້ວ ພຣະອົງກໍສະເດັດອອກໄປຍັງແຂວງຄາລິເລ. ¹³ແລ້ວຍ້າຍທີ່ປະທັບຈາກເມືອງນາຊາເຣັດ ໄປຢູ່ເມືອງກາເປນາອູມ ຊຶ່ງຢູ່ຮິມທະເລສາບໃນເຂດແດນ ເຊບູລູນ ແລະ ນັບທາລີ. ¹⁴ເພື່ອພຣະທໍາທີ່ຊົງກ່າວໄວ້ດ້ວຍ ເອຊາຢາ ຜູ້ປະກາດພຣະທໍາຈະໄດ້ສໍາເລັດຄື.

¹⁵ “ແຂວງ ເຊບູລູນ ແລະ ແຂວງ ນັບທາລີ
ຕາມທາງທະເລຟາກແມ່ນໍ້າຍໍ່ແດນພຸ້ນ
ຄືແຂວງຄາລິເລ ແຫ່ງບັນດາປະຊາຊາດ.

¹⁶ ພົນລະເມືອງຜູ້ນັ່ງຢູ່ໃນຄວາມມືດ
ໄດ້ເຫັນຄວາມສະຫວ່າງອັນໃຫຍ່
ແລະຜູ້ທີ່ນັ່ງຢູ່ໃນແດນແລະເງົາແຫ່ງຄວາມຕາຍ
ແສງສະຫວ່າງກໍສ່ອງຂຶ້ນເທິງເຂົາແລ້ວ.”

¹⁷ຕັ້ງແຕ່ນັ້ນມາ ພຣະເຢຊູຊົງຕັ້ງຕົ້ນປ່າວປະກາດວ່າ, “ຈົ່ງຖືມໃຈເກົ່າເອົາໃຈໃໝ່ເພາະລາຊະອານາຈັກສະຫວັນໄດ້ມາໃກ້ແລ້ວ.”

ພຣະເຢຊູຊົງເອີ້ນເອົາສາວກີລິຄົນ

(ມູກ 1:16-20; ລກ 5:1-11)

¹⁸ຂະນະທີ່ພຣະອົງສະເດັດລຽບຕາມແຄມທະເລສາບຄາລິເລ ກໍຊົງທອດພຣະເນດເຫັນອ້າຍນ້ອງສອງຄົນ ຄື ຊີໂມນທີ່ເອີ້ນວ່າເປໂຕກັບອັນເດອານ້ອງຊາຍຂອງຕົນ ກໍາລັງຖິ້ມມອງລົງນໍ້າທະເລເພາະວ່າເຂົາເປັນຊາວຫາປາ. ¹⁹ພຣະອົງຊົງກ່າວກັບເຂົາວ່າ, “ຈົ່ງຕາມເຮົາມາແລະເຮົາຈະບັນດານໃຫ້ພວກເຈົ້າເປັນຜູ້ຫາຄົນ.” ²⁰ໃນທັນໃດນັ້ນເຂົາກໍປະມອງແລ້ວຕາມພຣະອົງໄປ. ²¹ເມື່ອພຣະອົງສະເດັດຕໍ່ໄປກໍທອດພຣະເນດເຫັນອ້າຍນ້ອງອີກສອງຄົນ ຄື ຢາໂກໂບລູກເຊເບດາຍກັບ ໂຢຮັນນ້ອງຊາຍຂອງຕົນ ກໍາລັງຝູງມອງຢູ່ໃນເຮືອກັບ ເຊເບດາຍພໍ່ຂອງເຂົາພຣະອົງໄດ້ຊົງເອີ້ນເອົາເຂົາ. ²²ໃນທັນໃດນັ້ນເຂົາທັງສອງກໍປະເຮືອແລະລາພໍ່ຂອງເຂົາຕາມພຣະອົງໄປ.

ພຣະເຢຊູຊົງໄຜດປວງຊົນໃຫ້ດີພະຍາດ

(ລກ 6:17-19)

²³ພຣະເຢຊູ ໄດ້ສະເດັດໄປທົ່ວແຂວງຄາລິເລ ຊົງສັ່ງສອນໃນໂຮງທໍາມະເທດສະໜາຂອງເຂົາ ຊົງປະກາດຂ່າວປະເສີດເລື່ອງລາຊະອານາຈັກນັ້ນ ແລະຊົງໄຜດພົນລະເມືອງທີ່ເຈັບໄຂ້ໄດ້ພະຍາດທຸກຢ່າງໃຫ້ດີໝົດ. ²⁴ກິດຕິສັບຂອງພຣະອົງກໍຊໍາລືໄປທົ່ວປະເທດຊີເຣຍ ເຂົາຈົ່ງພາຄົນປ່ວຍໄຂ້ໄດ້ພະຍາດຕ່າງໆ, ຄົນທີ່ທົນທຸກທໍລະມານ, ຄົນທີ່ຜິເຂົ້າສິງ, ຄົນບ້າໝູແລະຄົນເປັນເປ້ຍມາຫາພຣະອົງ ພຣະອົງກໍຊົງໄຜດໃຫ້ເຂົາດີທຸກຄົນ. ²⁵ແລະມີຄົນໝູ່ໃຫຍ່ມາຈາກແຂວງຄາລິເລ, ຈາກແຂວງເດກາໂປລີ, ຈາກກຸງເຢຣູຊາເລັມ ແລະຈາກແມ່ນໍ້າຍໍ່ແດນຟາກນັ້ນຕິດຕາມພຣະອົງໄປ.

ບົດທີ 5

ພຣະເຢຊູຊົງຕັ້ງຕົ້ນເທດສະໜາຢູ່ຈ້າຍພູ ເລື່ອງຄວາມສຸກ

(ລກ 6:20-23)

1 ເມື່ອທອດພຣະເນດເຫັນຄົນຫລວງຫລາຍດັ່ງນັ້ນ ພຣະອົງກໍສະເດັດຂຶ້ນພູເມື່ອປະທັບລົງ ແລ້ວພວກສາວົກກໍເຂົ້າມາເຝົ້າ. 2 ພຣະອົງຈົ່ງຊົງໄຂພຣະໂອດ^[1] ຕັ້ງຕົ້ນສັງສອນເຂົາວ່າ,

3 “ຜູ້ໃດທີ່ຍາກຈົນຝ່າຍຈິດວິນຍານກໍເປັນສຸກ
ເພາະວ່າແຜ່ນດິນສະຫວັນເປັນຂອງຜູ້ນັ້ນ.

4 ຜູ້ໃດໂສກເສົ້າກໍເປັນສຸກ
ເພາະວ່າຜູ້ນັ້ນຈະໄດ້ຮັບການຊົງເລົ້າໂລມ.

5 ຜູ້ໃດມີໃຈອ່ອນຫວານກໍເປັນສຸກ
ເພາະວ່າຜູ້ນັ້ນຈະໄດ້ຮັບແຜ່ນດິນໂລກເປັນມໍລະດົກ.

6 ຜູ້ໃດອິດທິວຄວາມຊອບທຳກໍເປັນສຸກ
ເພາະວ່າພຣະເຈົ້າຈະຊົງໃຫ້ອິ່ມບໍລິບູນ.

7 ຜູ້ໃດມີໃຈກະລຸນາກໍເປັນສຸກ
ເພາະວ່າຜູ້ນັ້ນຈະໄດ້ຮັບພຣະກະລຸນາຕອບ.

8 ຜູ້ໃດມີໃຈບໍລິສຸດກໍເປັນສຸກ
ເພາະວ່າຜູ້ນັ້ນຈະໄດ້ເຫັນພຣະເຈົ້າ.

9 ຜູ້ໃດສ້າງຄວາມສະຫງົບສຸກກໍເປັນສຸກ
ເພາະພຣະເຈົ້າຈະຊົງເອີ້ນຜູ້ນັ້ນວ່າເປັນບຸດ.

10 ຜູ້ໃດຖືກຂົ່ມເຫງເພາະເຫັນແກ່ຄວາມຊອບທຳກໍເປັນສຸກ
ເພາະວ່າແຜ່ນດິນສະຫວັນເປັນຂອງຜູ້ນັ້ນ.

11 “ເມື່ອເຂົາຈະຕິຕຽນຂົ່ມເຫງນິນທາວ່າຮ້າຍທ່ານທັງຫລາຍ
ເປັນຄວາມບໍ່ຈິງທຸກຢ່າງ ເພາະເຫັນແກ່ເຮົາ ພວກທ່ານກໍເປັນສຸກ.

12 ຈົ່ງຊົມຊື່ນຍິນດີ ເພາະວ່າບຳເໜັດຂອງທ່ານທັງຫລາຍມີບໍລິບູນໃນສະຫວັນ
ເໝືອນດັ່ງນັ້ນແຫລະ, ເຂົາໄດ້ຂົ່ມເຫງຜູ້ປະກາດພຣະທຳທີ່ຢູ່ກ່ອນທ່ານທັງຫລາຍ.

ເລື່ອງເກືອແລະຄວາມສະຫວ່າງ

(ມຮກ 9:50; ລກ 14:34-35)

13 “ທ່ານທັງຫລາຍຄືເກືອສຳລັບໂລກ ແຕ່ຖ້າເກືອນັ້ນຈືດຈາງໄປແລ້ວ ຈະເຮັດໃຫ້ກັບເຄັມອີກ
ໄດ້ຢ່າງໃດ ແຕ່ນັ້ນໄປກໍບໍ່ມີປະໂຫຍດອັນໃດ ມີແຕ່ຈະຖິ້ມເສຍໃຫ້ຄົນຢູ່ບໍ່ເທົ່ານັ້ນ. 14 “ພວກ

^[1]ຄຳວ່າ ໄຂພຣະໂອດນີ້ ກໍເຄີຍໃຊ້ເພື່ອແນະນຳຂໍ້ຄວາມສຳຄັນ (ເບິ່ງ ກຈກ 8:35)

ທ່ານຄືແສງສະຫວ່າງສຳລັບໂລກ ເມືອງທີ່ຕັ້ງຢູ່ເທິງພູຈະບັງລັບໄວ້ບໍ່ໄດ້. ¹⁵ບໍ່ທ່ອນມີຜູ້ໃດເມື່ອໄຕ້ໂຄມແລ້ວເອົາບຸງມາກວມ ແຕ່ເຄີຍຕັ້ງໄວ້ເທິງຮອງຕີນໂຄມແລະມັນສ່ອງແຈ້ງໄປທົ່ວທຸກຄົນທີ່ຢູ່ໃນເຮືອນນັ້ນ. ¹⁶ເໝືອນຢ່າງນັ້ນແຫລະ, ພວກທ່ານຈົ່ງສ່ອງແຈ້ງແກ່ຄົນທັງປວງ ເພື່ອວ່າ, ເມື່ອເຂົາເຫັນການດີທີ່ພວກທ່ານເຮັດເຂົາຈະໄດ້ສັນລະເສີນພຣະບິດາຂອງພວກທ່ານຜູ້ຊົງສະຖິດຢູ່ໃນສະຫວັນ.

ເລື່ອງພຣະບັນຍັດ

¹⁷“ຢ່າຄິດວ່າເຮົາມາລືບລ້າງພຣະບັນຍັດ ແລະຖ້ອຍຄຳຂອງຜູ້ປະກາດພຣະທຳເສຍ ເຮົາບໍ່ໄດ້ມາລືບລ້າງ ແຕ່ມາເຮັດໃຫ້ສຳເລັດຄົບຖ້ວນ. ¹⁸ເຮົາບອກທ່ານທັງຫລາຍຕາມຈິງວ່າ ຕາບໃດພ້າແລະດິນຍັງຕັ້ງຢູ່ ແມ່ນແຕ່ຈຸດຫລືຂີດໃດໆ ກໍຈະບໍ່ສູນໄປຈາກພຣະບັນຍັດຈົນກວ່າສິ່ງທັງປວງນັ້ນຈະໄດ້ເກີດຂຶ້ນຄົບຖ້ວນ. ¹⁹ເຫດສັນນັ້ນຜູ້ໃດໄດ້ເຮັດໃຫ້ຂໍ້ເລັກນ້ອຍທີ່ສຸດໃນບັນດາຄຳສັ່ງນີ້ເປົາບາງລົງ ທັງສອນຄົນອື່ນໃຫ້ເຮັດຢ່າງນັ້ນດ້ວຍ ພຣະເຈົ້າຈະຊົງເອີ້ນຜູ້ນັ້ນວ່າຜູ້ນ້ອຍທີ່ສຸດໃນແຜ່ນດິນສະຫວັນ ແຕ່ຜູ້ໃດທີ່ປະຕິບັດແລະສອນຕາມພຣະບັນຍັດ ພຣະເຈົ້າຈະຊົງເອີ້ນຜູ້ນັ້ນວ່າຜູ້ໃຫຍ່ໃນແຜ່ນດິນສະຫວັນ. ²⁰ເພາະເຮົາບອກທ່ານທັງຫລາຍວ່າ ຖ້າການຖືສິນທຳຂອງທ່ານບໍ່ລິ້ນກວ່າການຖືສິນທຳຂອງພວກນັກທຳແລະພວກຟາຣີຊາຍ ພວກທ່ານຈະເຂົ້າໄປໃນແຜ່ນດິນສະຫວັນບໍ່ໄດ້ຈັກເທື່ອ.

ເລື່ອງຄວາມຄຽດຮ້າຍ

(ລກ 12:57-59)

²¹“ທ່ານທັງຫລາຍໄດ້ຍິນຄຳຊົງກ່າວໄວ້ແກ່ຄົນບູຮານວ່າ ‘ຢ່າຂ້າຄົນ ຖ້າຜູ້ໃດຂ້າຄົນ ຜູ້ນັ້ນຈະຕ້ອງຖືກພິພາກສາລົງໂທດ’. ²²ແຕ່ຝ່າຍເຮົາ ເຮົາບອກພວກທ່ານວ່າ ຜູ້ໃດຮ້າຍອ້າຍນ້ອງຂອງຕົນ ຜູ້ນັ້ນຈະຕ້ອງຖືກໂທດ ຜູ້ໃດຈະເວົ້າແກ່ອ້າຍນ້ອງຂອງຕົນວ່າ ‘ອ້າຍໂງ່’ ຜູ້ນັ້ນຈະຖືກພິພາກສາລົງໂທດຈາກສານສູງ ຜູ້ໃດຈະເວົ້າວ່າ ‘ອ້າຍບ້າ’ ຜູ້ນັ້ນຈະມີໂທດເຖິງໄຟນະລົກ. ²³ດັ່ງນັ້ນ, ເມື່ອທ່ານກຳລັງນຳເຄື່ອງຖວາຍມາເຖິງແທ່ນບູຊາ ແລ້ວລະນຶກຂຶ້ນໄດ້ວ່າ ທ່ານມີຂໍ້ຂຸ້ນເຄືອງກັບອ້າຍນ້ອງຂອງຕົນດ້ວຍເລື່ອງໃດເລື່ອງໜຶ່ງ. ²⁴ຈົ່ງວາງເຄື່ອງບູຊາໄວ້ຕໍ່ໜ້າແທ່ນນັ້ນກັບໄປຄືນດີກັບອ້າຍນ້ອງຜູ້ນັ້ນເສຍກ່ອນ ແລ້ວຈົ່ງມາຖວາຍເຄື່ອງບູຊາຂອງທ່ານ. ²⁵ຈົ່ງຮີບປອງດອງກັບຄູ່ໂຈດຂອງຕົນ ໃນຂະນະທີ່ຍັງຢູ່ກາງທາງນຳກັນ ຍ້ານວ່າໂຈດນັ້ນຈະມອບທ່ານໄວ້ກັບຕູລາການ ແລະຕູລາການຈະມອບທ່ານໄວ້ກັບທຳມະໂຮງ ແລ້ວທ່ານຈະໄດ້ຖືກຂັງໄວ້ໃນຄູກ. ²⁶ເຮົາບອກແກ່ທ່ານຕາມຄວາມຈິງວ່າ ທ່ານຈະອອກຈາກທີ່ນັ້ນບໍ່ໄດ້ຈົນກວ່າຈະໄດ້ໃຊ້ທີ່ຈົນຄົບທຸກອັດ.

ເລື່ອງການຫລິ້ນຊື່

²⁷“ທ່ານທັງຫລາຍໄດ້ຍິນຄຳທີ່ກ່າວໄວ້ວ່າ ‘ຢ່າຫລິ້ນຊື່ສູ່ຜົວເມຍທ່ານ’ ²⁸ແຕ່ຝ່າຍເຮົາ, ເຮົາບອກທ່ານທັງຫລາຍວ່າ ຜູ້ໃດເບິ່ງແມ່ຍິງດ້ວຍໃຈກຳໜັດໃນຍິງນັ້ນ ຜູ້ນັ້ນໄດ້ຫລິ້ນຊື່ໃນໃຈກັບຍິງນັ້ນແລ້ວ. ²⁹ຖ້າຕາເປື້ອງຂວາຂອງທ່ານເຮັດໃຫ້ຕົວຫລົງຜິດ ຈົ່ງຄວັດອອກຖິ້ມເສຍ ເພາະການທີ່ເສຍອະໄວຍະວະສ່ວນໜຶ່ງກໍດີກວ່າໝົດທັງຕົວຈະຖືກຖິ້ມລົງໃນໝໍ້ນະລົກ. ³⁰ແລະຖ້າມື

ເບື້ອງຂວາຂອງທ່ານເຮັດໃຫ້ຫລົງຜິດ ຈົ່ງຕັດຖິ້ມເສຍ ເພາະການທີ່ເສຍອະໄວຍະວະສ່ວນໜຶ່ງ ກໍ່ດີກວ່າໝົດທັງຕົວຈະຕ້ອງຕົກໃນໝໍ້ນະລົກ.

ເລື່ອງການຢ່າຮ້າງ

(ມທ 19:9; ມຮກ 10:11-12; ລກ 16:18)

³¹“ຍັງມີຄຳກ່າວໄວ້ວ່າ ‘ຖ້າຜູ້ໃດຈະປະຮ້າງເມຍຂອງຕົນ ກໍ່ໃຫ້ເຮັດໜັງສືຢ່າຮ້າງໃຫ້ເມຍນັ້ນ’.
³²ແຕ່ຝ່າຍເຮົາ, ເຮົາບອກທ່ານທັງຫລາຍວ່າ ຖ້າຜູ້ໃດຈະປະເມຍຂອງຕົນເພາະເຫດອື່ນ ນອກ-
ຈາກການຜິດກັບຊາຍອື່ນ ກໍ່ທໍ້ກັບວ່າຜູ້ນັ້ນເຮັດໃຫ້ຍິງນັ້ນຖືກຜິດໃນຖານຫລິ້ນຊູ້ ແລະຖ້າຜູ້ໃດ
ຈະຮັບຍິງຊຶ່ງປະຮ້າງຢ່າງນັ້ນມາເປັນເມຍຜູ້ນັ້ນກໍ່ຖືກຜິດໃນຖານຫລິ້ນຊູ້ເໝືອນກັນ.

ເລື່ອງການສາບານ

³³“ອີກປະການໜຶ່ງ ທ່ານທັງຫລາຍໄດ້ຍິນຄຳທີ່ກ່າວໄວ້ແກ່ຄົນບູຮານວ່າ ‘ຢ່າເສຍຄຳສັດສາ
ບານ ຄຳສາບານທີ່ທ່ານຖວາຍຕໍ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແລ້ວຕ້ອງຮັກສາໄວ້ໃຫ້ໝັ້ນ’.
³⁴ແຕ່ຝ່າຍເຮົາ, ເຮົາບອກທ່ານທັງຫລາຍວ່າ ຢ່າສາບານເລີຍ ໂດຍອ້າງເຖິງສະຫວັນກໍ່ດີ, ເພາະສະຫວັນ
ເປັນລາຊະບັນລັງຂອງພຣະເຈົ້າ. ³⁵ຫລືໂດຍອ້າງເຖິງແຜ່ນດິນໂລກກໍ່ດີ ເພາະແຜ່ນດິນໂລກ
ເປັນທີ່ຮອງພຣະບາດຂອງພຣະອົງ ຫລືໂດຍອ້າງເຖິງກຸງເຢຣູຊາເລັມກໍ່ດີ ເພາະກຸງເຢຣູຊາ-
ເລັມເປັນທີ່ປະທັບຂອງພຣະມະຫາກະສັດ. ³⁶ຢ່າສາບານໂດຍອ້າງເຖິງຫົວຂອງຕົນ ເພາະທ່ານ
ຈະເຮັດໃຫ້ຜົມຂາວຫລືດຳຈັກເສັ້ນດຽວກໍ່ບໍ່ໄດ້. ³⁷ແຕ່ຈົ່ງໃຫ້ຖ້ອຍຄຳຂອງພວກທ່ານເປັນດັ່ງນີ້
‘ແມ່ນ’ ກ່ວາ ‘ແມ່ນ’ ‘ບໍ່ແມ່ນ’ ກ່ວາ ‘ບໍ່ແມ່ນ’ ເພາະຄຳເວົ້າເກີນນີ້ໄປມາຈາກຄວາມຊົ່ວ^[1] .

ເລື່ອງການຕອບແທນແກ້ແຄ້ນ

(ລກ 6:29-30)

³⁸“ພວກທ່ານໄດ້ຍິນຄຳທີ່ກ່າວໄວ້ວ່າ, ‘ຕາແທນຕາ ແລະແຂ້ວແທນແຂ້ວ’.
³⁹ຝ່າຍເຮົາ, ເຮົາບອກທ່ານທັງຫລາຍວ່າ ຢ່າຕໍ່ສູ້ກັບຄົນຊົ່ວ ແຕ່ຖ້າຜູ້ໃດຕົບແກ້ມເບື້ອງຂວາຂອງທ່ານ ຈົ່ງປິ່ນ
ແກ້ມເບື້ອງຊ້າຍໃຫ້ຜູ້ນັ້ນເໝືອນກັນ. ⁴⁰ຖ້າຜູ້ໃດຢາກຟ້ອງເອົາເລື້ອຂຸ້ນໃນຂອງທ່ານໄປ ກໍ່ຈົ່ງໃຫ້
ເລື້ອຂຸ້ນນອກແກ່ເພິ່ນເໝືອນກັນ. ⁴¹ຖ້າຜູ້ໃດຈະເກາະທ່ານໃຫ້ຢ່າງໄປໜຶ່ງຫລັກ ກໍ່ໃຫ້ທ່ານໄປກັບ
ເພິ່ນເຖິງສອງຫລັກ. ⁴²ຖ້າຜູ້ໃດຈະຂົ່ມທ່ານກໍ່ຈົ່ງໃຫ້ ຢ່າປິ່ນຫລັງໃສ່ຜູ້ທີ່ຢາກຍືມຈາກທ່ານ.

ເລື່ອງຄວາມຮັກຕໍ່ສັດຕູ

(ລກ 6:27-28, 32-36)

⁴³ທ່ານທັງຫລາຍໄດ້ຍິນຄຳທີ່ກ່າວໄວ້ວ່າ ‘ຈົ່ງຮັກເພື່ອນບ້ານແລະຊັງສັດຕູ’ ⁴⁴ແຕ່ຝ່າຍເຮົາ,
ເຮົາບອກທ່ານທັງຫລາຍວ່າ ຈົ່ງຮັກສັດຕູຂອງທ່ານ ຈົ່ງອ້ອນວອນສຳລັບຜູ້ທີ່ຂົ່ມເຫງທ່ານ.
⁴⁵ເພື່ອທ່ານທັງຫລາຍຈະເກີດເປັນບຸດຂອງພຣະບິດາຂອງທ່ານຜູ້ຊົງສະຖິດຢູ່ໃນສະຫວັນ ເພາະ
ພຣະອົງຊົງບັນດານໃຫ້ດວງຕາເວັນຂອງພຣະອົງຂຶ້ນສ່ອງສະຫວ່າງໃສ່ຄົນຊົ່ວແລະຄົນດີ ແລະ

[1]ຫລືວ່າ “ມາຈາກມານຮ້າຍ.”

ຊົງໃຫ້ຝົນຕົກໃສ່ຄົນສິນທໍາກັບຄົນບໍ່ມີສິນທໍາສະເໝີກັນ. ⁴⁶ຖ້າແມ່ນວ່າທ່ານຮັກຄົນທັງຫລາຍທີ່ຮັກທ່ານ ທ່ານຈະໄດ້ຮັບບໍາເໜັດອັນໃດ ເຖິງພວກເກັບພາສີກໍຍັງເຮັດຢ່າງນັ້ນບໍ່ແມ່ນຫລີ. ⁴⁷ຖ້າທ່ານຄໍານັບພີ່ນ້ອງຂອງຕົນແຕ່ຝ່າຍດຽວ ທ່ານໄດ້ເຮັດສິ່ງໃດລື່ນຄົນອື່ນທັງປວງເຖິງຄົນຕ່າງຊາດກໍຍັງເຮັດຢ່າງນັ້ນບໍ່ແມ່ນຫລີ. ⁴⁸ເຫດສັນນັ້ນທ່ານທັງຫລາຍຕ້ອງເປັນຄົນດີທີ່ສຸດເໝືອນຢ່າງພຣະບິດາຂອງທ່ານຜູ້ຊົງສະຖິດຢູ່ໃນສະຫວັນຊົງເປັນຜູ້ດີທີ່ສຸດ.

ບົດທີ 6

ເລື່ອງການທານ

¹“ຈົ່ງລະວັງໃຫ້ດີ ຢ່າຖືສິນກິນທານເພື່ອອວດຄົນອື່ນ ເພາະຖ້າເຮັດຢ່າງນັ້ນທ່ານຈະບໍ່ໄດ້ຮັບບໍາເໜັດຈາກພຣະບິດາຂອງທ່ານຜູ້ຊົງສະຖິດຢູ່ໃນສະຫວັນ. ²“ເຫດສັນນັ້ນເມື່ອທ່ານໃຫ້ທານຢ່າເປົ່າແກໄປກ່ອນໜ້າທ່ານ ເໝືອນດັ່ງຄົນໜ້າຊີ້ໃຈຄົດເຄີຍເຮັດໃນໂຮງທໍາມະເທດສະໜາແລະຕາມຖະໜົນ ເພື່ອໃຫ້ມະນຸດສັນລະເສີນ ເຮົາບອກພວກທ່ານຕາມຄວາມຈິງວ່າ, ເຂົາໄດ້ຮັບບໍາເໜັດແລ້ວ. ³ຝ່າຍພວກທ່ານ, ເມື່ອໃຫ້ທານຢ່າໃຫ້ມີຊາຍຮູ້ການທີ່ມີຂວາກໍາລັງເຮັດນັ້ນ. ⁴ເພື່ອທານຂອງທ່ານຈະໄດ້ເປັນການລັບ ແລະພຣະບິດາຂອງພວກທ່ານຜູ້ຊົງເຫັນໃນທີ່ລັບລີ້ຈະຊົງໂຜດປະທານບໍາເໜັດແກ່ທ່ານ.

ເລື່ອງການອ້ອນວອນ

(ລກ 11:2-4)

⁵“ເມື່ອທ່ານທັງຫລາຍອ້ອນວອນຢ່າເປັນເໝືອນຄົນໜ້າຊີ້ໃຈຄົດ ເພາະເຂົາຊອບຢືນອ້ອນວອນໃນໂຮງທໍາມະເທດສະໜາແລະຕາມແຈຖະໜົນ ເພື່ອຈະໃຫ້ມະນຸດເຫັນ ເຮົາບອກທ່ານທັງຫລາຍຕາມຄວາມຈິງວ່າ ເຂົາໄດ້ຮັບບໍາເໜັດແລ້ວ. ⁶ແຕ່ຝ່າຍທ່ານ, ເມື່ອຈະອ້ອນວອນຈົ່ງເຂົ້າໄປໃນຫ້ອງ ຄັນອັດປະຕູແລ້ວ ຈົ່ງອ້ອນວອນພຣະບິດາຂອງທ່ານຜູ້ຊົງສະຖິດໃນທີ່ລັບລີ້ແລ້ວພຣະບິດາຂອງທ່ານຜູ້ຊົງເຫັນໃນທີ່ລັບລີ້ ຈະຊົງໂຜດປະທານບໍາເໜັດແກ່ທ່ານ. ⁷“ແຕ່ເມື່ອທ່ານອ້ອນວອນຢູ່ ຢ່າເວົ້າຊໍ້າຄໍາເກົ່າເໝືອນຄົນຕ່າງຊາດເຄີຍເຮັດເພາະເຂົາຄິດວ່າ ຖ້າເວົ້າຫລາຍຄໍາພຣະເຈົ້າຈະຊົງໂຜດຮັບຟັງ. ⁸ສັນນັ້ນຢ່າເຮັດຄືເຂົາ ເພາະວ່າສິ່ງໃດທີ່ທ່ານຕ້ອງການພຣະບິດາຂອງທ່ານກໍຊົງຊາບກ່ອນພວກທ່ານທູນຂໍ. ⁹ເຫດສັນນີ້ພວກທ່ານຈົ່ງອ້ອນວອນຕາມຢ່າງນີ້ວ່າ,

- ‘ຂ້າແດ່ພຣະບິດາຂອງຂ້າພຣະອົງທັງຫລາຍ
- ຜູ້ຊົງສະຖິດໃນສະຫວັນ
- ຂໍໃຫ້ພຣະນາມຂອງພຣະອົງເປັນທີ່ໂຄລົບບູຊາ.
- ¹⁰ ຂໍໃຫ້ພຣະລາຊະອານາຈັກຂອງພຣະອົງມາຕັ້ງຢູ່
- ຂໍໃຫ້ເປັນໄປຕາມນ້ຳພຣະໂທຂອງພຣະອົງ
- ໃນສະຫວັນເປັນຢ່າງໃດ ກໍໃຫ້ເປັນໄປຢ່າງນັ້ນທີ່ແຜ່ນດິນໂລກ.
- ¹¹ ຂໍຊົງໂຜດປະທານອາຫານປະຈໍາວັນ

ໃຫ້ແກ່ຂ້າພຣະອົງທັງຫລາຍໃນກາລະວັນນີ້.

12 ຂໍຊົງໂຜດຍົກໂທດໃຫ້ຂ້າພຣະອົງ

ເໝືອນຂ້າພຣະອົງຍົກໂທດ

ໃຫ້ແກ່ຜູ້ທີ່ເຮັດຜິດຕໍ່ຂ້າພຣະອົງນັ້ນ.

13 ແລະຂໍຢ່າພາຂ້າພຣະອົງເຂົ້າໄປໃນການທົດລອງ

ແຕ່ຂໍຊົງໂຜດໃຫ້ພົ້ນຈາກການຊົ່ວຮ້າຍ^[1]

[ເຫດວ່າລາຊະອານາຈັກ, ລິດອຳນາດ, ແລະພຣະລັດສະໝີ

ກໍເປັນຂອງພຣະອົງສືບໆໄປເປັນນິດ. ອາແມນ'.]

14 ເພາະວ່າຖ້າທ່ານຍົກຄວາມຜິດຂອງເພື່ອນມະນຸດ ພຣະບິດາຂອງທ່ານຜູ້ຊົງສະຖິດໃນສະຫວັນຈະຊົງໂຜດຍົກຄວາມຜິດຂອງທ່ານດ້ວຍ. 15 ແຕ່ຖ້າທ່ານບໍ່ຍົກຄວາມຜິດຂອງເພື່ອນມະນຸດ ພຣະບິດາຂອງທ່ານກໍຈະບໍ່ຊົງໂຜດຍົກຄວາມຜິດຂອງທ່ານເໝືອນກັນ.

ເລື່ອງສິນອົດອາຫານ

16 “ເມື່ອທ່ານຖືສິນອົດອາຫານ ຢ່າເຮັດໜ້າເສົ້າໝອງເໝືອນຄົນໜ້າຊື່ໃຈຄົດ ດ້ວຍວ່າເຂົາເຮັດໜ້າໝອງເໝືອຈະໃຫ້ມະນຸດເຫັນວ່າເຂົາຖືສິນອົດອາຫານ ເຮົາບອກທ່ານທັງຫລາຍຕາມຄວາມຈິງວ່າ ເຂົາໄດ້ຮັບບຳເໜັດແລ້ວ. 17 ແຕ່ຝ່າຍທ່ານ, ເມື່ອຖືສິນອົດອາຫານ ຈົ່ງລ້າງໜ້າແລະເອົານ້ຳມັນທາທົວ. 18 ເພື່ອຈະບໍ່ໃຫ້ມະນຸດເຫັນວ່າທ່ານຖືສິນອົດອາຫານ ແຕ່ໃຫ້ປະກົດແກ່ພຣະບິດາຂອງທ່ານຜູ້ຊົງສະຖິດໃນທີ່ລັບລີ້ ແລະພຣະບິດາຂອງທ່ານຜູ້ຊົງເຫັນໃນທີ່ລັບລີ້ ກໍຈະຊົງໂຜດປະທານບຳເໜັດແກ່ທ່ານ.

ເລື່ອງຊັບສົມບັດໃນສະຫວັນ

(ລກ 12:33-34)

19 “ຢ່າຮິບໂຮມຊັບສົມບັດໄວ້ສຳລັບຕົນໃນໂລກ ຊຶ່ງເປັນບ່ອນມອດແລະຂີ້ໝຽງກັດກິນແລະເປັນບ່ອນທີ່ໂຈນເຈາະເຂົ້າລັກເອົາໄດ້. 20 ແຕ່ຈົ່ງຮິບໂຮມຊັບສົມບັດສຳລັບຕົນໄວ້ໃນສະຫວັນ ບ່ອນມອດແລະຂີ້ໝຽງກັດກິນບໍ່ໄດ້ ແລະທັງໂຈນເຈາະແລະລັກເອົາບໍ່ໄດ້. 21 ເພາະວ່າຊັບສົມບັດຂອງທ່ານຢູ່ທີ່ໃດ ໃຈຂອງທ່ານກໍຢູ່ທີ່ນັ້ນດ້ວຍ.

ເລື່ອງຄວາມສະຫວ່າງຂອງຮ່າງກາຍ

(ລກ 11:34-36)

22 “ຕາເປັນດວງສະຫວ່າງຂອງຮ່າງກາຍ ຖ້າຕາຂອງທ່ານປົກກະຕິດີ ຮ່າງກາຍທຸກສ່ວນກໍສະຫວ່າງດີ. 23 ແຕ່ຖ້າຕາຂອງທ່ານບໍ່ປົກກະຕິດີ ຮ່າງກາຍທຸກສ່ວນຂອງທ່ານກໍມົດໄປ ເຫດສັນນັ້ນ, ຖ້າຄວາມສະຫວ່າງທີ່ຢູ່ໃນຕົວຂອງທ່ານມົດໄປ ຄວາມມົດນັ້ນຈະໜາທົບພຽງໃດໝໍ້.

[1] ຫລືວ່າ “ຈາກມານຮ້າຍ.”

ເລື່ອງພຣະເຈົ້າແລະເງິນຄຳ

(ລກ 16:13)

²⁴“ບໍ່ມີຜູ້ໃດສາມາດເປັນຂ້າສອງເຈົ້າຢ່າງສອງນາຍໄດ້ ເພາະຈະຊັງນາຍຜູ້ນີ້ແລະໄປຮັກນາຍຜູ້ນັ້ນ ຫລືຈະຕິດພັນກັບນາຍຜູ້ນີ້ແລະປະໝາດຜູ້ນັ້ນ ທ່ານຈະເປັນຂ້ອຍໃຊ້ຂອງພຣະເຈົ້າແລະເປັນຂ້ອຍໃຊ້ຂອງເງິນຄຳພ້ອມກັນບໍ່ໄດ້.

ເລື່ອງຄວາມກະວົນກະວາຍ

(ລກ 12:22-34)

²⁵“ດ້ວຍເຫດນັ້ນເຮົາຈຶ່ງບອກທ່ານທັງຫລາຍວ່າ ຢ່າກະວົນກະວາຍເຖິງຊີວິດຂອງຕົນວ່າ ຈະກິນຫຍັງ ຈະດື່ມຫຍັງ ແລະຢ່າກະວົນກະວາຍເຖິງຮ່າງກາຍຂອງຕົນວ່າ ຈະນຸ່ງຫຍັງ ຊີວິດກໍລິນກວ່າອາຫານບໍ່ແມ່ນຫລື ແລະຮ່າງກາຍກໍລິນກວ່າເຄື່ອງນຸ່ງຫົ່ມບໍ່ແມ່ນຫລື. ²⁶ຈົ່ງເບິ່ງນົກບ່າມັນບໍ່ໄດ້ຫວ່ານ, ບໍ່ໄດ້ກ່ຽວ ບໍ່ໄດ້ເກັບໂຮມໃສ່ເລົ້າໄວ້ແຕ່ພຣະບິດາຂອງທ່ານຜູ້ຊົງສະຖິດຢູ່ໃນສະຫວັນກໍຍັງຊົງລ້ຽງນົກນັ້ນ ພວກທ່ານປະເສີດຫລາຍກວ່ານົກບໍ່ແມ່ນຫລື. ²⁷ມີໃຜໃນພວກທ່ານ ໂດຍຄວາມກະວົນກະວາຍອາດຕໍ່ຊີວິດຂອງຕົນ ໃຫ້ຍາວອອກໄປອີກຈັກສອກໜຶ່ງໄດ້ຫລື. ²⁸ເປັນສັນໃດ ທ່ານທັງຫລາຍຈຶ່ງກະວົນກະວາຍເຖິງເຄື່ອງນຸ່ງຫົ່ມ ຈົ່ງສັງເກດເບິ່ງດອກໄມ້ໃນທົ່ງວ່າ ມັນຈະເລີນໃຫຍ່ຂຶ້ນຢ່າງໃດ ມັນບໍ່ໄດ້ເຮັດການ, ບໍ່ໄດ້ເຂັ້ມຝ້າຍ. ²⁹ແຕ່ເຮົາບອກທ່ານທັງຫລາຍວ່າ ເຖິງແມ່ນກະສັດໂຊໂລໂມນ, ເມື່ອບໍລິບູນດ້ວຍສະຫງ່າລາສີ ກໍບໍ່ໄດ້ຊົງເຄື່ອງງາມທໍດອກໄມ້ເຫລົ່ານີ້ດອກໜຶ່ງ. ³⁰ຖ້າພຣະເຈົ້າຊົງຕົກແຕ່ງຫຍ້າທີ່ທົ່ງຢ່າງນັ້ນ ຊຶ່ງເປັນຢູ່ມື້ນີ້ແລະມື້ໜ້າຕ້ອງຖືກຖິ້ມໃສ່ເຕົາໄຟ ໂອຜູ້ມີຄວາມເຊື່ອນ້ອຍເອີຍ, ພຣະອົງຈະບໍ່ຊົງຕົກແຕ່ງທ່ານຫລາຍກວ່ານັ້ນອີກຫລື. ³¹ເຫດສັນນັ້ນຢ່າກະວົນກະວາຍວ່າ ‘ພວກເຮົາຈະກິນຫຍັງ, ຈະດື່ມຫຍັງ ຫລືຈະນຸ່ງຫົ່ມຫຍັງ’. ³²ເພາະວ່າພວກຕ່າງຊາດສະແຫວງຫາສິ່ງຂອງທັງປວງນີ້ ແຕ່ວ່າພຣະບິດາຂອງທ່ານທັງຫລາຍຜູ້ຊົງສະຖິດຢູ່ໃນສະຫວັນ ຊົງຊາບແລ້ວວ່າພວກທ່ານຕ້ອງການສິ່ງທັງປວງເຫລົ່ານີ້. ³³ແຕ່ກ່ອນອື່ນ, ທ່ານທັງຫລາຍຈຶ່ງສະແຫວງຫາລາຊະອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະຄວາມຊອບທຳຂອງພຣະອົງ ແລະພຣະອົງຈະຊົງເພີ່ມເຕີມສິ່ງທັງປວງເຫລົ່ານີ້ໃຫ້ແກ່ທ່ານ. ³⁴ເຫດສັນນັ້ນຢ່າກະວົນກະວາຍເຖິງມື້ອື່ນ ເພາະວ່າມື້ອື່ນຄົງມີການກະວົນກະວາຍສຸ່ລັບມັນເອງ ຄວາມທຸກໃນວັນໃດກໍພໍແລ້ວໃນວັນນັ້ນ.

ບົດທີ 7

ເລື່ອງການກ່າວໂທດຜູ້ອື່ນ

(ລກ 6:37-38, 41-42)

¹“ຢ່າກ່າວໂທດໃສ່ເຂົາເພື່ອພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ຊົງກ່າວໂທດໃສ່ທ່ານ. ²ເພາະວ່າທ່ານຈະກ່າວໂທດໃສ່ເຂົາຢ່າງໃດ ພຣະເຈົ້າຈະຊົງກ່າວໂທດໃສ່ທ່ານຢ່າງນັ້ນ ພວກທ່ານຈະຕວງໃຫ້ເຂົາດ້ວຍເຄື່ອງຜອງອັນໃດ ພຣະເຈົ້າຈະຊົງຕວງໃຫ້ພວກທ່ານດ້ວຍເຄື່ອງຜອງອັນນັ້ນ. ³ເປັນຫຍັງທ່ານຈຶ່ງຫລຽວເຫັນຂີ້ເຫຍື້ອທີ່ຢູ່ໃນຕາພີ່ນ້ອງຂອງທ່ານ ແຕ່ໄມ້ທັງທ່ອນທີ່ຢູ່ໃນຕາຂອງຕົນທ່ານ

ບໍ່ຮູ້ສຶກ. ⁴ຫລືເປັນສັນໃດທ່ານຈຶ່ງກ່າວແກ່ພີ່ນ້ອງຂອງທ່ານວ່າ ‘ໃຫ້ຂ້ອຍເຂ່ຍຂີ້ເຫຍື້ອອອກຈາກຕາຂອງເຈົ້າ’ ແຕ່ເບິ່ງແມ, ໄມ້ທັງທ່ອນມີຢູ່ໃນຕາຂອງທ່ານເອງ. ⁵ໂອ ຄົນໜ້າຊື່ໃຈຄົດເຮີຍ ຈຶ່ງເອົາໄມ້ທັງທ່ອນອອກຈາກຕາຂອງທ່ານກ່ອນແລ້ວທ່ານຈະເຫັນໄດ້ຄັກ ຈຶ່ງຈະເຂ່ຍຂີ້ເຫຍື້ອອອກຈາກຕາຂອງພີ່ນ້ອງຂອງຕົນໄດ້. ⁶ຢ່າເອົາຂອງປະເສີດໃຫ້ແກ່ໝາ ຢ່າໂຍນໄຂ່ມຸກໃສ່ຕໍ່ໜ້າໝູ ຢ່ານວ່າມັນຈະຢຽບຢໍາເສຍແລະຈະຕ່າວມາຂົບຈີກທ່ານດ້ວຍ.

ເລື່ອງການຂໍ, ການຊອກ, ແລະການເຄາະ

(ລກ 11:9-13; 6:31)

⁷ຈຶ່ງພັນຂໍແລ້ວຈະຊົງປະທານໃຫ້ ຈຶ່ງພັນຊອກແລ້ວຈະພົບ ຈຶ່ງພັນເຄາະແລ້ວຈະຊົງໄຂໃຫ້. ⁸ເພາະວ່າທຸກຄົນທີ່ພັນຂໍກໍໄດ້ຮັບ ທຸກຄົນທີ່ພັນຊອກກໍພົບ ທຸກຄົນທີ່ພັນເຄາະກໍຊົງໄຂໃຫ້. ⁹ໃນພວກທ່ານມີຜູ້ໃດແດ່ ຖ້າລູກຂໍເຂົ້າປັນໜຶ່ງຈະບໍ່ໄດ້ເອົາກ່ອນຫິນໃຫ້ຕໍ່. ¹⁰ຫລືຖ້າລູກຂໍປາຈະບໍ່ໄດ້ເອົາຈູໃຫ້ຕໍ່. ¹¹ເຫດສັນນັ້ນ ຖ້າພວກທ່ານຜູ້ເປັນຄົນຊົ່ວ ຍັງຮູ້ຈັກເອົາຂອງດີໃຫ້ແກ່ລູກຂອງຕົນ ຫລາຍກວ່ານັ້ນອີກຈັກເທົ່າໃດ ພຣະບິດາຂອງທ່ານຜູ້ຊົງສະຖິດຢູ່ໃນສະຫວັນ ຈະຊົງປະທານຂອງດີແກ່ຜູ້ທີ່ຂໍຈາກພຣະອົງ. ¹²ດັ່ງນັ້ນສິ່ງໃດໆ ທີ່ທ່ານປາດຖະໜາໃຫ້ເຂົາເຮັດແກ່ທ່ານ ທ່ານຈຶ່ງເຮັດກັບເຂົາທຸກປະການເໝືອນກັນ ເພາະອັນນັ້ນຄືພຣະບັນຍັດແລະຄຳສັ່ງສອນຂອງບັນດາຜູ້ປະກາດພຣະທຳ.

ເລື່ອງປະຕູຄັບແຄບ

(ລກ 13:24)

¹³ຈຶ່ງເຂົ້າໄປທາງປະຕູຄັບແຄບ ເພາະວ່າປະຕູກໍກວ້າງແລະທາງກໍກວ້າງຂວາງທີ່ນຳໄປເຖິງຄວາມຈົບທາຍນັ້ນ ມີຫລາຍຄົນເຂົ້າໄປຕາມທາງນັ້ນ. ¹⁴ເພາະວ່າປະຕູທີ່ນຳໄປສູ່ຊີວິດກໍຄັບແລະທາງກໍແຄບ ບໍ່ມີຫລາຍຄົນພົບທາງນັ້ນ.

ເລື່ອງຮູ້ເຫດໄດ້ດ້ວຍຜົນ

(ລກ 6:43-44)

¹⁵ພວກທ່ານຈຶ່ງລະວັງຜູ້ປະກາດພຣະທຳບໍ່ຈົງ ທີ່ປອມຕົວຄືແກະມາຫາທ່ານ ແຕ່ພາຍໃນເຂົາເປັນໝາໄນຕົວຮ້າຍ. ¹⁶ທ່ານຈະຮູ້ຈັກເຂົາໄດ້ດ້ວຍຜົນຂອງເຂົາ ເຂົາເຄີຍເກັບໝາກອະງຸ່ນຈາກເຄືອມີໜາມຫລື ແລະເຂົາເຄີຍເກັບໝາກເດື່ອເທດຈາກຕົ້ນມີໜາມຫລື. ¹⁷ດັ່ງນັ້ນໄມ້ດີທຸກຕົ້ນຍ່ອມເກີດຜົນດີ ແຕ່ຕົ້ນໄມ້ບໍ່ດີກໍເກີດຜົນບໍ່ດີ. ¹⁸ຕົ້ນໄມ້ດີຈະເກີດຜົນບໍ່ດີບໍ່ໄດ້ ຫລືຕົ້ນໄມ້ບໍ່ດີຈະເກີດຜົນດີກໍບໍ່ໄດ້. ¹⁹ໄມ້ທຸກຕົ້ນທີ່ບໍ່ເກີດຜົນດີຕ້ອງຖືກປ້າຖິ້ມໃສ່ໄຟເສຍ. ²⁰ເຫດສັນນັ້ນພວກທ່ານຈະຮູ້ຈັກເຂົາໄດ້ດ້ວຍຜົນຂອງເຂົາ.

ເລື່ອງການຊົງປະຕິເສດ

(ລກ 13:25-27)

²¹ບໍ່ແມ່ນໝົດທຸກຄົນທີ່ກ່າວແກ່ເຮົາວ່າ, ‘ພຣະອົງເຈົ້າ, ພຣະອົງເຈົ້າ’ ຈະເຂົ້າໃນແຜ່ນດິນສະຫວັນ ເຂົາໄດ້ແຕ່ຜູ້ທີ່ເຮັດຕາມນ້ຳພຣະໂທພຣະບິດາຂອງເຮົາຜູ້ຊົງສະຖິດຢູ່ໃນສະຫວັນ.

²²ເມື່ອເຖິງວັນນັ້ນຈະມີຫລາຍຄົນຮ້ອງໃສ່ເຮົາວ່າ ‘ພຣະອົງເຈົ້າ, ພຣະອົງເຈົ້າ ພວກຂ້າພຣະອົງ ໄດ້ປະກາດພຣະທຳໃນພຣະນາມຂອງພຣະອົງ ໄດ້ຂັບໄລ່ຜູ້ອອກໃນພຣະນາມຂອງພຣະອົງ ແລະໄດ້ເຮັດການອິດທິລິດຫລາຍປະການໃນພຣະນາມຂອງພຣະອົງບໍ່ແມ່ນຫລື’. ²³ເມື່ອນັ້ນເຮົາ ຈະໄດ້ປະກາດແກ່ເຂົາວ່າ ‘ເຮົາບໍ່ຮູ້ຈັກພວກເຈົ້າຈັກເທື່ອ ເຈົ້າຜູ້ເຮັດການຊົ່ວເຮີຍ, ຈົ່ງຢ່າຍທີ ໃຫ້ພົ້ນຈາກເຮົາເສຍ’.

ເລື່ອງຮາກຕຶກສອງຢ່າງ

(ລກ 6:47-49)

²⁴“ເຫດສັນນັ້ນທຸກຄົນທີ່ຟັງຄຳເຫລົ່ານີ້ຂອງເຮົາແລະປະຕິບັດຕາມ ຄົນນັ້ນກໍປຽບເໝືອນຄົນ ສະຫລາດທີ່ກໍ່ສ້າງຕຶກຂອງຕົນເທິງດານຫີນ. ²⁵ຝົນກໍຕົກ, ນ້ຳກໍນອງ, ລົມກໍພັດປະທະຕຶກນັ້ນ ແຕ່ຕຶກນັ້ນກໍບໍ່ພັງເພລົງ ເພາະຮາກມັນຕັ້ງຢູ່ເທິງຫີນ. ²⁶ແຕ່ທຸກຄົນທີ່ໄດ້ຍິນຖ້ອຍຄຳເຫລົ່ານີ້ ຂອງເຮົາແລະບໍ່ປະຕິບັດຕາມ ຄົນນັ້ນກໍປຽບເໝືອນຄົນໂງ່ທີ່ກໍ່ສ້າງຕຶກຂອງຕົນເທິງທາດຊາຍ. ²⁷ຝົນກໍຕົກ, ນ້ຳກໍນອງ, ລົມກໍພັດປະທະຕຶກນັ້ນ ຕຶກນັ້ນກໍເພພັງລົງ ແລະການເພພັງຂອງມັນກໍ ເປັນການໃຫຍ່ຫລວງ.”

ຊົງສັ່ງສອນດ້ວຍອຳນາດ

²⁸ຢູ່ມາເມື່ອ ພຣະເຢຊູ ຊົງກ່າວຄຳເຫລົ່ານີ້ຈົບລົງແລ້ວ ປະຊາຊົນທັງປວງກໍປະຫລາດໃຈໃນ ການສັ່ງສອນຂອງພຣະອົງ. ²⁹ເພາະວ່າພຣະອົງຊົງສັ່ງສອນເຂົາເໝືອນຜູ້ມີລິດອຳນາດ ແລະບໍ່ ເໝືອນພວກນັກທຳຂອງເຂົາ.

ບົດທີ 8

ເລື່ອງຄົນຂີ້ທູດຜູ້ໜຶ່ງດີສະອາດ

(ມຽກ 1:40-44; ລກ 5:12-16)

¹ເມື່ອພຣະອົງ ສະເດັດລົງ ມາຈາກພູແລ້ວ ປະຊາຊົນຫລວງຫລາຍ ໄດ້ຕິດຕາມພຣະອົງ. ²ແລະເບິ່ງແມ, ມີຄົນຂີ້ທູດຜູ້ໜຶ່ງເຂົ້າມາຂາບລົງທູນພຣະອົງວ່າ, “ນາຍເອີຍ, ຖ້າທ່ານພໍໃຈກໍ ອາດຈະເຮັດໃຫ້ຂ້ານ້ອຍດີສະອາດໄດ້.” ³ພຣະອົງຈົ່ງຊົງຢຽດພຣະທັດອອກຖືກຄົນນັ້ນແລະຊົງ ກ່າວວ່າ, “ເຮົາພໍໃຈແລ້ວ ຈົ່ງດີສະອາດເສຍ” ແລ້ວພະຍາດຂີ້ທູດຂອງຜູ້ນັ້ນກໍດີສະອາດທັນທີ. ⁴ຝ່າຍພຣະເຢຊູ ຊົງກ່າວແກ່ຜູ້ນັ້ນວ່າ, “ລະວັງຢ່າບອກໃຫ້ຜູ້ໃດຟັງ ແຕ່ຈົ່ງໄປສະແດງຕົວຕໍ່ປະ- ໂລຫິດ ແລະຖວາຍເຄື່ອງບູຊາຕາມໂມເຊໄດ້ສັ່ງໄວ້ເພື່ອເປັນຫລັກຖານຕໍ່ເຂົາ.”

ຊົງໂຜດຄົນໃຊ້ຂອງນາຍຮ້ອຍ

(ລກ 7:1-10; ຢຮ 4:43-54)

⁵ຂະນະທີ່ພຣະອົງສະເດັດເຂົ້າໄປໃນ ເມືອງ ກາເປນາອູມ ມີນາຍຮ້ອຍທະຫານຜູ້ໜຶ່ງມາ ອ້ອນວອນພຣະອົງ. ⁶ທູນວ່າ, “ນາຍເອີຍ, ຄົນໃຊ້ຂອງຂ້ານ້ອຍເປັນເປັນນອນຢູ່ເຮືອນຫົນທຸກ ເວດທະນາຫລາຍ.” ⁷ພຣະເຢຊູ ຊົງບອກກັບນາຍຮ້ອຍນັ້ນວ່າ, “ເຮົາຈະໄປຊອຍໃຫ້ລາວດີ.” ⁸ແຕ່ຝ່າຍນາຍຮ້ອຍຜູ້ນັ້ນໄດ້ທູນຕອບວ່າ, “ຂ້ານ້ອຍເປັນຄົນບໍ່ສົມຄວນທີ່ຈະໃຫ້ທ່ານເຂົ້າໄປລຸ່ມ

ຫລັງຄາເຮືອນຂອງຂ້ານ້ອຍ ແຕ່ຂໍທານກ່າວເທົ່ານັ້ນຄົນໃຊ້ຂອງຂ້ານ້ອຍກໍຈະດີພະຍາດ. ⁹ເຫດວ່າຂ້ານ້ອຍເປັນຄົນຢູ່ໃຕ້ວິໄນທະຫານ ແລະຍັງມີທະຫານຢູ່ໃຕ້ບັງຄັບບັນຊາຂອງຂ້ານ້ອຍອີກຂ້ານ້ອຍສັ່ງແກ່ຄົນນັ້ນວ່າ ‘ໄປ’ ມັນກໍໄປ ແລະສັ່ງຄົນນີ້ວ່າ ‘ມາ’ ມັນກໍມາ ແລະບອກແກ່ຄົນໃຊ້ຂອງຂ້ານ້ອຍວ່າ ‘ຈົ່ງເຮັດສິ່ງນີ້’ ມັນກໍເຮັດ.” ¹⁰ເມື່ອພຣະເຢຊູຊົງໄດ້ຍິນດັ່ງນັ້ນກໍປະຫລາດພຣະໄທ, ຈົ່ງຊົງກ່າວກັບຄົນທັງຫລາຍທີ່ຕິດຕາມພຣະອົງມາວ່າ, “ເຮົາບອກທ່ານທັງຫລາຍຕາມຄວາມຈິງວ່າແມ່ນ ໃນພວກອິສຣາເອນ ເຮົາກໍບໍ່ໄດ້ພົບຄວາມເຊື່ອໃຫຍ່ທໍານີ້. ¹¹ເຮົາບອກທ່ານທັງຫລາຍວ່າ ຈະມີຫລາຍຄົນຈາກທິດຕາເວັນອອກແລະທິດຕາເວັນຕົກມານັ່ງຮ່ວມ ໂຕະກັບອັບຣາຮາມ, ອີຊາກ, ແລະຢາໂຄບ ໃນແຜ່ນດິນສະຫວັນ. ¹²ແຕ່ຝ່າຍຊາວແຜ່ນດິນນັ້ນຈະຖືກຖິ້ມອອກໄປໃນທີ່ມືດພາຍນອກ ທີ່ນັ້ນຈະມີສຽງຮ້ອງໄທ້ແລະຂົບແຂ້ວຢູ່.” ¹³ພຣະເຢຊູຊົງບອກແກ່ນາຍຮ້ອຍຜູ້ນັ້ນວ່າ, “ຈົ່ງກັບເມື່ອເສຍທ່ານໄດ້ເຊື່ອຢ່າງໃດກໍໃຫ້ເປັນແກ່ທ່ານຢ່າງນັ້ນ” ແລ້ວໃນໂມງນັ້ນຄົນໃຊ້ຜູ້ນັ້ນກໍໄດ້ດີເປັນປົກກະຕິ.

ຊົງໂຜດແມ່ເມຍຂອງເປໂຕ

(ມຮກ 1:29-31; ລກ 4:38-41)

¹⁴ເມື່ອພຣະເຢຊູໄດ້ສະເດັດເຂົ້າໄປໃນເຮືອນຂອງເປໂຕ ກໍຊົງເຫັນແມ່ເມຍຂອງເປໂຕນອນໄຂ້ຢູ່. ¹⁵ພຣະອົງຊົງບາຍມືນາງ ແລະຄວາມໄຂ້ກໍຫາຍ ນາງຈົ່ງລຸກຂຶ້ນບົວລະບັດພຣະອົງ. ¹⁶ແລະເມື່ອຄໍາມາ ເຂົາໄດ້ພາຄົນທີ່ມີຜິຮ້າຍສິ່ງຢູ່ຫລາຍຄົນມາຫາພຣະອົງ ພຣະອົງກໍຊົງຂັບໄລ່ຜິຮ້າຍເຫລົ່ານັ້ນອອກດ້ວຍຄໍາສັ່ງຂອງພຣະອົງ ແລະບັນດາຄົນເຈັບປ່ວຍທັງຫລາຍນັ້ນ ພຣະອົງກໍໄດ້ຊົງໂຜດໃຫ້ດີ. ¹⁷ທັງນີ້ເພື່ອຈະໃຫ້ສໍາເລັດຕາມທີ່ຊົງກ່າວໄວ້ໂດຍ ເອຊາຢາຜູ້ປະກາດພຣະທໍາວ່າ,

“ທ່ານໄດ້ແບກຄວາມເຈັບໄຂ້ຂອງພວກເຮົາ
ແລະຫອບເອົາພະຍາດຂອງເຮົາໄປ.”

ຜູ້ທີ່ສະໝັກຈະຕາມພຣະເຢຊູ

(ລກ 9:47-62)

¹⁸ຄັນ ພຣະເຢຊູຊົງເຫັນປະຊາຊົນຫລວງຫລາຍຢູ່ຮ່ວມຕົນ ກໍໄດ້ຊົງສັ່ງໃຫ້ຂ້າມໄປພາກນັ້ນ. ¹⁹ມີນັກທໍາຜູ້ໜຶ່ງມາຫາພຣະອົງທູນວ່າ, “ອາຈານເອີຍ, ທ່ານຈະໄປທີ່ໃດຂ້ານ້ອຍຈະຕິດຕາມທ່ານໄປທີ່ນັ້ນ.” ²⁰ພຣະເຢຊູຊົງຕອບວ່າ, “ໝາຈິກຈອກກໍມີຮູ ແລະນົກປ່າກໍຍັງມີຮັງ ແຕ່ບຸດມະນຸດບໍ່ມີບ່ອນ ຈະວາງຫົວລົງ.” ²¹ອີກຜູ້ໜຶ່ງ ໃນພວກສິດຂອງພຣະອົງມາທູນພຣະອົງວ່າ, “ນາຍເອີຍ, ຂໍໂຜດອະນຸຍາດໃຫ້ຂ້ານ້ອຍໄປຝັງລົບພໍ່ຂອງຂ້ານ້ອຍເສຍກ່ອນ.” ²²ແຕ່ພຣະເຢຊູຊົງຕອບວ່າ, “ຈົ່ງຕິດຕາມເຮົາມາເສຍ ແລະປະໃຫ້ຄົນຕາຍຝັງກັນເອງເທາະ.”

ຊົງຫ້າມລົມແລະທະເລ

(ມຮກ 4:35; ລກ 8:22-25)

²³ເມື່ອພຣະອົງສະເດັດລົງເຮືອ ພວກສິດຂອງພຣະອົງກໍຕິດຕາມພຣະອົງໄປ. ²⁴ແລະເບິ່ງແມ, ບັງເກີດມີການເຄື່ອນໄຫວອັນໃຫຍ່ທີ່ທະເລຈົນຟອງນໍ້າກໍາລັງຊັດຖ້ວມເຮືອ ແຕ່ພຣະອົງຊົງບັນ-

ທົມຫລັບຢູ່. ²⁵ພວກສິດໄດ້ມາປຸກພຣະອົງທູນວ່າ, “ນາຍເອີຍ, ຂໍຈົ່ງຊ່ອຍທ້ອນ ພວກຂ້ານ້ອຍ ກຳລັງຈະຈົບຫາຍຢູ່ແລ້ວ.” ²⁶ພຣະອົງຊົງກ່າວກັບເຂົາວ່າ, “ໂອ ຄົນມີຄວາມເຊື່ອນ້ອຍເອີຍ, ເປັນຫຍັງພວກເຈົ້າຈຶ່ງຍ້ານ” ແລ້ວພຣະອົງຊົງລຸກຂຶ້ນຫ້າມລົມແລະທະເລ ລົມກໍເຊົາແລະຟອງ-ນ້ຳກໍສະຫງົບງຽບທົ່ວໄປ. ²⁷ຄົນເຫລົ່ານັ້ນກໍພາກັນອັດສະຈັນໃຈຈົ່ງເວົ້າກັນວ່າ, “ທ່ານຜູ້ນີ້ມາ ຈາກທີ່ໃດໜີ້ ຈົນວ່າລົມແລະທະເລກໍຍອມຟັງເພິ່ນ.”

ຊົງໂຕດຊາວຄາດາຣາຜູ້ມີຜິສິງ

(ມຮກ 5:1-20; ລກ 8:26-29)

²⁸ເມື່ອພຣະອົງສະເດັດຂ້າມຟາກໄປເຖິງເຂດແດນຊາວຄາດາຣາ ມີສອງຄົນທີ່ມີຜິສິງຢູ່ອອກ ຈາກປ່າຊ້າມາພົບພຣະອົງ ເຂົາໂຫດຮ້າຍປານນັ້ນຈົນບໍ່ມີຜູ້ໃດອາດທຽວທາງນັ້ນໄດ້. ²⁹ເບິ່ງແມ, ເຂົາຮ້ອງໃສ່ພຣະອົງທູນວ່າ, “ໂອ ບຸດພຣະເຈົ້າເອີຍ, ທ່ານມາຫຍັງກ່ຽວກັບເຮົາດ້ວຍເຫດໃດ ຈະມາທໍລະມານເຮົາກ່ອນເວລາກຳນົດຫລື.” ³⁰ໂກຈາກທີ່ນັ້ນມີໝູຜູງໃຫຍ່ກຳລັງຫາກິນຢູ່. ³¹ຜີ ເຫລົ່ານັ້ນຈຶ່ງໄດ້ທູນຂໍພຣະອົງວ່າ, “ຖ້າທ່ານຂັບໄລ່ພວກເຮົາອອກ ກໍຂໍໃຫ້ພວກເຮົາເຂົ້າໄປສິງຢູ່ ໃນໝູຜູງນັ້ນທ້ອນ.” ³²ພຣະອົງຊົງບອກຜີເຫລົ່ານັ້ນວ່າ, “ໄປເສຍ” ຜີເຫລົ່ານັ້ນກໍອອກໄປເຂົ້າ ສິງຢູ່ໃນຜູງໝູ ແລະເບິ່ງແມ, ໝູທັງຜູງນັ້ນໄດ້ພ້າວແລ່ນລົງຈາກຕາຫລັງຊັ້ນໂຕນໃສ່ທະເລຕາຍ ດີກນ້ຳໝົດ. ³³ຝ່າຍຄົນລ້ຽງໝູກໍພາກັນປົບໜີເຂົ້າໄປໃນເມືອງ ເລົ່າບັນດາການຊົ່ງເປັນໄປນັ້ນ ກັບເຫດທີ່ເກີດຂຶ້ນແກ່ຄົນທີ່ມີຜິສິງຢູ່. ³⁴ແລະເບິ່ງແມ, ຄົນທັງເມືອງກໍພາກັນອອກມາຫາ ພຣະເຢຊູ ເມື່ອພົບພຣະອົງແລ້ວເຂົາຈຶ່ງອ້ອນວອນທູນຂໍໃຫ້ພຣະອົງອອກໄປເສຍຈາກເຂດແດນ ຂອງເຂົາ.

ບົດທີ 9

ພຣະເຢຊູຊົງໂຕດຄົນເປັຍ

(ມຮກ 2:1:12; ລກ 5:17-26)

¹ຝ່າຍ ພຣະເຢຊູ ໄດ້ສະເດັດລົງເຮືອຂ້າມຝາກໄປຍັງເມືອງຂອງຕົນ. ²ເບິ່ງແມ, ເຂົາຫາມຄົນ ເປັຍຜູ້ໜຶ່ງຊຶ່ງນອນຢູ່ເທິງທີ່ນອນມາຫາພຣະອົງ ເມື່ອພຣະເຢຊູຊົງເຫັນຄວາມເຊື່ອຂອງເຂົາ ຈຶ່ງ ຊົງກ່າວແກ່ຄົນເປັຍນັ້ນວ່າ, “ລູກເອີຍ, ຈົ່ງຊິນໃຈເທິນຜິດບາບຂອງເຈົ້າໄດ້ຮັບອະໄພແລ້ວ.” ³ແລະເບິ່ງແມ, ພວກນັກທຳບາງຄົນເວົ້າກັນວ່າ, “ຜູ້ນີ້ເວົ້າໝິ່ນປະໝາດພຣະເຈົ້າ.” ⁴ຝ່າຍ ພຣະເຢຊູ ຊົງຊາບຄວາມຄິດຂອງເຂົາຈຶ່ງຊົງກ່າວວ່າ, “ເຫດສັນໃດທ່ານທັງຫລາຍຈຶ່ງຄິດຄວາມ ຊົ່ວໃນໃຈ. ⁵ທີ່ຈະວ່າ ‘ຜິດບາບຂອງເຈົ້າໄດ້ຮັບອະໄພແລ້ວ’ ຫລືຈະວ່າ ‘ຈົ່ງລຸກຂຶ້ນແລະຢ່າງ ທຽວໄປ’ ອັນໃດຈະງ່າຍກວ່າກັນ. ⁶ແຕ່ເພື່ອທ່ານທັງຫລາຍຈະໄດ້ຮູ້ວ່າ ບຸດມະນຸດມີສິດອຳນາດ ໃນໂລກໃຫ້ອະໄພຄວາມຜິດບາບໄດ້...” ພຣະອົງຈຶ່ງຊົງກ່າວກັບຄົນເປັຍນັ້ນວ່າ, “ຈົ່ງລຸກຂຶ້ນຍົກ ເອົາບ່ອນນອນຂອງເຈົ້າໄປບ້ານເສຍ.” ⁷ຄົນເປັຍຈຶ່ງລຸກຂຶ້ນເມື່ອເຮືອນຂອງຕົນ. ⁸ເມື່ອປະຊາຊົນ ເຫັນດັ່ງນັ້ນກໍຢ້ານ ຈຶ່ງພາກັນສັນລະເສີນພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງປະທານລິດອຳນາດດັ່ງນັ້ນແກ່ມະນຸດ.

ຊົງເອີ້ນເອົາມັດທາຍ

(ມູກ 2:13-17; ລກ 5:27-32)

⁹ເມື່ອພຣະເຢຊູກຳລັງສະເດັດຈາກບ່ອນນັ້ນໄປ ພຣະອົງຊົງເຫັນຊາຍຜູ້ໜຶ່ງຊື່ມັດທາຍນັ່ງຢູ່ດ່ານພາສີ ຈົ່ງຊົງກ່າວແກ່ຜູ້ນັ້ນວ່າ, “ຈົ່ງຕາມເຮົາມາ” ເພິ່ນກໍລຸກຂຶ້ນຕາມພຣະອົງໄປ. ¹⁰ເມື່ອພຣະອົງປະທັບສະເຫວີຍອາຫານຢູ່ໃນເຮືອນ ເບິ່ງແມ, ມີຄົນເກັບພາສີແລະຄົນນອກສິນທຳຫລາຍຄົນເຂົ້າມານັ່ງ ຮ່ວມໂຕະກັບ ພຣະເຢຊູ ແລະພວກສິດຂອງພຣະອົງ. ¹¹ເມື່ອພວກຟາຣີຊາຍເຫັນດັ່ງນັ້ນກໍພາກັນຖາມພວກສິດຂອງພຣະອົງວ່າ, “ເປັນຫຍັງອາຈານຂອງພວກເຈົ້າຈົ່ງຮັບປະທານອາຫານ ຮ່ວມກັບຄົນເກັບພາສີແລະຄົນນອກສິນທຳ.” ¹²ສ່ວນພຣະອົງ ເມື່ອຊົງໄດ້ຍິນດັ່ງນັ້ນແລ້ວຈົ່ງຊົງກ່າວວ່າ, “ຄົນທີ່ສະບາຍບໍ່ຕ້ອງການໝໍຢາ ແຕ່ຄົນເຈັບກໍຕ້ອງການໝໍ. ¹³ແຕ່ທ່ານທັງຫລາຍຈົ່ງໄປຮຽນຂໍ້ນີ້ໃຫ້ເຂົ້າໃຈທີ່ວ່າ ‘ເຮົາປະສົງຄວາມເມດຕາແລະບໍ່ປະສົງເຄື່ອງບູຊາ’ ດ້ວຍວ່າເຮົາບໍ່ໄດ້ມາເພື່ອຈະເອີ້ນເອົາຄົນສິນທຳ ແຕ່ມາເອີ້ນເອົາຄົນນອກສິນທຳ.”

ບັນຫາເລື່ອງການຖືສິນອົດອາຫານ

(ມູກ 2:18-22; ລກ 5:33-39)

¹⁴ເມື່ອນັ້ນພວກສິດຂອງ ໂຢຮັນ ມາຫາ ພຣະເຢຊູ ທູນວ່າ, “ເຫດສັນໃດພວກຂ້ານ້ອຍແລະພວກຟາຣີຊາຍ ເຄີຍຖືສິນອົດອາຫານຢູ່ເລື້ອຍ ແຕ່ພວກສິດຂອງທ່ານບໍ່ຖື.” ¹⁵ພຣະເຢຊູ ຊົງຕອບເຂົາວ່າ, “ເມື່ອເຈົ້າບ່າວຍັງຢູ່ກັບເຂົາ ເພື່ອນຂອງເຈົ້າບ່າວນັ້ນຈະໂສກເສົ້າບໍ່ໄດ້ຕີ ແຕ່ວັນໜຶ່ງຈະມາເມື່ອເຈົ້າບ່າວຖືກຍົກຍ້າຍຈາກເຂົາໄປ ເມື່ອນັ້ນເຂົາຈະຖືສິນອົດອາຫານ. ¹⁶ບໍ່ທ່ອນມີຜູ້ໃດເອົາຕ່ອນຜ້າໃໝ່ມາຕາບເສື້ອເກົ່າ ເພາະເມື່ອຕ່ອນຜ້າໃໝ່ທົດກໍຈະຂາດອອກຈາກເສື້ອເກົ່າແລ້ວບ່ອນຂາດນັ້ນຈະກວ້າງອອກຕື່ມ. ¹⁷ແລະເຂົາບໍ່ເອົາເຫລົ້າແວງໃໝ່ມາໃສ່ໄວ້ໃນຖົງໜັງເກົ່າຖ້າເຮັດຢ່າງນັ້ນຖົງໜັງຈະຂາດແລະເຫລົ້າແວງຈະຮົ່ວອອກ ທັງຖົງໜັງກໍຈະເສຍໄປເໝືອນກັນ ແຕ່ເຂົາເອົາເຫລົ້າແວງໃໝ່ໃສ່ໄວ້ໃນຖົງໜັງໃໝ່ ແລ້ວທັງສອງຢ່າງກໍຢູ່ດີດ້ວຍກັນ.

ລູກສາວຂອງເຈົ້ານາຍແລະຍິງເລືອດຕົກ

(ມູກ 5:21-43; ລກ 8:40-56)

¹⁸ເມື່ອພຣະອົງກຳລັງຊົງກ່າວຄຳເຫລົ່ານີ້ແກ່ເຂົາຢູ່ ເບິ່ງແມ, ມີເຈົ້ານາຍຜູ້ໜຶ່ງມາຂາບທູນພຣະອົງວ່າ, “ລູກສາວຂອງຂ້ານ້ອຍທາກໍຕາຍ ແຕ່ຂໍເຊີນທ່ານໄປວາງມືໃສ່ມັນ ແລ້ວມັນຈະຄົນມີຊີວິດອີກ.” ¹⁹ແລ້ວ ພຣະເຢຊູ ຊົງລຸກຂຶ້ນສະເດັດຕາມນາຍຜູ້ນັ້ນໄປພ້ອມດ້ວຍພວກສິດຂອງພຣະອົງ. ²⁰ແລະເບິ່ງແມ, ມີຜູ້ຍິງຄົນໜຶ່ງເປັນພະຍາດເລືອດຕົກໄດ້ສິບສອງປີມາແລ້ວ ນາງໄດ້ຫຍັບເຂົ້າມາເບື້ອງຫລັງແລ້ວບາຍແຄມເຄື່ອງທົງຂອງພຣະອົງ. ²¹ເພາະນາງຄິດໃນໃຈວ່າ, “ຖ້າເຮົາໄດ້ບາຍແຕ່ເສື້ອຂອງເພິ່ນເທົ່ານັ້ນ ເຮົາກໍຈະດີພະຍາດ.” ²²ພຣະເຢຊູ ຊົງຫລຽວຫລັງທອດພຣະເນດເຫັນຍິງນັ້ນ ແລ້ວຊົງກ່າວວ່າ, “ລູກຍິງເອີຍ, ຈົ່ງຊື່ນໃຈເທີນ ຄວາມເຊື່ອຂອງເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າດີແລ້ວ” ຕັ້ງແຕ່ຍາມນັ້ນນາງກໍດີປົກກະຕິ. ²³ເມື່ອ ພຣະເຢຊູ ສະເດັດໄປເຖິງເຮືອນນາຍຜູ້ນັ້ນ ກໍຊົງເຫັນພວກຄົນເປົ່າປີກັບຜູງຄົນອີກກະທົກກັນຢູ່. ²⁴ພຣະອົງຈົ່ງຊົງກ່າວແກ່ເຂົາວ່າ, “ຈົ່ງຖອຍອອກໄປເສຍ ດ້ວຍວ່າສາວນ້ອຍຄົນນີ້ບໍ່ໄດ້ຕາຍດອກ ແຕ່ຫລັບຢູ່ເທົ່ານັ້ນ” ແລ້ວ

ເຂົາພາກັນຫົວຂວັນພຣະອົງ. ²⁵ເມື່ອຝູງຄົນໄດ້ຖືກຂັບໄລ່ອອກໝົດແລ້ວ ພຣະອົງໄດ້ສະເດັດເຂົາໄປຈັບມີສາວນ້ອຍແລະສາວນ້ອຍນັ້ນກໍລຸກຂຶ້ນ. ²⁶ແລ້ວກໍຕິສັບກໍຊ່າລີໄປທົ່ວແຂວງນັ້ນ.

ຊົງໂຜດຄົນຕາບອດສອງຄົນ

²⁷ເມື່ອພຣະເຢຊູສະເດັດຈາກບ່ອນນັ້ນໄປ ກໍມີຄົນຕາບອດສອງຄົນຕາມພຣະອົງໄປຮ້ອງຂຶ້ນວ່າ, “ບຸດດາວິດເອີຍ, ໂຜດເມດຕາພວກຂ້ານ້ອຍແດ່ທ່ອນ.” ²⁸ເມື່ອພຣະອົງສະເດັດເຂົາໄປໃນເຮືອນແລ້ວ ຄົນຕາບອດສອງຄົນນັ້ນກໍເຂົ້າມາຫາພຣະອົງ ພຣະເຢຊູຊົງຖາມເຂົາວ່າ, “ພວກເຈົ້າເຊື່ອວ່າເຮົາອາດຈະເຮັດການນີ້ໄດ້ຫລື” ເຂົາກໍທູນພຣະອົງວ່າ, “ເຊື່ອຢູ່ທ່ານເອີຍ.” ²⁹ແລ້ວພຣະອົງຊົງບາຍຕາຂອງເຂົາພ້ອມກັບຊົງກ່າວວ່າ, “ໃຫ້ເປັນໄປຕາມຄວາມເຊື່ອຂອງເຈົ້າ.” ³⁰ແລະຕາຂອງເຂົາກໍກັບເຫັນຮຸ່ງ ແລ້ວພຣະເຢຊູຊົງສັ່ງຫ້າມເຂົາຢ່າງແຂງແຮງວ່າ, “ຈົ່ງລະວັງຢ່າໃຫ້ຜູ້ໃດຮູ້.” ³¹ແຕ່ເມື່ອເຂົາຈາກບ່ອນນັ້ນໄປ ເຂົາກໍປະກາດເລື່ອງຂອງພຣະອົງໃຫ້ຊ່າລີທົ່ວໄປໃນແຂວງນັ້ນ.

ຊົງໂຜດຄົນປາກກີກ

³²ໃນຂະນະທີ່ເຂົາກຳລັງອອກໄປ ມີຜູ້ພາຄົນປາກກີກຜູ້ໜຶ່ງທີ່ມີຜິສິງຢູ່ມາຫາພຣະອົງ. ³³ເມື່ອພຣະອົງຊົງຂັບໄລ່ຜິນັ້ນອອກແລ້ວ ຄົນປາກກີກກໍປາກໄດ້ ຝູງຄົນທັງຫລາຍກໍອັດສະຈັນໃຈເວົ້າກັນວ່າ, “ບໍ່ເຄີຍປະກົດເຫັນການດັ່ງນີ້ໃນປະເທດອິສຣາເອນຈັກເທື່ອ.” ³⁴ແຕ່ພວກຟາຣີຊາຍເວົ້າວ່າ, “ຄົນນີ້ຂັບໄລ່ຜິອອກໄດ້ດ້ວຍລິດຂອງນາຍຜີ.”

ຊົງສົງສານປະຊາຊົນ

³⁵ພຣະເຢຊູໄດ້ສະເດັດໄປທົ່ວທຸກເມືອງທຸກບ້ານ ຊົງສັ່ງສອນໃນໂຮງທຳມະເທດສະໜາຂອງເຂົາ ຊົງປະກາດຂ່າວປະເສີດເລື່ອງພຣະລາຊະອານາຈັກນັ້ນ ແລະຊົງໂຜດຄົນມີພະຍາດແລະຄວາມເຈັບໄຂ້ທຸກຢ່າງໃຫ້ດີໝົດ. ³⁶ແຕ່ເມື່ອພຣະອົງຊົງເຫັນປະຊາຊົນຫລວງຫລາຍກໍຊົງສົງສານເຂົາ ເພາະເຂົາຖືກຮົບກວນແລະອິດອ່ອນໂຮຍແຮງໄປເໝືອນຝູງແກະທີ່ບໍ່ມີຜູ້ລ້ຽງ. ³⁷ແລ້ວພຣະອົງຊົງກ່າວແກ່ພວກສິດຂອງພຣະອົງວ່າ, “ເຂົາທີ່ຈະກ່ຽວນັ້ນກໍຫລາຍແທ້ ແຕ່ຄົນງານມີໜ້ອຍຢູ່. ³⁸ເພາະສັນນັ້ນພວກທ່ານຈົ່ງອ້ອນວອນຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງນາ ໃຫ້ຈຳຄົນງານມາໃນການກ່ຽວຂອງເພິ່ນເສຍ.”

ບົດທີ 10

ຊົງເອີ້ນເອົາສາວົກສິບສອງຄົນ

(ມູກ 3:13-19; ລກ 6:12-16)

¹ເມື່ອພຣະອົງຊົງເອີ້ນສາວົກສິບສອງຄົນມາແລ້ວ ກໍຊົງປະທານໃຫ້ເຂົາມີອຳນາດເໜືອຜີຖ່ອຍຮ້າຍ ເພື່ອຂັບໄລ່ມັນອອກໄດ້ ແລະເພື່ອໃຫ້ພະຍາດທັງຄວາມເຈັບໄຂ້ທຸກຢ່າງດີໄດ້. ²ພວກອັກຄະສາວົກສິບສອງຄົນມີຊື່ດັ່ງນີ້: ຜູ້ກີກຊື່ຊີໂມນທີ່ເອີ້ນວ່າເປໂຕ ກັບອັນເດອານ້ອງຊາຍຂອງຕົນ, ຢາໂກໂບລູກເຊເບດາຍ ກັບໂຍຣັນນ້ອງຊາຍຂອງຕົນ. ³ຟິລິບແລະບາຣະໂທໂລມາຍ, ໂທມາແລະມັດທາຍຜູ້ເກັບພາສີ. ⁴ຢາໂກໂບລູກອາລະຟາຍແລະທາດາຍ, ຊີໂມນ

ພັກຊາດນິຍົມ ແລະຢູດາອິສະກາຣີອິດຜູ້ທີ່ທໍລະຍົດຕໍ່ພຣະອົງນັ້ນ.

ຊົງໃຊ້ສາວົກສົບສອງຄົນໄປ

(ມຮກ 6:7-13; ລກ 9:1-6)

⁵ພວກສົບສອງຄົນນີ້ພຣະເຢຊູຊົງໃຊ້ໃຫ້ອອກໄປ ແລະຊົງສັ່ງເຂົາວ່າ, “ຢ່າໄດ້ເຂົ້າໄປໃນທາງຂອງພວກຕ່າງຊາດ ແລະຢ່າເຂົ້າໄປໃນເມືອງໃດຂອງຊາວຊາມາເຣຍ. ⁶ແຕ່ຈົ່ງໄປທາງຝູງແກະທີ່ເສຍແລ້ວ ຄືກະກູນອິສຣາເອນນັ້ນດີກວ່າ. ⁷ໃນຂະນະທີ່ພວກທ່ານໄປຈົ່ງປ່າວປະກາດວ່າ ‘ລາຊະອານາຈັກສະຫວັນມາໃກ້ແລ້ວ’. ⁸ຄົນເຈັບໄຂ້ຈົ່ງເຮັດໃຫ້ດີ, ຄົນຕາຍແລ້ວຈົ່ງໃຫ້ເປັນຄົນມາ, ຄົນຂີ້ທູດຈົ່ງໃຫ້ດີສະອາດ, ແລະຈົ່ງຂັບໄລ່ຜີຮ້າຍອອກເສຍ ທ່ານທັງຫລາຍໄດ້ຮັບລ້າງ ຈົ່ງໃຫ້ລ້າງ. ⁹ຢ່າເອົາເງິນ, ຫລືຄໍາ, ຫລືຫອງແດງໃສ່ໄວ້ໃນກະເປົາສາຍຮັດແອວຂອງຕົນໄປ. ¹⁰ຢ່າເອົາຖົງໄປໃຊ້ຕາມທາງ, ຫລືເສື້ອສອງໂຕ, ຫລືເກີບ, ຫລືໄມ້ເທົ່າ ເພາະວ່າຄົນງານກໍສົມຄວນຈະໄດ້ຮັບອາຫານກິນ. ¹¹ເມື່ອພວກທ່ານເຂົ້າໄປໃນບ້ານໃດຫລືເມືອງໃດຈົ່ງຖາມເບິ່ງວ່າ ຜູ້ໃດເປັນຜູ້ສົມຄວນ ແລ້ວໃຫ້ໄປອາໄສຢູ່ກັບຜູ້ນັ້ນຈົນກວ່າຈະອອກໄປ. ¹²ຂະນະເມື່ອຂຶ້ນເຮືອນຈົ່ງຄໍານັບໂທເຮືອນນັ້ນ. ¹³ຖ້າຄົວເຮືອນນັ້ນສົມຄວນຮັບພອນກໍໃຫ້ຄວາມສະຫງົບສຸກຂອງທ່ານຢູ່ກັບເຮືອນນັ້ນ ແຕ່ຖ້າຄົວເຮືອນນັ້ນສົມຄວນຮັບພອນກໍໃຫ້ຄວາມສະຫງົບສຸກນັ້ນກັບຄົນມາສູ່ທ່ານອີກ. ¹⁴ຖ້າຜູ້ໃດບໍ່ຕ້ອນຮັບພວກທ່ານຫລືບໍ່ຟັງຄໍາຂອງທ່ານ ຈົ່ງອອກຈາກເຮືອນນັ້ນຫລືເມືອງນັ້ນ ແລະຈົ່ງສັນຂີ້ຝຸ່ນທີ່ຕິດຕີນຂອງທ່ານອອກເສຍ. ¹⁵ເຮົາບອກພວກທ່ານຕາມຄວາມຈິງວ່າ ໃນວັນພິພາກສາໂທດຂອງເມືອງ ໂຊໂດມ ແລະເມືອງ ໂກໂມຣາອາດຈະທົນງ່າຍກວ່າໂທດຂອງເມືອງນັ້ນ.

ເລື່ອງການຕໍ່ສູ້ທີ່ຕ້ອງເກີດຂຶ້ນ

(ມຮກ 13:9-13; ລກ 21:12-17)

¹⁶ດັ່ງນີ້ເຮົາໃຊ້ພວກທ່ານໄປເໝືອນດັ່ງແກະຢູ່ຕໍາມກາງຝູງໝາໂນ ສັນນັ້ນຈົ່ງສະຫລາດເໝືອນໆແລະອ່ອນສຸພາບເໝືອນນົກເຂົາ. ¹⁷ແຕ່ຈົ່ງລະວັງຄົນທັງຫລາຍ ເພາະເຂົາຈະມອບທ່ານກັບສານສູງ ແລະຈະຂຶ້ນທ່ານໃນໂຮງທໍາມະເທດສະໜາຂອງເຂົາ. ¹⁸ເຂົາຈະພາພວກທ່ານໄປທາເຈົ້າເມືອງແລະກະສັດເພາະເຫັນແກ່ເຮົາ ເພື່ອໃຫ້ເປັນພະຍານແກ່ເຂົາແລະແກ່ຄົນຕ່າງຊາດເໝືອນກັນ. ¹⁹ແຕ່ເມື່ອເຂົາຈະມອບທ່ານໄວ້ນັ້ນ ຢ່າຄິດອຸກໃຈວ່າຈະເວົ້າຢ່າງໃດຫລືຈະກ່າວອັນໃດເພາະວ່າຄໍາທີ່ທ່ານຈະກ່າວນັ້ນ ພຣະເຈົ້າຈະຊົງປະທານໃຫ້ແກ່ທ່ານໃນໂມງນັ້ນ. ²⁰ເພາະບໍ່ແມ່ນພວກທ່ານເອງຈະເປັນຜູ້ກ່າວ ແຕ່ແມ່ນພຣະວິນຍານແຫ່ງພຣະບິດາຂອງພວກທ່ານຊົງເປັນຜູ້ກ່າວໃນທ່ານ.

²¹ອ້າຍກັບນ້ອງຕ່າງຄົນກໍຈະມອບກັນໄວ້ ພໍຈະມອບລູກ ແລະລູກກໍຈະລູກຂຶ້ນຕໍ່ສູ້ພໍ່ແມ່ໃຫ້ເຖິງແກ່ຄວາມຕາຍ. ²²ຄົນທັງປວງຈະກຽດຊັງພວກທ່ານເພາະເຫັນແກ່ນາມຂອງເຮົາ ແຕ່ຜູ້ໃດທີ່ທົນໄດ້ເຖິງທີ່ສຸດຜູ້ນັ້ນຈະໄດ້ລອດພົ້ນ. ²³ເມື່ອເຂົາຂົ່ມເຫງພວກທ່ານໃນເມືອງໜຶ່ງ ຈົ່ງໜີໄປຍັງເມືອງອື່ນ ເພາະເຮົາບອກພວກທ່ານຕາມຄວາມຈິງວ່າ ກ່ອນທີ່ພວກທ່ານຈະໄປທີ່ວ່າເມືອງຕ່າງໆ ທັງໝົດໃນປະເທດອິສຣາເອນ ບຸດມະນຸດຈະມາແລ້ວ.

²⁴“ສິດບໍ່ໃຫຍ່ກວ່າຄູ ແລະຂ້ອຍໃຊ້ບໍ່ໃຫຍ່ກວ່ານາຍຂອງຕົນ. ²⁵ຖ້າສິດຈະສະເໝີຄູ ແລະຂ້ອຍໃຊ້ສະເໝີນາຍຂອງຕົນກໍພໍດີແລ້ວ ຖ້າເຂົາໄດ້ເອີ້ນເຈົ້າເຮືອນວ່າ ເບເອນເຊບຸບ ເຂົາກໍຈະເອີ້ນໄທເຮືອນຫລາຍກວ່ານັ້ນອີກຫລາຍເທົ່າໃດໝໍ້.

ຜູ້ທີ່ເຮົາຄວນຢ້ານ

(ລກ 12:2-7)

²⁶“ເຫດສັນນັ້ນຢ່າຊູ່ຢ້ານເຂົາ ເພາະວ່າບໍ່ມີສິ່ງໃດປົກບັງໄວ້ທີ່ຈະບໍ່ເປີດເຜີຍ ຫລືສິ່ງລັບທີ່ບໍ່ປະກົດໃຫ້ຮູ້. ²⁷ສິ່ງທີ່ເຮົາກ່າວແກ່ພວກທ່ານໃນທີ່ມືດ ພວກທ່ານຈົ່ງກ່າວໃນທີ່ແຈ້ງ ແລະສິ່ງທີ່ພວກທ່ານໄດ້ຍິນຈາກສຽງຊິ້ມ ຈົ່ງປ່າວປະກາດເທິງຫລັງຄາເຮືອນ. ²⁸ຢ່າຊູ່ຢ້ານຜູ້ທີ່ຂ້າໄດ້ແຕ່ຮ່າງກາຍ ແຕ່ຈະຂ້າຈິດວິນຍານບໍ່ໄດ້ ແຕ່ຈົ່ງຢ້ານພຣະອົງຜູ້ຊົງລິດທີ່ອາດໃຫ້ທັງຈິດວິນຍານ ແລະຮ່າງກາຍຈົບຫາຍໃນໝັ້ນະລິກ. ²⁹ນົກຈອກສອງໂຕເຂົາຂາຍລາຄາອັດໜຶ່ງບໍ່ແມ່ນຫລື ແຕ່ຖ້າພຣະບິດາຂອງທ່ານບໍ່ຊົງເຫັນຊອບ ນົກນັ້ນແມ່ນແຕ່ໂຕດຽວຈະຕົກລົງດິນກໍບໍ່ໄດ້. ³⁰ເຖິງຜົມຂອງທ່ານກໍຊົງນັບໄວ້ແລ້ວໝົດທຸກເສັ້ນ. ³¹ເຫດສັນນັ້ນຢ່າຊູ່ຢ້ານ ຝ່າຍພວກທ່ານກໍປະເສີດກວ່ານົກຈອກຫລາຍໂຕ.

ການຮັບພຣະຄຣິດຕໍ່ໜ້າມະນຸດ

(ລກ 12:8-9)

³²“ດັ່ງນັ້ນທຸກຄົນທີ່ຈະຮັບເຮົາຕໍ່ໜ້າມະນຸດ ຝ່າຍເຮົາຈະຮັບຜູ້ນັ້ນຕໍ່ພຣະພັກພຣະບິດາຂອງເຮົາ ຜູ້ຊົງສະຖິດຢູ່ໃນສະຫວັນເໝືອນກັນ. ³³ແຕ່ຜູ້ທີ່ປະຕິເສດເຮົາຕໍ່ໜ້າມະນຸດ ຝ່າຍເຮົາກໍຈະປະຕິເສດຜູ້ນັ້ນຕໍ່ພຣະພັກພຣະບິດາຂອງເຮົາຜູ້ຊົງສະຖິດຢູ່ໃນສະຫວັນເໝືອນກັນ.

ບໍ່ແມ່ນຊົງນຳຄວາມສະຫງົບສຸກແຕ່ໃຊ້ດາບ

(ລກ 12:51-53; 14:26-27)

³⁴“ຢ່າຄິດວ່າເຮົາມາເພື່ອຈະນຳຄວາມສະຫງົບສຸກມາສູ່ໂລກ ເຮົາບໍ່ໄດ້ມາເພື່ອນຳຄວາມສະຫງົບສຸກມາໃຫ້ ແຕ່ເຮົາມາເພື່ອຈະໃຫ້ມິດາບ. ³⁵ເພາະເຮົາມາເພື່ອເຮັດໃຫ້ລູກຊາຍບໍ່ຖືກກັນກັບພໍ່, ລູກຍິງບໍ່ຖືກກັນກັບແມ່, ແລະລູກໃພ້ບໍ່ຖືກກັບແມ່ຢ່າຂອງຕົນ. ³⁶ແລະຜູ້ທີ່ຢູ່ຮ່ວມເຮືອນດຽວກັນກໍຈະເປັນສັດຕູຕໍ່ກັນ.

³⁷ຜູ້ໃດທີ່ຮັກພໍ່ແມ່ຫລາຍກວ່າເຮົາ ຜູ້ນັ້ນກໍບໍ່ສົມກັບເຮົາ. ³⁸ແລະຜູ້ໃດທີ່ບໍ່ຮັບເອົາໄມ້ກາງແຂນຂອງຕົນຕິດຕາມເຮົາມາ ຜູ້ນັ້ນກໍບໍ່ສົມກັບເຮົາ. ³⁹ຜູ້ທີ່ຈະເອົາຊີວິດຂອງຕົນໄວ້ກໍຕ້ອງເສຍຊີວິດນັ້ນ ແຕ່ຜູ້ທີ່ຍອມເສຍຊີວິດຂອງຕົນເພາະເຫັນແກ່ເຮົາ ກໍຈະໄດ້ພົບຊີວິດ.

ເລື່ອງຄຳບຳເໜັດ

(ມຣກ 9:41)

⁴⁰“ຜູ້ທີ່ຮັບຕ້ອນພວກທ່ານກໍຮັບຕ້ອນເຮົາ ຜູ້ທີ່ຮັບຕ້ອນເຮົາກໍຮັບຕ້ອນພຣະອົງຜູ້ຊົງໃຊ້ເຮົາມາ. ⁴¹ຜູ້ທີ່ຮັບຕ້ອນຜູ້ປະກາດພຣະທຳເພາະເປັນຜູ້ປະກາດພຣະທຳກໍຈະໄດ້ບຳເໜັດເໝືອນຜູ້ປະກາດພຣະທຳ ແລະຜູ້ທີ່ຮັບຕ້ອນຄົນສິນທຳເພາະເປັນຄົນສິນທຳ ກໍຈະໄດ້ບຳເໜັດເໝືອນຄົນສິນທຳ.

42 ເຮົາບອກທ່ານທັງຫລາຍຕາມຄວາມຈິງວ່າ ຖ້າຜູ້ໃດຈະເອົານໍ້າເປັນແຕ່ຈອກດຽວ ໃຫ້ແກ່ຄົນ ເລັກນ້ອຍຜູ້ໜຶ່ງໃນຈໍາພວກນີ້ດີມເພາະເປັນສິດ ຜູ້ນັ້ນຈະບໍ່ຂາດບໍາເໜັດຂອງຕົນຈັກເທື່ອ.”

ບົດທີ 11

ລູກສິດຂອງໂຢຮັນມາໄຫວ້ພຣະເຢຊູ

(ລກ 7:18-35)

1 ເມື່ອພຣະເຢຊູຊົງສັ່ງພວກສາວົກສິບສອງຄົນຂອງຕົນແລ້ວ ພຣະອົງໄດ້ສະເດັດຈາກທີ່ນັ້ນ ໄປສັ່ງສອນແລະປ່າວປະກາດໃນເມືອງທັງຫລາຍຂອງເຂົາ.

2 ຝ່າຍໂຢຮັນ, ເມື່ອຢູ່ໃນຄຸກ ໄດ້ຍິນຂ່າວກິດຈະການຂອງພຣະຄຣິດ ກໍໄດ້ໃຊ້ສິດໄປທູນ ຖາມພຣະອົງວ່າ. 3 “ທ່ານເປັນຜູ້ທີ່ຈະມານັ້ນຫລື ຫລືຈະຕ້ອງຄອງຖ້າຜູ້ອື່ນ?” 4 ຝ່າຍພຣະເຢຊູ ຊົງຕອບເຂົາວ່າ, “ຈົ່ງໄປແຈ້ງແກ່ໂຢຮັນຕາມທີ່ທ່ານໄດ້ຍິນແລະໄດ້ເຫັນ. 5 ຄືວ່າຄົນຕາບອດກໍ ເຫັນຮຸ່ງ, ຄົນຂາເສັ້ງກໍຍ່າງເປັນປົກກະຕິ, ຄົນຂີ້ທູດກໍດີສະອາດ, ຄົນທູໜວກກໍໄດ້ຍິນ, ຄົນ ຕາຍແລ້ວກໍເປັນຄົນມາ ແລະຂ່າວປະເສີດກໍປະກາດແກ່ຄົນອະນາຖາ. 6 ບຸກຄົນໃດບໍ່ສະດຸດສົງ- ໄສເພາະເຮົາ ຜູ້ນັ້ນກໍເປັນສຸກ.”

7 ຄົນສິດເຫລົ່ານັ້ນກໍາລັງອອກໄປ ພຣະເຢຊູຊົງຕັ້ງຕົນກ່າວກັບປະຊາຊົນເຖິງເລື່ອງ ໂຢຮັນວ່າ, “ທ່ານທັງຫລາຍໄດ້ອອກໄປໃນປ່າເພື່ອເບິ່ງຫຍັງ ເພື່ອເບິ່ງຕົ້ນອໍ້ໄຫວ້ໄປມາດ້ວຍລົມພັດຫລື. 8 ແຕ່ທ່ານທັງຫລາຍອອກໄປເບິ່ງຫຍັງ ໄປເບິ່ງຄົນນຸ່ງຫົ່ມເຄື່ອງລະອຽດອ່ອນນວນຫລື ເບິ່ງແມ, ຄົນທີ່ນຸ່ງຫົ່ມເຄື່ອງລະອຽດອ່ອນນວນກໍຢູ່ໃນພະລາຊະວັງ. 9 ແຕ່ພວກທ່ານອອກໄປເບິ່ງຫຍັງ ໄປເບິ່ງຜູ້ປະກາດພຣະທໍາຫລື ແມ່ນແລ້ວ, ເຮົາບອກທ່ານທັງຫລາຍວ່າ ທ່ານຜູ້ນັ້ນກໍໃຫຍ່ກວ່າ ຜູ້ປະກາດພຣະທໍາອືກ. 10 ຄືໂຢຮັນຜູ້ນີ້ແຫລະ, ທີ່ພຣະຄໍາພິຂຽນໄວ້ເຖິງເພິ່ນວ່າ,

‘ເບິ່ງແມ, ເຮົາໃຊ້ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາໄປກ່ອນໜ້າທ່ານ ຜູ້ຮັບໃຊ້ນັ້ນຈະຈັດແຈ້ງຫົນທາງໄວ້ກ່ອນໜ້າທ່ານ.

11 ເຮົາບອກພວກທ່ານຕາມຄວາມຈິງວ່າ ໃນບັນດາຜູ້ທີ່ເກີດຈາກແມ່ຍິງ ບໍ່ມີຜູ້ໃດໃຫຍ່ກວ່າ ໂຢຮັນ ບໍ່ບໍ່ຕິສະໂຕ ແຕ່ຜູ້ນ້ອຍທີ່ສຸດໃນລາຊະອານາຈັກສະຫວັນກໍໃຫຍ່ກວ່າໂຢຮັນອີກ. 12 ຕັ້ງ- ແຕ່ຄາວໂຢຮັນບໍ່ບໍ່ຕິສະໂຕເຖິງທຸກວັນນີ້ ລາຊະອານາຈັກສະຫວັນກໍເປັນທີ່ຍາດຊຶງເອົາ ແລ້ວຜູ້ ທີ່ມີໃຈຮຸນແຮງກໍເປັນຜູ້ຍາດເອົາໄດ້. 13 ເພາະວ່າບັນດາຜູ້ປະກາດພຣະທໍາກັບພຣະບັນຍັດໄດ້ ທໍານວາຍມາຈົນເຖິງໂຢຮັນນີ້. 14 ຖ້າພວກທ່ານພໍໃຈຮັບເອົາຄໍານີ້ ກໍແມ່ນໂຢຮັນນີ້ແຫລະ ເປັນ ເອລີຢາທີ່ຈະມານັ້ນ. 15 ຜູ້ໃດມີຫູ ຈົ່ງຟັງເອົາເທີນ.

16 “ເຮົາຈະປຽບຄົນສະໄໝນີ້ຄືກັບອັນໃດ ປຽບເໝືອນກັບໝູ່ເດັກນ້ອຍນັ່ງຢູ່ກາງຕະຫລາດ ຮ້ອງໃສ່ກັນວ່າ,

17 ‘ຕູໄດ້ເປົ່າປີ່ໃຫ້ສູ ແຕ່ສູບໍ່ໄດ້ພ້ອນລໍາ ຕູໄດ້ຮ້ອງໄຫ້ນໍ້າໄຮ ແຕ່ສູບໍ່ໄດ້ຕີອີກຕ້ອນຮັບ’.

18 ເພາະວ່າໂຢຮັນໄດ້ມາບໍ່ກິນບໍ່ດື່ມ ແລ້ວເຂົາເວົ້າວ່າ ‘ມີຜີສິງຢູ່’.

¹⁹ຝ່າຍບຸດມະນຸດໄດ້ມາທັງກິນແລະດື່ມ ເຂົາກໍເວົ້າວ່າ ‘ເບິ່ງແມ, ມີເປັນຄົນກິນເກີນສ່ວນ ແລະມັກເມົາ ເປັນເພື່ອນຂອງຄົນເກັບພາສີແລະຄົນນອກສິນທໍາ’ ແຕ່ສະຕິປັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າ ກໍປະກົດວ່າ ຖືກຕ້ອງແລ້ວດ້ວຍຜົນແຫ່ງສະຕິປັນຍານັ້ນ.”

ຊົງຕິຕຽນເມືອງຕ່າງໆ

(ລກ 10:13-15)

²⁰ແລ້ວພຣະອົງກໍຊົງຕັ້ງຕົ້ນຕິຕຽນເມືອງຕ່າງໆ ຄືບ່ອນທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງກະທໍາການອິດທິລິດ ເປັນສ່ວນຫລາຍນັ້ນ ເພາະເຂົາບໍ່ໄດ້ຖືມໃຈເກົ່າເອົາໃຈໃໝ່. ²¹“ວິບັດແກ່ເຈົ້າ, ເມືອງໂຂຣາຊິນ ວິບັດແກ່ເຈົ້າ, ເມືອງເບັດຊາອິດາເຮີຍ ເພາະຖ້າການອິດທິລິດທີ່ໄດ້ກະທໍາໃນຖ້ຳມາກາງພວກ ເຈົ້ານັ້ນ ໄດ້ກະທໍາໃນເມືອງຕິເຣ ແລະເມືອງຊິໂດນ ຄົນໃນເມືອງທັງສອງຄົງໄດ້ຖືມໃຈເກົ່າ ເອົາໃຈໃໝ່, ນຸ່ງຫົ່ມຜ້າຫຍາບນັ່ງເທິງຂີ້ເທົ່າແຕ່ດົນນານມາແລ້ວ. ²²ແຕ່ເຮົາບອກພວກເຈົ້າວ່າ ໃນວັນພິພາກສາ ໂທດຂອງເມືອງຕິເຣ ແລະເມືອງຊິໂດນກໍຈະທົນງ່າຍກວ່າໂທດຂອງພວກເຈົ້າ. ²³ແລະຝ່າຍເຈົ້າ, ເມືອງກາເປນາອູມເຮີຍ ເຈົ້າຈະຖືກຍົກຂຶ້ນພຽງພໍາຫລີ ແຕ່ເຈົ້າຈະຕ້ອງລົງ ໄປເຖິງແດນມໍລະນາ ດ້ວຍວ່າການອິດທິລິດທີ່ໄດ້ກະທໍາໃນຖ້ຳມາກາງເຈົ້ານັ້ນ ຖ້າໄດ້ກະທໍາໃນ ເມືອງໂຂຣໂດນ ເມືອງນັ້ນຄົງໄດ້ຕັ້ງຢູ່ຈົນເຖິງທຸກວັນນີ້. ²⁴ເພາະເຫດນີ້ເຮົາບອກເຈົ້າວ່າໃນວັນພິ- ພາກສາ ໂທດຂອງເມືອງໂຂຣໂດນ ຈະທົນງ່າຍກວ່າໂທດຂອງເຈົ້າ.”

ຊົງເອີ້ນເອົາບັນດາຜູ້ເມື່ອຍແລະທົນການໜັກ

(ລກ 10:21-22)

²⁵ໃນເວລານັ້ນພຣະເຢຊູ ໄດ້ກາບທູນວ່າ, “ຂ້າແດ່ພຣະບິດາຜູ້ເປັນເຈົ້າສະຫວັນແລະແຜ່ນດິນ ໂລກ ຂ້າພຣະອົງສັນລະເສີນພຣະອົງ ເພາະພຣະອົງຊົງປົກບັງສິ່ງເຫລົ່ານີ້ໄວ້ຈາກຜູ້ມີປັນຍາ ແລະຜູ້ສະຫລາດ ແຕ່ໄດ້ຊົງສະແດງໃຫ້ເດັກນ້ອຍຮູ້. ²⁶ຂ້າແດ່ພຣະບິດາ, ພຣະອົງຊົງເຫັນຊອບ ດັ່ງນັ້ນ.” ²⁷“ພຣະບິດາຂອງເຮົາໄດ້ຊົງມອບສິ່ງສາລະພັດໃຫ້ແກ່ເຮົາ ແລະບໍ່ມີຜູ້ໃດຮູ້ຈັກພຣະ- ບຸດນອກຈາກພຣະບິດາ ແລະບໍ່ມີຜູ້ໃດຮູ້ຈັກພຣະບິດານອກຈາກພຣະບຸດ ກັບຜູ້ທີ່ພຣະບຸດປະ- ສົງຈະສະແດງໃຫ້ຮູ້. ²⁸“ບັນດາຜູ້ທີ່ເຮັດການໜັກໜ່ວງແລະແບກພາລະໜັກ ຈົ່ງມາຫາເຮົາ ແລະເຮົາຈະໃຫ້ພວກທ່ານໄດ້ຮັບຄວາມເຊົາເມື່ອຍ. ²⁹ຈົ່ງເອົາແອກຂອງເຮົາແບກໄວ້ແລ້ວຮຽນຮູ້ ຈາກເຮົາ ເພາະວ່າເຮົາເປັນຜູ້ໃຈອ່ອນສຸພາບແລະຖ່ອມລົງ ແລ້ວຈິດໃຈຂອງທ່ານຈະໄດ້ພົບ ຄວາມເຊົາເມື່ອຍ. ³⁰ດ້ວຍວ່າແອກຂອງເຮົາກໍພໍເໝາະແລະພາລະຂອງເຮົາກໍເປົາ.”

ບົດທີ 12

ບັນຫາເລື່ອງວັນຊະບາໂຕ

(ມຽກ 2:23-28; ລກ 6:1-5)

¹ໃນເວລານັ້ນ ພຣະເຢຊູ ໄດ້ສະເດັດຜ່ານທົ່ງນາໄປໃນວັນຊະບາໂຕ ສ່ວນພວກສິດຂອງ ພຣະອົງກໍຫົວເຂົ້າ ຈົ່ງຕັ້ງຕົ້ນເດັດເອົາຮວງເຂົ້າມາເກັດກິນ. ²ເມື່ອພວກຟາຣີຊາຍເຫັນດັ່ງນັ້ນຈິ່ງ ທູນພຣະອົງວ່າ, “ເບິ່ງແມ, ພວກສິດຂອງທ່ານເຮັດຜິດຕໍ່ກົດຂອງວັນຊະບາໂຕ.” ³ພຣະອົງຊົງ

ກ່າວແກ່ເຂົາວ່າ, “ພວກທ່ານຍັງບໍ່ໄດ້ອ່ານຫລື ຊົງດາວິດໄດ້ເຮັດເມື່ອທ່ານແລະພັກພວກອື່ນ-
 ທົວນັ້ນ. ⁴ ຄືດາວິດໄດ້ເຂົ້າໄປໃນທີ່ສະຖິດຂອງພຣະເຈົ້າ ຮັບປະທານເຂົ້າຈີ່ທີ່ຕັ້ງຖວຍຕໍ່ພຣະ-
 ພັກ ຊຶ່ງທ່ານແລະພັກພວກບໍ່ມີສິດຈະຮັບປະທານ ຄວນແຕ່ປະໂລຫິດພວກດຽວ. ⁵ ພວກທ່ານບໍ່
 ໄດ້ອ່ານໃນພຣະບັນຍັດຫລືທີ່ວ່າ ທຸກວັນຊະບາໂຕພວກປະໂລຫິດເຄີຍລະເມີດຕໍ່ກົດວັນຊະບາ-
 ໂຕ ແຕ່ບໍ່ມີຄວາມຜິດ. ⁶ ເຮົາບອກພວກທ່ານວ່າ ຢູ່ທີ່ນີ້ມີສິ່ງໜຶ່ງໃຫຍ່ກວ່າພຣະວິຫານອີກ. ⁷ ຖ້າ
 ພວກທ່ານໄດ້ເຂົ້າໃຈຄວາມໝາຍຂອງພຣະຄຳພີທີ່ວ່າ, ‘ເຮົາປະສົງຄວາມເມດຕາບໍ່ປະສົງເຄື່ອງ
 ບູຊາ’. ⁸ ທ່ານກໍຄົງຈະບໍ່ກ່າວໂທດໃສ່ຄົນທີ່ບໍ່ມີຄວາມຜິດ ເພາະວ່າບຸດມະນຸດເປັນເຈົ້າຂອງວັນ
 ຊະບາໂຕ.”

ຊົງໂຜດຄົນມີລົບ

(ມູກ 3:1-6; ລກ 6:6-11)

⁹ ແລ້ວພຣະອົງໄດ້ສະເດັດອອກຈາກທີ່ນັ້ນເຂົ້າໄປໃນໂຮງທຳມະເທດສະໜາຂອງເຂົາ. ¹⁰ ເບິ່ງ
 ແມ, ຢູ່ທີ່ນັ້ນມີຄົນມີລົບເບື້ອງໜຶ່ງ ເຂົາຈົ່ງທູນພຣະອົງວ່າ, “ຄວນຫລືຈະເຮັດໃຫ້ດີພະຍາດໃນ
 ວັນຊະບາໂຕ” ເພື່ອເຂົາຈະພ້ອງພຣະອົງໄດ້. ¹¹ ພຣະອົງຊົງຕອບເຂົາວ່າ, “ມີຜູ້ໃດໃນພວກ
 ທ່ານ ຖ້າມີແກະໂຕດຽວແລະແກະໂຕນັ້ນຕົກຊຸມໃນວັນຊະບາໂຕ ຜູ້ນັ້ນຈະບໍ່ດຶງມັນຂຶ້ນຫລື.
¹² ມະນຸດຄົນໜຶ່ງປະເສີດກວ່າໂຕແກະຫລາຍເທົ່າໃດໜ້ ດ້ວຍເຫດນັ້ນຈົ່ງອະນຸຍາດໃຫ້ເຮັດການ
 ດີໃນວັນຊະບາໂຕ.” ¹³ ແລ້ວພຣະອົງຊົງບອກຄົນມີລົບວ່າ, “ເຈົ້າຈົ່ງຢຽດມືອອກ” ຄົນນັ້ນກໍຢຽດ
 ມືອອກ ແລ້ວມືນັ້ນກໍຕີປົກກະຕິເໝືອນມືອອກເບື້ອງໜຶ່ງ. ¹⁴ ຝ່າຍພວກຟາຣີຊາຍ ຈົ່ງອອກໄປປົກ-
 ສາກັນເຖິງເລື່ອງພຣະອົງວ່າ ຈະເຮັດຢ່າງໃດຈົ່ງຈະຂ້າພຣະອົງໄດ້.

ຜູ້ຮັບໃຊ້ທີ່ຖືກຊົງເລືອກໄວ້

¹⁵ ແຕ່ພຣະເຊຊູຊົງຊາບ ຈົ່ງສະເດັດອອກໄປຈາກທີ່ນັ້ນ ແລະປະຊາຊົນຫລວງຫລາຍກໍຕິດ-
 ຕາມພຣະອົງໄປ ພຣະອົງກໍຊົງໂຜດໃຫ້ເຂົາດີພະຍາດທຸກຄົນ. ¹⁶ ແລ້ວພຣະອົງຊົງສັ່ງທຳມຢ່າງ
 ເດັດຂາດບໍ່ໃຫ້ເປີດເຜີຍພຣະນາມຂອງພຣະອົງ. ¹⁷ ທັງນີ້ເພື່ອຈະໃຫ້ສຳເລັດຕາມຄຳທີ່ ເອຊາຢາ
 ຜູ້ປະກາດພຣະທຳໄດ້ກ່າວໄວ້ວ່າ.

- ¹⁸ “ເບິ່ງແມ, ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາທີ່ເຮົາໄດ້ເລືອກໄວ້
 ຜູ້ເປັນທີ່ຮັກແລະຊອບໃຈຂອງເຮົາ.
 ເຮົາຈະເອົາວິນຍານຂອງເຮົາໃສ່ໄວ້ເທິງເພິ່ນ
 ເພື່ອຈະປະກາດຄວາມຍຸດຕິທຳແກ່ບັນດາປະຊາຊາດ.
- ¹⁹ ເພິ່ນຈະບໍ່ກໍ່ການວິວາດຜິດຖຽງແລະບໍ່ຮ້ອງສຽງດັງ
 ບໍ່ມີໃຜຈະໄດ້ຍິນສຳນຽງສຽງຂອງເພິ່ນຕາມຖະໜົນ.
- ²⁰ ໄມ້ອົບວບແລ້ວເພິ່ນຈະບໍ່ຫັກ
 ໃສ່ຕະກຽງເປັນຄວັນຈວນຈະມອດເພິ່ນຈະບໍ່ມອດ
 ຈົນກວ່າເພິ່ນຈະໄດ້ນຳຄວາມຍຸດຕິທຳໃຫ້ມີໄຊຊະນະ.
- ²¹ ແລະບັນດາປະຊາຊາດຈະຝາກຄວາມຫວັງໄວ້ກັບນາມຂອງເພິ່ນ.”

ພຣະເຢຊູກັບເບເອນເຊບຸບ

(ມູກ 3:19-30; ລກ 11:14-23; 12:10)

²²ເມື່ອນັ້ນເຂົາໄດ້ພາຄົນຜູ້ໜຶ່ງທີ່ມີຜິຮ້າຍເຂົ້າສົງຢູ່ ທັງຕາບອດແລະປາກກົກມາຫາພຣະອົງ ພຣະອົງຊົງໃຫ້ຕົວປົກກະຕິ ຄົນນັ້ນຈຶ່ງປາກໄດ້ເຫັນໄດ້. ²³ແລະປະຊາຊົນກໍອັດສະຈັນໃຈຖາມກັນ ວ່າ, “ຄົນນີ້ເປັນບຸດກະສັດດາວິດບໍ່ແມ່ນຫລື?” ²⁴ແຕ່ພວກຟາຣີຊາຍ ເມື່ອໄດ້ຍິນດັ່ງນັ້ນກໍເວົ້າ ກັນວ່າ, “ຜູ້ນີ້ຂັບໄລ່ຜີອອກໄດ້ໂດຍໃຊ້ອຳນາດ ເບເອນເຊບຸບຄືນາຍຜີນັ້ນ.” ²⁵ຝ່າຍພຣະເຢຊູ ຊົງຊາບຄວາມຄຶດຂອງເຂົາຈຶ່ງຊົງກ່າວແກ່ເຂົາວ່າ, “ອານາຈັກໃດໆ ທີ່ແຕກຈາກກັນແລ້ວກໍຄົງ ຈົບຫາຍ ເມືອງໃດຫລືເຮືອນໃດໆ ທີ່ແຕກຈາກກັນແລ້ວຈະຕັ້ງພັນຢູ່ບໍ່ໄດ້. ²⁶ແລະຖ້າຊາຕານ ຂັບໄລ່ຊາຕານອອກ ມັນກໍແຕກແຍກກັນໃນຕົນມັນເອງ ແລ້ວອານາຈັກຂອງມັນຈະຕັ້ງພັນໄດ້ ຢ່າງໃດ. ²⁷ແລະຖ້າເຮົາຂັບໄລ່ຜີອອກດ້ວຍອຳນາດ ເບເອນເຊບຸບ ພວກລູກຫລານຂອງທ່ານ ທັງຫລາຍເຄີຍຂັບມັນອອກດ້ວຍອຳນາດຂອງຜູ້ໃດ ດ້ວຍເຫດນີ້ແຫລະ, ເຂົາຈະເປັນຜູ້ຕັດສິນ ພວກທ່ານ. ²⁸ແຕ່ຖ້າເຮົາຂັບໄລ່ຜີອອກດ້ວຍພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າ ດັ່ງນັ້ນລາຊະອານາ- ຈັກຂອງພຣະເຈົ້າກໍມາເຖິງພວກທ່ານແລ້ວ. ²⁹ຫລືໃຜຈະເຂົ້າໄປໃນເຮືອນຂອງຄົນແຂງແຮງ ແລະຈະປຸ້ນເອົາຊັບຂອງເພິ່ນໄດ້ຢ່າງໃດ ເວັ້ນໄວ້ແຕ່ຈະມັດຄົນແຂງແຮງນັ້ນໄວ້ເສຍກ່ອນ ແລ້ວ ຈຶ່ງຈະປຸ້ນເອົາຊັບໃນເຮືອນຂອງເພິ່ນໄດ້. ³⁰ຜູ້ໃດບໍ່ຢູ່ຝ່າຍເຮົາກໍຕໍ່ສູ້ກັບເຮົາ ແລະຜູ້ໃດບໍ່ໂຮມ ເຂົ້າກັບເຮົາກໍເປັນຜູ້ເຮັດໃຫ້ແຕກກະຈາຍໄປ. ³¹ດ້ວຍເຫດນີ້ເຮົາບອກພວກທ່ານວ່າຄວາມຜິດ ບາບ ແລະຄວາມພິນປະໝາດທຸກຢ່າງ ຈະຊົງໂຜດອະໄພໃຫ້ມະນຸດໄດ້ ແຕ່ຄຳພິນປະໝາດ ພຣະວິນຍານຈະຊົງໂຜດອະໄພໃຫ້ບໍ່ໄດ້. ³²ຜູ້ໃດທີ່ເວົ້າຄຳຂັດຂວາງຕໍ່ບຸດມະນຸດ ກໍຈະຊົງໂຜດ ໃຫ້ອະໄພແກ່ຜູ້ນັ້ນໄດ້ ແຕ່ຜູ້ໃດທີ່ເວົ້າຄຳຂັດຂວາງຕໍ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ກໍຈະຊົງໂຜດອະໄພ ໃຫ້ແກ່ຜູ້ນັ້ນບໍ່ໄດ້ ທັງໃນໂລກນີ້ແລະໃນໂລກໜ້າ.

ຕົນໄມ້ກັບຜົນຂອງມັນ

(ລກ 6:43-45)

³³“ຕ້ອງມີຕົນໄມ້ດີ ໝາກມັນຈຶ່ງດີ ຖ້າຕົນໄມ້ບໍ່ດີ ໝາກມັນກໍບໍ່ດີ ເພາະວ່າຈະໄດ້ຮູ້ຈັກຕົນໄມ້ ດ້ວຍໝາກຂອງມັນ. ³⁴ໂອ ຊາດງູຮ້າຍເອີຍ, ພວກຜູ້ຊົ່ວແລ້ວຈະເວົ້າຄວາມດີໄດ້ຢ່າງໃດ ດ້ວຍ ວ່າໃຈເຕັມລົ້ນດ້ວຍສິ່ງໃດ ປາກກໍເວົ້າຕາມສິ່ງນັ້ນ. ³⁵ຄົນດີກໍເອົາຂອງດີອອກມາຈາກຄັງແຫ່ງ ຄວາມດີຂອງຕົນ ຄົນຊົ່ວກໍເອົາຂອງຊົ່ວອອກມາຈາກຄັງແຫ່ງຄວາມຊົ່ວຂອງຕົນ. ³⁶ເຮົາບອກ ພວກທ່ານວ່າ ຖ້ອຍຄຳເປົ່າໆ ທຸກຄຳທີ່ມະນຸດເວົ້າ ເຂົາຈະຕ້ອງໃຫ້ການເພາະຄຳນັ້ນໃນວັນພິ- ພາກສາ. ³⁷ດ້ວຍເຫດວ່າທີ່ທ່ານຈະພົ້ນໂທດໄດ້ຫລືຈະຕ້ອງຖືກໂທດນັ້ນ ກໍເພາະດ້ວຍຖ້ອຍຄຳ ຂອງຕົນ.”

ຄົນຊາດຊົ່ວຢາກເຫັນໝາຍສຳຄັນ

(ມູກ 8:12; ລກ 11:29-32)

³⁸ຄາວນັ້ນມີບາງຄົນໃນພວກນັກທຳແລະພວກຟາຣີຊາຍ ມາທູນພຣະອົງວ່າ, “ອາຈານເອີຍ, ພວກຂ້ານ້ອຍຢາກເຫັນໝາຍສຳຄັນຈາກທ່ານ.” ³⁹ພຣະອົງຊົງຕອບເຂົາວ່າ, “ຄົນສະໄໝຊົ່ວ

ແລະຄິດທໍລະຍົດຕໍ່ພຣະເຈົ້າສະແຫວງຫາໝາຍສໍາຄັນ ແລະຈະບໍ່ຊົງ ໂຜດໝາຍສໍາຄັນໃຫ້ແກ່ເຂົາ ເວ້ນໄວ້ແຕ່ໝາຍສໍາຄັນເລື່ອງໂຢນາຜູ້ປະກາດພຣະທໍາ. ⁴⁰ດ້ວຍວ່າໂຢນາໄດ້ຢູ່ໃນທ້ອງປາໃຫຍ່ສາມວັນສາມຄືນສັນໃດ ບຸດມະນຸດຈະຢູ່ໃນທ້ອງແຜ່ນດິນສາມວັນສາມຄືນສັນນັ້ນ. ⁴¹ໄທເມືອງນິເນເວຈະຍືນຂຶ້ນໃນວັນພິພາກສາ ພ້ອມກັບຄົນສະໄໝນີ້ກ່າວໂທດໃສ່ເຂົາ ດ້ວຍວ່າໄທເມືອງນິເນເວໄດ້ຖິ້ມໃຈເກົ່າເອົາໃຈໃໝ່ເພາະຄໍາປະກາດຂອງໂຢນາ ແລະເບິ່ງແມ, ຊຶ່ງໃຫຍ່ກວ່າໂຢນາກໍມີຢູ່ທີ່ນີ້. ⁴²ນາງກະສັດຝ່າຍທິດໃຕ້ຈະລຸກຂຶ້ນໃນວັນພິພາກສາພ້ອມກັບຄົນສະໄໝນີ້ກ່າວໂທດໃສ່ເຂົາ ເພາະພະນາງໄດ້ສະເດັດມາແຕ່ທີ່ສຸດໂລກເພື່ອຈະຊົງຟັງພຣະສະຕິບັນຍາຂອງກະສັດໂຊໂລໂມນ ແລະເບິ່ງແມ, ຊຶ່ງໃຫຍ່ກວ່າກະສັດໂຊໂລໂມນກໍມີຢູ່ທີ່ນີ້.

ຕີຮ້າຍກັບຄືນເຮືອນເກົ່າ

(ລກ 11:24-26)

⁴³“ເມື່ອຜູ້ອ່ອຍຮ້າຍອອກມາຈາກຜູ້ໃດແລ້ວ ມັນກໍທຽວໄປໃນບ່ອນກັນດານເພື່ອສະແຫວງຫາບ່ອນເຊົາເມື່ອຍ ແຕ່ມັນບໍ່ພົບ. ⁴⁴ແລ້ວມັນເວົ້າວ່າ ‘ເຮົາຈະຕ່າວຄືນໄປຍັງເຮືອນຂອງເຮົາທີ່ເຮົາໄດ້ອອກມານັ້ນ’ ແລະເມື່ອມັນມາເຖິງກໍເຫັນວ່າເຮືອນນັ້ນເປົ່າຫວ່າງກວາດດີແລະຕົກແຕ່ງໄວ້ແລ້ວ. ⁴⁵ເມື່ອນັ້ນມັນຈຶ່ງໄປຮັບເອົາຜູ້ອື່ນອີກເຈັດໂຕຮ້າຍກວ່າມັນເອງ ແລ້ວກໍເຂົ້າໄປອາໄສຢູ່ທີ່ນັ້ນ ແລະສະພາບບັນປາຍຂອງຄົນນັ້ນກໍຮ້າຍກວ່າບັນຕົ້ນ ຄົນສະໄໝຊົ່ວນີ້ກໍຈະເປັນຢ່າງນັ້ນແຫລະ.”

ມານດາແລະພວກນ້ອງຂອງພຣະເຢຊູ

(ມຮກ 3:31-35; ລກ 8:19-21)

⁴⁶ຂະນະທີ່ພຣະອົງກໍາລັງຊົງກ່າວກັບປະຊາຊົນຢູ່ນັ້ນ ເບິ່ງແມ, ມານດາກັບພວກນ້ອງຊາຍຂອງພຣະອົງກໍຍືນຢູ່ຂ້າງນອກ ຫາໂອກາດຈະເວົ້າກັບພຣະອົງ. ⁴⁷ມີຄົນໜຶ່ງທູນພຣະອົງວ່າ, “ເບິ່ງແມ, ມານດາກັບພວກນ້ອງຊາຍຂອງທ່ານຍືນຢູ່ຂ້າງນອກ ຫາໂອກາດຈະເວົ້າກັບທ່ານ.” ⁴⁸ແຕ່ພຣະອົງຊົງກ່າວກັບຜູ້ທີ່ມາທູນນັ້ນວ່າ “ໃຜເປັນມານດາແລະໃຜເປັນນ້ອງຊາຍຂອງເຮົາ.” ⁴⁹ແລ້ວພຣະອົງຊົງຊີ້ໄປທາງພວກສິດຂອງຕົນ ແລະຊົງກ່າວວ່າ, “ນີ້ແຫລະ, ຄືມານດາແລະນ້ອງຊາຍຂອງເຮົາ. ⁵⁰ດ້ວຍວ່າຜູ້ໃດຈະເຮັດຕາມນໍ້າພຣະໄທພຣະບິດາຂອງເຮົາຜູ້ຊົງສະຖິດໃນສະຫວັນ ຜູ້ນັ້ນແຫລະ, ເປັນນ້ອງຊາຍ, ເປັນນ້ອງສາວ, ແລະເປັນມານດາຂອງເຮົາ.”

ບົດທີ 13

ຄໍາອຸປະມາເລື່ອງຜູ້ຫວ່ານ

(ມຮກ 4:1-9; ລກ 8:4-8)

¹ໃນວັນນັ້ນ ພຣະເຢຊູ ໄດ້ສະເດັດອອກຈາກເຮືອນໄປປະທັບຢູ່ແຄມຝັ່ງທະເລ. ²ມີຄົນຫລວງ-ຫລາຍພາກັນມາຫາພຣະອົງ ເພາະເຫດນັ້ນພຣະອົງຈຶ່ງສະເດັດເຂົ້າປະທັບຢູ່ໃນເຮືອ ແລະຝູງຄົນເຫລົ່ານັ້ນກໍຍືນຢູ່ແຄມຝັ່ງ. ³ແລ້ວພຣະອົງຊົງກ່າວກັບເຂົາຫລາຍປະການເປັນຄໍາອຸປະມາວ່າ, “ເບິ່ງແມ, ມີຄົນໜຶ່ງອອກໄປຫວ່ານພືດ. ⁴ເມື່ອກໍາລັງຫວ່ານຢູ່ນັ້ນລາງເມັດກໍຕົກຕາມທາງ ແລ້ວ

ນົກກໍາກິນເສຍ. ⁵ລາງເມັດກໍຕົກໃສ່ບ່ອນຫີນຫລາຍດິນໜ້ອຍ ຈຶ່ງອກຂຶ້ນໂລດເພາະດິນບໍ່ເລິກ. ⁶ແຕ່ເມື່ອຕາເວັນອອກມາກໍແທ້ມ ຈຶ່ງທົ່ວແຫ້ງໄປເພາະບໍ່ມີຮາກ. ⁷ລາງເມັດກໍຕົກກາງພຸ່ມໜາມ ໜາມກໍປົ່ງຂຶ້ນຫຸ້ມຮັດເສຍ. ⁸ລາງເມັດກໍຕົກໃສ່ດິນດີແລ້ວກໍເກີດຜົນເມັດໜຶ່ງຮ້ອຍຕໍ່, ເມັດໜຶ່ງຫົກສິບຕໍ່, ເມັດໜຶ່ງສາມສິບຕໍ່. ⁹ຜູ້ໃດມີຫູ ຈຶ່ງຟັງເອົາ.”

ຈຸດມຸ່ງໝາຍຂອງຄຳອຸປະມາ

(ມຮກ 4:10-12; ລກ 8:9-10)

¹⁰ຝ່າຍພວກສາວົກຈຶ່ງມາທູນພຣະອົງວ່າ, “ເຫດສັນໃດທ່ານຈຶ່ງກ່າວກັບເຂົາເປັນຄຳອຸປະມາ.” ¹¹ພຣະອົງຊົງຕອບເຂົາວ່າ, “ຂໍຄວາມເລິກລັບເລືອງລາຊະອານາຈັກສະຫວັນຊົງໄຜດໃຫ້ທ່ານທັງຫລາຍຮູ້ໄດ້ແຕ່ຄົນເຫລົ່ານັ້ນບໍ່ຊົງໄຜດໃຫ້ຮູ້. ¹²ດ້ວຍວ່າຜູ້ໃດມີຢູ່ແລ້ວຈະຊົງເພີ່ມເຕີມໃຫ້ແກ່ຜູ້ນັ້ນອີກ ແລະຜູ້ນັ້ນຈະມີບໍລິບູນ ແຕ່ຜູ້ທີ່ບໍ່ມີນັ້ນ ເຖິງແມ່ນສິ່ງທີ່ຕົນມີຢູ່ກໍຈະຊົງຍົກເອົາໄປຈາກຜູ້ນັ້ນເສຍ. ¹³ດ້ວຍເຫດນີ້ແຫລະ, ເຮົາຈຶ່ງກ່າວແກ່ເຂົາເປັນຄຳອຸປະມາເພາະເມື່ອເຂົາເບິ່ງກໍບໍ່ໄດ້ເຫັນ, ເມື່ອເຂົາຟັງກໍບໍ່ໄດ້ຍິນ, ແລະບໍ່ເຂົ້າໃຈ. ¹⁴ຄຳທຳນຽມວາຍຂອງເອຊາຢາກໍຖືກຕ້ອງກັບເຂົາ ຄືຄຳທີ່ວ່າ,

‘ເຈົ້າທັງຫລາຍຈະໄດ້ຍິນແທ້ ແຕ່ຈະບໍ່ເຂົ້າໃຈຈັກເທື່ອ
ຈະໄດ້ເຫັນແທ້ ແຕ່ຈະບໍ່ໄດ້ສັງເກດຈັກເທື່ອ.

¹⁵ ດ້ວຍວ່າໃຈຂອງພົນລະເມືອງນີ້ກໍປົກໜາ,
ຫູກໍໜັກ, ຕາຂອງເຂົາກໍຫລັບເສຍ
ຍ້ານວ່າເຂົາຈະສັງເກດດ້ວຍຕາ
ແລະຈະໄດ້ຍິນດ້ວຍຫູແລະຈະຮູ້ດ້ວຍໃຈ
ແລ້ວຈະຕ່າວກັບມາ ແລະເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ເຂົາດີ’.

¹⁶ແຕ່ຕາຂອງພວກທ່ານກໍເປັນສຸກເພາະໄດ້ເຫັນ ແລະຫູຂອງພວກທ່ານກໍເປັນສຸກເພາະໄດ້ຍິນ. ¹⁷ເຮົາບອກພວກທ່ານຕາມຄວາມຈິງວ່າ ຜູ້ປະກາດພຣະທຳແລະຜູ້ມີສິນທຳຫລາຍຄົນ ໄດ້ປາດຖະໜາຢາກເຫັນຊຶ່ງພວກທ່ານເຫັນຢູ່ນີ້ ແຕ່ເຂົາບໍ່ໄດ້ເຫັນ ເຂົາປາດຖະໜາຢາກໄດ້ຍິນຊຶ່ງພວກທ່ານໄດ້ຍິນ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ຍິນ.

ຊົງອະທິບາຍເລື່ອງຄຳອຸປະມາເລື່ອງຜູ້ຫວ່ານ

(ມຮກ 4:13-20; ລກ 8:11-15)

¹⁸“ເຫດສັນນັ້ນທ່ານທັງຫລາຍຈຶ່ງຟັງຄຳອຸປະມາເລື່ອງຜູ້ຫວ່ານພືດນັ້ນ. ¹⁹ເມື່ອຜູ້ໃດໄດ້ຍິນພຣະທຳເລື່ອງລາຊະອານາຈັກນັ້ນ ແຕ່ບໍ່ເຂົ້າໃຈ ມານຮ້າຍມາຍາດເອົາເມັດທີ່ຫວ່ານໃນໃຈຄົນນັ້ນໄປເສຍ ນັ້ນແຫລະ, ໄດ້ແກ່ເມັດທີ່ຫວ່ານລົງຕາມທາງ. ²⁰ແລະເມັດທີ່ຫວ່ານຕົກໃນບ່ອນມີຫີນຫລາຍນັ້ນ ໄດ້ແກ່ບຸກຄົນທີ່ໄດ້ຍິນພຣະທຳ ແລ້ວກໍຮັບເອົາຫີນທີ່ດ້ວຍຄວາມຍິນດີ. ²¹ແຕ່ບໍ່ມີຮາກໃນຕົວເອງຈຶ່ງທົນຢູ່ຊົ່ວຄາວ ແລະເມື່ອເກີດຄວາມຍາກລຳບາກ ຫລືການຂົ່ມເຫງເພາະພຣະທຳນັ້ນ ຕົນກໍທີ່ຖອຍໃຈເສຍທັນທີ. ²²ແລະເມັດທີ່ຫວ່ານຕົກກາງພຸ່ມໜາມ ໄດ້ແກ່ບຸກຄົນທີ່ໄດ້ຍິນພຣະທຳ ແລ້ວຄວາມກັງວົນຕາມທຳມະດາໂລກ ແລະຄວາມຫລອກລວງແຫ່ງຊັບສົມບັດ

ກໍທຸ່ມຮັດພຣະທໍານັ້ນເສຍຈິ່ງບໍ່ເກີດຜົນ. ²³ສ່ວນເມັດທີ່ຫວ່ານຕົກລົງໃນດິນດີນັ້ນ ໄດ້ແກ່ຜູ້ທີ່ໄດ້ຍິນພຣະທໍາແລະເຂົ້າໃຈ ຜູ້ນັ້ນກໍເກີດຜົນໄດ້ຮັບອຍຕໍ່ແດ່, ຫົກສິບຕໍ່ແດ່, ແລະສາມສິບຕໍ່ແດ່.”

ຄໍາອຸປະມາເລື່ອງເຂົ້ານົກປົນເຂົ້າດີ

²⁴ພຣະອົງຊົງກ່າວຄໍາອຸປະມາອີກເລື່ອງໜຶ່ງໃຫ້ເຂົາທັງຫລາຍຟັງວ່າ, “ລາຊະອານາຈັກສະຫວັນປຽບເໝືອນຄົນຜູ້ໜຶ່ງທີ່ຫວ່ານພືດເມັດດີໃນນາຂອງຕົນ. ²⁵ແຕ່ເມື່ອຄົນທັງຫລາຍກໍາລັງນອນຫລັບຢູ່ ສັດຕູຂອງຜູ້ນັ້ນມາຫວ່ານເຂົ້ານົກໃສ່ຖ້ຳມາກາງເຂົ້າດີ ແລ້ວກໍໜີເສຍ. ²⁶ຄັນເຂົ້າດີນັ້ນງອກຂຶ້ນເປັນຮວງແລ້ວ ເຂົ້ານົກກໍປະກົດຂຶ້ນເໝືອນກັນ. ²⁷ພວກຂ້ອຍໃຊ້ຂອງເຈົ້າເຮືອນມາແຈ້ງຄວາມແກ່ນາຍວ່າ, ‘ນາຍເອີຍ, ທ່ານໄດ້ຫວ່ານເຂົ້າດີໃນນາຂອງທ່ານບໍ່ແມ່ນຫລື ແລ້ວເຂົ້ານົກມາແຕ່ໃສ.’ ²⁸ຝ່າຍນາຍກໍຕອບວ່າ ‘ນີ້ແມ່ນການເຮັດຂອງສັດຕູ’ ພວກຂ້ອຍໃຊ້ຈິ່ງຖາມນາຍວ່າ ‘ຖ້າຢ່າງນັ້ນນາຍຢາກໃຫ້ໝູ່ຂ້ານ້ອຍໄປເກັບເຂົ້ານົກນັ້ນຫລື?’. ²⁹ນາຍຈິ່ງຕອບວ່າ ‘ຢ່າຊູ່ໄປ ເພາະເມື່ອພວກເຈົ້າຫລົກເຂົ້ານົກນັ້ນຍ້ານຈະຫລົກເຂົ້າດີດ້ວຍ. ³⁰ປະໃຫ້ເຂົາທັງສອງໃຫຍ່ຂຶ້ນດ້ວຍກັນຈົນເຖິງລະດູກຽວ ແລະໃນເວລາກຽວນັ້ນເຮົາຈະສັ່ງພວກກຽວວ່າ, ຈົ່ງເກັບເຂົ້ານົກກ່ອນ, ມັດເປັນຟ່ອນເຜົາໄຟເສຍ ສ່ວນເຂົ້າດີນັ້ນຈົ່ງໂຮມໄວ້ໃນເລົ້າຂອງເຮົາ’.”

ຄໍາອຸປະມາເລື່ອງເມັດຜັກກາດ

(ມຽກ 4:30-32; ລກ 13:18-19)

³¹ພຣະອົງຍັງຊົງກ່າວຄໍາອຸປະມາອີກເລື່ອງໜຶ່ງໃຫ້ເຂົາຟັງວ່າ, “ລາຊະອານາຈັກສະຫວັນປຽບເໝືອນແກ່ນຜັກກາດເມັດໜຶ່ງ ທີ່ຄົນຜູ້ໜຶ່ງເອົາໄປຫວ່ານໃນສວນຂອງຕົນ. ³²ເມັດນັ້ນນ້ອຍກວ່າເມັດທັງປວງ ແຕ່ເມື່ອງອກຂຶ້ນແລ້ວກໍໃຫຍ່ກວ່າຜັກອື່ນ^[1] ແລະກາຍເປັນຕົ້ນໄມ້ຈົນກວ່ານົກປ່າໄດ້ມາເຮັດຄອນອາໃສຢູ່ຕາມກິ່ງກ້ານມັນ.”

ຄໍາອຸປະມາເລື່ອງເຊື້ອແບ້ງ

(ລກ 13:20-21)

³³ພຣະອົງຊົງກ່າວຄໍາອຸປະມາອີກເລື່ອງໜຶ່ງໃຫ້ເຂົາຟັງວ່າ, “ລາຊະອານາຈັກສະຫວັນປຽບເໝືອນເຊື້ອແບ້ງ ທີ່ຜູ້ຍິງຄົນໜຶ່ງເອົາບົນໃສ່ໃນແບ້ງສາມຜອງ ຈົນແບ້ງນັ້ນພູຂຶ້ນທັງໝົດ.”

ການທີ່ພຣະເຢຊູຊົງໃຊ້ຄໍາອຸປະມາ

(ມຽກ 4:33-34)

³⁴ຂໍ້ຄວາມເຫລົ່ານີ້ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວແກ່ປວງຊົນເປັນຄໍາອຸປະມາທັງໝົດ ແລະນອກຈາກຄໍາອຸປະມາພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຊົງກ່າວກັບເຂົາຈັກປະການ. ³⁵ທັງນີ້ເພື່ອຈະໃຫ້ສໍາເລັດຕາມທີ່ຊົງກ່າວໄວ້ດ້ວຍຜູ້ປະກາດພຣະທໍາວ່າ,

“ເຮົາຈະອ້າປາກເປັນຄໍາອຸປະມາ
ເຮົາຈະບອກຂໍ້ຄວາມທີ່ປົກອໍາໄວ້

^[1]ໃນປະເທດນັ້ນມີຕົ້ນຜັກກາດລາງແນວສູງເຖິງສາມສີ່ແມັດ.

ຕັ້ງແຕ່ແຮກສ້າງໂລກ.”

ຊົງອະທິບາຍຄຳອຸປະມາເລື່ອງເຂົ້ານົກ

³⁶ແລ້ວ ພຣະເຢຊູ ໄດ້ສະເດັດໄປຈາກຄົນເຫລົ່ານັ້ນເຂົ້າໄປໃນເຮືອນ ພວກສາວົກມາເຝົ້າພຣະອົງທູນວ່າ, “ຂໍທ່ານໂຜດອະທິບາຍໃຫ້ພວກຂ້ານ້ອຍເຂົ້າໃຈຄຳອຸປະມາເລື່ອງເຂົ້ານົກໃນນານັ້ນແດ່.” ³⁷ພຣະອົງຊົງຕອບເຂົາວ່າ, “ຜູ້ຫວ່ານເມັດດີນັ້ນຄືບຸດມະນຸດ. ³⁸ແລະນານັ້ນຄືແຜ່ນດິນໂລກ ສ່ວນເມັດດີນັ້ນໄດ້ແກ່ພົນລະເມືອງແຫ່ງລາຊະອານາຈັກ ແຕ່ເຂົ້ານົກໄດ້ແກ່ພົນລະເມືອງຂອງມານຮ້າຍ. ³⁹ສັດຕູຜູ້ຫວ່ານເຂົ້ານົກຄືພະຍາມານ ລະດູກ່ຽວໄດ້ແກ່ຄາວສຸດໂລກ ແລະຜູ້ກ່ຽວນັ້ນຄືພວກເທວະດາ. ⁴⁰ເຫດສັນນັ້ນເຂົາເກັບເຂົ້ານົກເຜົາໄຟເສຍຢ່າງໃດ ຄາວສຸດໂລກກໍຈະເປັນຢ່າງນັ້ນ. ⁴¹ບຸດມະນຸດຈະໃຊ້ພວກເທວະດາຂອງເພິ່ນອອກໄປ ເຂົາຈະເກັບກວາດທຸກສິ່ງທີ່ເຮັດໃຫ້ຫລົງຜິດ ກັບບັນດາຜູ້ທີ່ເຮັດຊົ່ວອອກໄປຈາກລາຊະແຜ່ນດິນຂອງເພິ່ນ. ⁴²ແລ້ວຈະເອົາໄປຖິ້ມໃສ່ເຕົາໄຟຮ້ອນກ້າ ທີ່ນັ້ນຈະມີການຮ້ອງໄຫ້ກັດແຂ້ວຄົງວຸ້ນ. ⁴³ຄາວນັ້ນພວກສິນທຳຈະຮຸ່ງເຮືອງໃນລາຊະແຜ່ນດິນພຣະບິດາຂອງເຂົາ ເໝືອນດັ່ງດວງອາທິດ ຜູ້ໃດມີໝູຈົ່ງພັງເອົາ.

ຄຳອຸປະມາເລື່ອງຊັບທີ່ເຊື່ອງໄວ້

⁴⁴“ລາຊະອານາຈັກສະຫວັນປຽບເໝືອນຊັບທີ່ເຊື່ອງໄວ້ໃນທົ່ງນາ ຊຶ່ງມີຜູ້ໜຶ່ງໄດ້ພົບແລ້ວຈຶ່ງເຊື່ອງໄວ້ອີກ ແລະເພາະຄວາມຍິນດີຈຶ່ງໄປຂາຍສິ່ງທັງປວງທີ່ຕົນມີຢູ່ແລ້ວໄປຊື້ນານັ້ນ.

ຄຳອຸປະມາເລື່ອງໄຂ່ມຸກທີ່ມີຄ່າແພງ

⁴⁵“ອີກປະການໜຶ່ງລາຊະອານາຈັກສະຫວັນປຽບເໝືອນພໍ່ຄ້າຜູ້ໜຶ່ງທີ່ຂອກຫາໄຂ່ມຸກຢ່າງດີ. ⁴⁶ເມື່ອໄດ້ພົບໄຂ່ມຸກເມັດໜຶ່ງທີ່ມີຄ່າຫລາຍ ກໍໄປຂາຍທຸກສິ່ງທີ່ຕົນມີຢູ່ແລ້ວໄປຊື້ໄຂ່ມຸກນັ້ນ.

ຄຳອຸປະມາເລື່ອງມອງ

⁴⁷“ອີກປະການໜຶ່ງລາຊະອານາຈັກສະຫວັນປຽບເໝືອນມອງທີ່ຖິ້ມລົງໃນທະເລ ຮ່ວມເອົາປາທຸກຊະນິດ. ⁴⁸ເມື່ອເຕັມແລ້ວກໍດຶງຂຶ້ນເທິງຝັ່ງ ນັ່ງລົງເລືອກເອົາໂຕດີໃສ່ໃນກະຕ່າ ສ່ວນໂຕບໍ່ດີນັ້ນກໍຖິ້ມເສຍ. ⁴⁹ໃນຄາວສຸດໂລກກໍຈະເປັນຢ່າງນັ້ນແຫລະ ພວກເທວະດາຈະອອກມາແຍກຄົນຊົ່ວອອກຈາກຄົນສິນທຳ. ⁵⁰ແລ້ວຈະເອົາໄປຖິ້ມໃສ່ເຕົາໄຟຮ້ອນກ້າ ທີ່ນັ້ນຈະມີການຮ້ອງໄຫ້ກັດແຂ້ວຄົງວຸ້ນ.

ຄຳອຸປະມາເລື່ອງຂອງໃໝ່ແລະຂອງເກົ່າ

⁵¹“ຂໍຄວາມເຫລົ່ານີ້ພວກທ່ານເຂົ້າໃນແລ້ວຫລີ” ເຂົາທູນຕອບວ່າ, “ໂດຍ, ເຂົ້າໃຈແລ້ວ.” ⁵²ຝ່າຍພຣະອົງຊົງກ່າວກັບເຂົາວ່າ, “ດ້ວຍເຫດນັ້ນນັກທຳທຸກຄົນທີ່ໄດ້ຮຽນຮູ້ເຖິງລາຊະອານາຈັກສະຫວັນ ກໍເໝືອນເຈົ້າເຮືອນທີ່ເອົາຂອງໃໝ່ທັງຂອງເກົ່າອອກມາຈາກສາງຂອງຕົນ.”

ໂທນາຊາເຮັດມີໃຈໜ່າຍພຣະອົງ

(ມຮກ 6:1-6; ລກ 4:16:30)

⁵³ເມື່ອພຣະເຢຊູຊົງກ່າວຄຳອຸປະມາເຫລົ່ານີ້ສິ້ນສຸດລົງແລ້ວ ກໍສະເດັດໄປຈາກທີ່ນັ້ນ. ⁵⁴ເມື່ອ

ສະເດັດມາເຖິງເມືອງເດີມຂອງພຣະອົງແລ້ວ ກໍຊົງສັ່ງສອນຄົນທັງຫລາຍໃນໂຮງທຳມະເທດສະໜາຂອງເຂົາ ຈົນເຂົາອົງດປະຫລາດໃຈແລ້ວເວົ້າກັນວ່າ, “ຜູ້ນີ້ໄດ້ສະຕິປັນຍາແລະການອິດທິລິດຢ່າງນີ້ມາແຕ່ໃສ. ⁵⁵ຄົນຜູ້ນີ້ເປັນລູກຊ່າງໄມ້ນັ້ນ ບໍ່ແມ່ນຫລື ແມ່ຂອງລາວຊື່ມາຣິອາ ບໍ່ແມ່ນຫລື ພວກນ້ອງຊາຍຂອງລາວຊື່ ຢາໂກໂບ, ໂຢເຊັບ, ຊີໂມນ, ແລະຢູດາ ບໍ່ແມ່ນຫລື. ⁵⁶ແລະພວກນ້ອງສາວຂອງລາວກໍຢູ່ກັບໝູ່ເຮົາບໍ່ແມ່ນຫລື ລາວຈິ່ງໄດ້ສິ່ງທັງປວງເຫລົ່ານີ້ມາແຕ່ໃສ.” ⁵⁷ເຂົາຈິ່ງມີໃນໜ້າຍແໜງພຣະອົງ ແຕ່ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວກັບເຂົາວ່າ, “ຜູ້ປະກາດພຣະທຳຈະບໍ່ຂາດຄວາມນັບຖື ເວັ້ນໄວ້ແຕ່ໃນເມືອງເດີມແລະໃນຄົວເຮືອນຂອງຕົນ.” ⁵⁸ໃນທີ່ນັ້ນພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຊົງກະທຳການອິດທິລິດຫລາຍເພາະເຂົາບໍ່ມີຄວາມເຊື່ອ.

ບົດທີ 14

ຄວາມມໍລະນະພາບຂອງໂຢຮັນບັບຕິສະໂຕ

(ມູຮກ 6:14-29; ລກ 9:7-9)

¹ໃນເວລານັ້ນ ເຮໂຣດຜູ້ປົກຄອງໄດ້ຍິນກິຕິສັບຂອງພຣະເຢຊູ. ²ຈິ່ງກ່າວແກ່ພວກຄົນໃຊ້ວ່າ, “ຜູ້ນີ້ແຫລະ, ແມ່ນ ໂຢຮັນ ບັບຕິສະໂຕ ເພິ່ນໄດ້ເປັນຄົນມາຈາກຕາຍດ້ວຍເຫດນີ້ ລິດອຳນາດນີ້ ຈິ່ງສະແດງອອກມາໃນຕົວເພິ່ນ.” ³ດ້ວຍວ່າເຮໂຣດໄດ້ຈັບ ໂຢຮັນຜູກມັດແລະຂັງຄຸກໄວ້ ເພາະເຫັນແກ່ນາງ ເຮໂຣເດຍພັນລະຍາຂອງຟີລິບ ນ້ອງຊາຍຂອງຕົນ. ⁴ເພາະ ໂຢຮັນ ເຄີຍທູນຕໍ່ເຮໂລດວ່າ, “ທີ່ທ່ານຈະເອົານາງນັ້ນມາເປັນພັນລະຍາກໍຜິດຕໍ່ກົດແລ້ວ.” ⁵ເຖິງແມ່ນ ເຮໂຣດມີໃຈຢາກຂ້າ ໂຢຮັນ ແຕ່ກໍຢ້ານປະຊາຊົນ ເພາະເຂົາຖືວ່າ ໂຢຮັນ ເປັນຜູ້ປະກາດພຣະທຳ. ⁶ແຕ່ເມື່ອວັນສະຫລອງວັນກຳເນີດຂອງ ເຮໂຣດມາເຖິງ ບຸດຍິງຂອງນາງ ເຮໂຣເດຍໄດ້ພ້ອນລຳຖ້າມກາງບັນດາ ແຂກເຮັດໃຫ້ ເຮໂຣດ ຊອບໃຈ. ⁷ເຫດສັນນັ້ນ ເຮໂຣດ ຈິ່ງສັນຍາດ້ວຍສາບານຕົນວ່າ, “ນາງຈະຂໍສິ່ງໃດກໍຈະໃຫ້ສິ່ງນັ້ນ”. ⁸ຍິງສາວຈິ່ງທູນຕາມທີ່ມານດາແນະນຳໄວ້ວ່າ, “ຂໍທົ່ວ ໂຢຮັນ ບັບຕິສະໂຕ ໃສ່ຖາດມາໃຫ້ຂ້ານ້ອຍທີ່ນີ້.” ⁹ຝ່າຍ ເຮໂຣດຜູ້ປົກຄອງກໍທູກໃຈ ແຕ່ເພາະເຫດທີ່ໄດ້ສາບານຕົນ ແລະເພາະເຫັນແກ່ຄົນທັງປວງທີ່ນັ່ງຮ່ວມຮັບປະທານຢູ່ນັ້ນ ຈິ່ງອອກຄຳສັ່ງອະນຸຍາດໃຫ້. ¹⁰ແລ້ວກໍໃຊ້ຄົນໄປຕັດເອົາຫົວ ໂຢຮັນ ໃນຄຸກ. ¹¹ເຂົາຈິ່ງເອົາຫົວໃສ່ຖາດມາໃຫ້ຍິງສາວນັ້ນ ແລະນາງກໍໄປສົ່ງໃຫ້ມານດາຂອງຕົນ. ¹²ຝ່າຍພວກສິດຂອງ ໂຢຮັນກໍພາກັນມາຮັບເອົາລົບໄປສົ່ງສະການແລ້ວກໍມາທູນພຣະເຢຊູ ໃຫ້ຊົງຊາບ.

ການຊົງລົງຫ້າພັນຄົນ

(ມູຮກ 6:30-44; ລກ 9:10-17; ຢຮ 6:1-14)

¹³ເມື່ອພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງຊາບແລ້ວ ຈິ່ງລົງເຮືອສະເດັດຈາກບ່ອນນັ້ນໄປຍັງປ່າສະຫງົດຢູ່ຕ່າງ-ຫາກ ເມື່ອປະຊາຊົນທັງປວງໄດ້ຍິນຂ່າວນັ້ນ ເຂົາກໍອອກຈາກເມືອງຕ່າງໆ ຍ່າງຕິດຕາມພຣະອົງໄປ. ¹⁴ເມື່ອພຣະເຢຊູສະເດັດອອກຈາກເຮືອແລ້ວກໍຊົງເຫັນປະຊາຊົນໝູ່ໃຫຍ່ ພຣະອົງຊົງສົງສານເຂົາ ຈິ່ງຊົງໃຜດຄົນປ່ວຍທັງຫລາຍໃນພວກເຂົາໃຫ້ດີ. ¹⁵ຄົນເວລາແລງມາພວກສາວົກໄດ້ມາທູນພຣະອົງວ່າ, “ບ່ອນນີ້ເປັນປ່າແລະບັດນີ້ຄ່ຳແລ້ວ ສັນນັ້ນຂໍທ່ານຈິ່ງໃຫ້ປະຊາຊົນເລິກ

ໄປເສຍ ເພື່ອເຂົາຈະໄດ້ໄປຊື້ອາຫານຮັບປະທານຕາມບ້ານຕ່າງໆ.”¹⁶ຝ່າຍພຣະເຢຊູຊົງຕອບເຂົາວ່າ, “ເຂົາບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງໄປ ພວກທ່ານຈົ່ງລ້ຽງເຂົາສາ.”¹⁷ພວກສາວົກຈົ່ງທູນພຣະອົງວ່າ, “ຢູ່ນີ້ພວກຂ້າມ້ອຍບໍ່ມີຫຍັງ ເວັ້ນແຕ່ເຂົ້າຈີ່ຫ້າກ້ອນແລະປາສອງໂຕເທົ່ານັ້ນ.”¹⁸ພຣະອົງຊົງບອກວ່າ, “ເອົາອັນນັ້ນມາໃຫ້ເຮົາທີ່ນີ້.”¹⁹ແລ້ວພຣະອົງຊົງສັ່ງໃຫ້ປະຊາຊົນນັ່ງລົງຕາມປ່າຫຍ້າເມື່ອຊົງຮັບເອົາເຂົ້າຈີ່ຫ້າກ້ອນແລະປາສອງໂຕນັ້ນແລ້ວກໍຊົງເງິຍພຣະພັກເບິ່ງຟ້າຂໍພຣະພອນເມື່ອຊົງຫັກເຂົ້າຈີ່ແລ້ວກໍຍິນໃຫ້ພວກສາວົກ ພວກສາວົກກໍແຈກໃຫ້ຄົນທັງປວງ.²⁰ເຂົາໄດ້ກິນອີ່ມທຸກຄົນ ສ່ວນຕ່ອນຫັກທີ່ເຫລືອນັ້ນເຂົາເກັບໄດ້ເຕັມສິບສອງບຸງ.²¹ຝ່າຍຄົນທີ່ກິນນັ້ນມີຜູ້ຊາຍປະມານຫ້າພັນຄົນ ບໍ່ນັບແມ່ຍິງແລະເດັກນ້ອຍ.

ພຣະອົງຊົງດຳເນີນເທິງນ້ຳ

(ມູກ 6:15-52; ຢຮ 6:16-21)

²²ຫລັງຈາກນັ້ນພຣະອົງຊົງສັ່ງໃຫ້ພວກສາວົກລົງເຮືອຂ້າມຟາກໄປກ່ອນ ຂະນະທີ່ພຣະອົງຊົງສັ່ງໃຫ້ປະຊາຊົນເລີກໄປ.²³ແລະເມື່ອຊົງໃຫ້ປະຊາຊົນເຫລົ່ານັ້ນເລີກໄປໝົດແລ້ວ ພຣະອົງຈົ່ງສະເດັດຂຶ້ນພູຢູ່ຕ່າງຫາກເພື່ອໄຫວ້ອນ ແລະເມື່ອຄຳມາແລ້ວພຣະອົງກໍຍັງຊົງຢູ່ທີ່ນັ້ນແຕ່ຕົນດຽວ.²⁴ສ່ວນເຮືອນັ້ນກໍຢູ່ໄກຈາກຝັ່ງຫລາຍຮ້ອຍວາແລະຖືກຟອງນ້ຳຕົໄປມາເພາະທວນລົມຕ້ານຢູ່.²⁵ຄັນເຖິງຍາມສີ່ກາງຄືນ^[1] ພຣະອົງຊົງຍ່າງເທິງນ້ຳໄປຫາພວກສາວົກ.²⁶ແຕ່ເມື່ອພວກສາວົກໄດ້ເຫັນພຣະອົງຊົງຍ່າງມາເທິງນ້ຳ ເຂົາກໍຕົກໃຈເວົ້າກັນວ່າ, “ຜີ” ເຂົາຈົ່ງຮ້ອງຂຶ້ນເພາະຄວາມຍ້ານ ໃນທັນໃດນັ້ນພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງອອກພຣະໂອດກ່າວກັບເຂົາວ່າ.²⁷“ຢ່າມ້ອຍໃຈເທາະ ແມ່ນເຮົາເອງ ຢ່າຍ້ານ.”²⁸ຝ່າຍເປໂຕຈົ່ງທູນຕອບພຣະອົງວ່າ, “ນາຍເອີຍ, ຖ້າແມ່ນທ່ານແນ່ແລ້ວ ຂໍສັ່ງໃຫ້ຂ້າມ້ອຍຍ່າງເທິງນ້ຳໄປຫາທ່ານ.”²⁹ພຣະອົງຊົງບອກວ່າ, “ມາສາ” ເປໂຕຈົ່ງອອກຈາກເຮືອຍ່າງເທິງນ້ຳໄປຫາພຣະເຢຊູ.³⁰ແຕ່ເມື່ອເຫັນລົມກໍຍ້ານແລະເມື່ອກຳລັງຈະຈົມກໍຮ້ອງວ່າ, “ນາຍເອີຍ, ຊ່ອຍຂ້າມ້ອຍໃຫ້ພົ້ນແດ່ທ້ອນ.”³¹ໃນທັນໃດນັ້ນພຣະເຢຊູຊົງຍີ້ພຣະຫັດຈັບເປໂຕໄວ້ແລ້ວຊົງກ່າວວ່າ, “ໂອ ຜູ້ມີຄວາມເຊື່ອມ້ອຍ ເປັນຫຍັງ ຈົ່ງສົງໄສ.”³²ເມື່ອພຣະອົງກັບເປໂຕຂຶ້ນເຮືອແລ້ວລົມກໍງຽບລົງ.³³ພວກທີ່ຢູ່ໃນເຮືອໄດ້ມາກິນຂາບໃສ່ພຣະອົງແລ້ວທູນວ່າ, “ທ່ານເປັນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າຈົງແທ້.”

ຊົງໂຜດໂຫເຄັນເນຊາເຣັດ

(ມູກ 6:53-56)

³⁴ເມື່ອຂ້າມຟາກໄປເຖິງແລ້ວກໍຈອດເຮືອທີ່ທ່າເມືອງ ເຄັນເນຊາເຣັດ.³⁵ເມື່ອຄົນໃນເຂດນັ້ນໄດ້ຮູ້ຈັກພຣະອົງແລ້ວ ກໍໃຊ້ຄົນໄປບອກກ່າວທົ່ວຕະຫລອດເຂດນັ້ນ ເຂົາຈົ່ງພາບັນດາຄົນເຈັບປ່ວຍມາຫາພຣະອົງ.³⁶ທູນຂໍພຣະອົງຊົງໂຜດໃຫ້ຄົນເຈັບປ່ວຍພໍແຕ່ປາຍແຄມເຄື່ອງທົງຂອງພຣະອົງເທົ່ານັ້ນ ແລະຜູ້ໃດໄດ້ປາຍແລ້ວກໍຖືກຊົງໂຜດໃຫ້ດີປົກກະຕິ.

[1]ລະຫວ່າງປ່າຍສາມທຸ່ມກັບຫົກທຸ່ມ.

ບົດທີ 15 ເລື່ອງຮິດຄອງທີ່ສືບມາແຕ່ບູຮານ

(ມູກ 7:1-16)

1ເມື່ອນັ້ນ ພວກ ຟາຣີຊາຍ ແລະ ພວກ ນັກທຳອອກມາ ຈາກກຸງ ເຢຣູຊາເລັມ ຈຶ່ງ ທູນ ຖາມ ພຣະເຢຊູວ່າ. 2“ເປັນຫຍັງພວກສິດຂອງທ່ານຈຶ່ງລະເມີດຕໍ່ຄຳສອນທີ່ຕົກທອດມາຈາກເຖົ້າເກົ່າ ບູຮານນັ້ນ ດ້ວຍວ່າເຂົາບໍ່ລ້າງມືກ່ອນຮັບປະທານອາຫານ?”. 3ພຣະອົງຊົງຕອບເຂົາວ່າ, “ເຫດສັນໃດພວກທ່ານຈຶ່ງລະເມີດຕໍ່ຂໍ້ບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ ດ້ວຍເຫັນແກ່ຄຳສອນທີ່ຕົກທອດສືບຕໍ່ກັນມານັ້ນ. 4ເພາະພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງບັນຍັດໄວ້ວ່າ ‘ຈົ່ງນັບຖືບິດາມານດາຂອງເຈົ້າ’ ແລະ ‘ຜູ້ໃດ ໝິ່ນປະໝາດບິດາມານດາ ຜູ້ນັ້ນຈະຕ້ອງມີໂທດເຖິງຕາຍ’. 5ແຕ່ຝ່າຍພວກທ່ານກັບເວົ້າວ່າ ‘ຜູ້ໃດທີ່ຈະເວົ້າກັບບິດາມານດາວ່າ, ‘ສິ່ງໃດຂອງຂ້ອຍທີ່ອາດຊ່ອຍເຫລືອເຈົ້າໄດ້ ສິ່ງນັ້ນກໍເປັນຂອງຖວາຍໃຫ້ແລ້ວ.’ 6ຜູ້ນັ້ນຈຶ່ງບໍ່ຕ້ອງນັບຖືບິດາມານດາຂອງຕົນ’ ດັ່ງນັ້ນແຫລະ, ພວກທ່ານໄດ້ລືບລ້າງພຣະທັ້ງ ຂອງພຣະເຈົ້າ ເພາະເຫັນແກ່ຄຳສອນທີ່ຕົກທອດສືບຕໍ່ກັນມານັ້ນ. 7ໂອຄົນໜ້າຊື່ໃຈຄົດເຮີຍ, ເອຊາຢາໄດ້ທຳນາວາຍຄັກແນ່ເຖິງພວກທ່ານວ່າ.

- 8 ‘ພົນລະເມືອງເຫລົ່ານີ້ໃຫ້ກຽດເຮົາແຕ່ປາກສ່ວນໃຈຂອງເຂົາທ່າງໄກຈາກເຮົາ.
- 9 ເຂົານະມັດສະການເຮົາໂດຍອັບປະໂຫຍດດ້ວຍເອົາບົດບັດຍັດຂອງມະນຸດມາຕູ່ວ່າເປັນພຣະໂອວາດ.’”

ສິ່ງທີ່ເຮັດໃຫ້ມະນຸດຊົ່ວມົວໝອງ

(ມູກ 7:14-23)

10ແລ້ວພຣະອົງຊົງເອີ້ນເອົາປະຊາຊົນແລະຊົງກ່າວກັບເຂົາວ່າ, “ຈົ່ງຟັງແລະເຂົ້າໃຈສາ. 11ບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ເຂົ້າໄປໃນປາກນັ້ນ ທີ່ເຮັດໃຫ້ມະນຸດຊົ່ວມົວໝອງ ແຕ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ອອກມາຈາກປາກນັ້ນແຫລະ ທີ່ເຮັດໃຫ້ມະນຸດຊົ່ວມົວໝອງ.” 12ຂະນະນັ້ນພວກສາວົກມາທູນຖາມພຣະອົງວ່າ, “ທ່ານຊາບແລ້ວຫລືວ່າເມື່ອພວກ ຟາຣີຊາຍ ໄດ້ຍິນຄຳກ່າວນັ້ນ ເຂົາກໍເສຍໃຈ.” 13ພຣະອົງຊົງຕອບວ່າ, “ໄມ້ທຸກຕົ້ນທີ່ພຣະບິດາຂອງເຮົາ ຜູ້ຊົງສະຖິດຢູ່ໃນສະຫວັນ ບໍ່ໄດ້ຊົງປູກໄວ້ຈະຕ້ອງຫລົກເສຍ. 14ຊ່າງເຂົາເທາະ ເຂົາເປັນຄົນນຳທາງຕາບອດ ຖ້າຄົນຕາບອດຈູງຄົນຕາບອດໄປເຂົາທັງສອງກໍຈະຕົກໃນຂຸມ.” 15ຝ່າຍ ເປໂຕຈຶ່ງທູນພຣະອົງວ່າ, “ຂໍທ່ານໂຜດແກ້ໄຂຄຳອຸປະມານີ້ໃຫ້ພວກຂ້ານ້ອຍແດ່.” 16ພຣະເຢຊູ ຊົງຕອບວ່າ, “ພວກທ່ານກໍຍັງຂາດຄວາມເຂົ້າໃຈເໝືອນກັນຫລື. 17ພວກທ່ານບໍ່ໄດ້ສັງເກດຫລືວ່າ ສິ່ງໃດທີ່ເຂົ້າໄປໃນປາກກໍລົງໃນທ້ອງແລ້ວກໍຖ່າຍອອກມາ. 18ແຕ່ສິ່ງທີ່ອອກຈາກປາກກໍອອກມາຈາກໃຈ ສິ່ງນັ້ນແຫລະ, ເຮັດໃຫ້ມະນຸດຊົ່ວມົວ

[1]ຫລືວ່າ “ພຣະບັນຍັດ”

ໝອງ. ¹⁹ເພາະວ່າຄວາມຄິດຊົ່ວຮ້າຍ, ການຂ້າຄົນ, ການຫລິ້ນຊູ້ຈາກຜິວເມຍ, ການຜິດຊາຍ ຍິງ, ການລັກຊັບ, ການເປັນພະຍານບໍ່ຈິງ, ແລະການນິນທາ ກໍອອກມາຈາກໃຈ. ²⁰ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ ແຫລະ, ທີ່ເຮັດໃຫ້ມະນຸດຊົ່ວມົວໝອງ ແຕ່ການຮັບປະທານອາຫານບໍ່ລ້າງມືກ່ອນນັ້ນ ບໍ່ໄດ້ເຮັດ ໃຫ້ມະນຸດຊົ່ວມົວໝອງ.”

ຄວາມເຊື່ອຂອງຍິງຊາດການາອານ

(ມູກ 7:24-30)

²¹ແລ້ວພຣະເຢຊູ ໄດ້ສະເດັດຈາກບ່ອນນັ້ນເຂົ້າໄປໃນເຂດເມືອງ ຕີເຣ ແລະເມືອງຊີໂດນ. ²²ມີ ຍິງຊາດການາອານຄົນໜຶ່ງມາຈາກເຂດນັ້ນຮ້ອງທຸນພຣະອົງວ່າ, “ນາຍຜູ້ເປັນບຸດດາວິດເອີຍ, ຂໍໂຜດເມດຕາຂ້ານ້ອຍແດ່ທ້ອນ ລູກສາວຂອງຂ້ານ້ອຍມີຄວາມລຳບາກຫລາຍຍ້ອນຜິຮ້າຍບັງ- ຄັບ.” ²³ຝ່າຍພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຊົງຕອບຍິງນັ້ນຈັກຄໍາ ແລ້ວພວກສາວິກໄດ້ມາທຸນພຣະອົງວ່າ, “ຂໍ ບອກໃຫ້ມັນເມືອເສຍ ເພາະມັນຮ້ອງຕາມເຮົາມາ.” ²⁴ພຣະອົງຊົງຕອບວ່າ, “ເຮົາບໍ່ໄດ້ຮັບໃຊ້ມາ ຫາຜູ້ໃດ ເວັ້ນແຕ່ຝູງແກະທີ່ເສຍແລ້ວ ຄືກະກຸນອິສຣາເອນ.” ²⁵ຝ່າຍຍິງນັ້ນໄດ້ມາຂາບທຸນ ພຣະອົງວ່າ, “ນາຍເອີຍ, ຂໍໂຜດຊ່ອຍຂ້ານ້ອຍແດ່ທ້ອນ.” ²⁶ພຣະອົງຊົງຕອບວ່າ, “ບໍ່ສົມຄວນ ຈະເອົາອາຫານຂອງລູກໂຍນໃຫ້ແກ່ໝານ້ອຍ.” ²⁷ຍິງນັ້ນທຸນຕອບວ່າ, “ຈົງຢູ່ຂ້ານ້ອຍ ແຕ່ເຖິງ ແມ່ນໝານ້ອຍກໍເຄີຍກິນເມັດທີ່ຕົກຈາກໂຕະນາຍຂອງມັນ.” ²⁸ແລ້ວພຣະເຢຊູ ຊົງຕອບຍິງນັ້ນ ວ່າ, “ນາງເອີຍ, ຄວາມເຊື່ອຂອງເຈົ້າກໍໃຫຍ່ໃຫ້ເປັນໄປຕາມຄວາມປະສົງຂອງເຈົ້າເທີນ” ລູກ ສາວຂອງຍິງນັ້ນກໍດີເປັນປົກກະຕິຕັ້ງແຕ່ໂມງນັ້ນ.

ຊົງໂຜດຫລາຍຄົນໃຫ້ດີ

²⁹ພຣະເຢຊູ ໄດ້ສະເດັດອອກຈາກທີ່ນັ້ນລຽບຝັ່ງທະເລ ຄາລີເລໄປ ແລ້ວສະເດັດຂຶ້ນພູຊົງປະ- ທັບນັ່ງລົງທີ່ນັ້ນ. ³⁰ແລະມີປະຊາຊົນຈຳນວນຫລາຍມາຫາພຣະອົງ ເຂົາພາຄົນຂາເສັງ, ຄົນ ຕາບອດ, ຄົນແຂນຂາເສັງ, ຄົນປາກກີກ, ແລະຄົນເຈັບອື່ນໆຫລາຍຄົນ ມາວາງໄວ້ແທບພຣະ- ບາດຂອງພຣະເຢຊູ ແລ້ວພຣະອົງໄດ້ຊົງໂຜດໃຫ້ເຂົາດີ. ³¹ຈົນຝູງຄົນເຫລົ່ານັ້ນງົດອັດສະຈັນ ໃຈ ເມື່ອເຫັນຄົນປາກກີກປາກໄດ້, ຄົນແຂນຂາເສັງດີປົກກະຕິ, ຄົນຂາເສັງຢ່າງໄປໄດ້, ແລະ ຄົນຕາບອດເຫັນໄດ້ ແລ້ວເຂົາຈົ່ງສັນລະເສີນພຣະເຈົ້າຂອງຊາດອິສຣາເອນ.

ຊົງລ້ຽງຄົນສີ່ພັນ

(ມູກ 8:1-10)

³²ຝ່າຍພຣະເຢຊູ ຊົງເອີ້ນພວກສາວິກຂອງຕີນມາ ແລ້ວຊົງກ່າວວ່າ, “ເຮົາສົງສານຄົນເຫລົ່າ ນີ້ ເພາະເຂົາຄ້າງຢູ່ກັບເຮົາໄດ້ສາມວັນແລ້ວ ແລະບໍ່ມີອາຫານກິນເຮົາບໍ່ຢາກໃຫ້ເຂົາກັບໄປໃນ ຂະນະທີ່ຍັງຫິວຢູ່ ເພາະຍ້ານວ່າເຂົາຈະເມື່ອຍອິດອ່ອນຕາມທາງ.” ³³ພວກສາວິກທຸນຖາມ ພຣະອົງວ່າ, “ໃນປ່າຢ່າງນີ້ພວກຂ້ານ້ອຍຈະຊອກອາຫານທີ່ໃດພໍລ້ຽງຄົນເຫລົ່ານີ້ໃຫ້ອົມໄດ້.” ³⁴ພຣະເຢຊູ ຊົງຖາມເຂົາວ່າ, “ພວກທ່ານມີເຂົ້າຈີ່ຈັກກ່ອນ” ເຂົາທຸນຕອບວ່າ, “ມີເຈັດກ່ອນກັບ ປານ້ອຍສອງສາມໂຕ.” ³⁵ພຣະອົງຈົ່ງຊົງສັ່ງໃຫ້ປະຊາຊົນນັ່ງລົງຕາມດິນ. ³⁶ແລ້ວຊົງຮັບເຂົ້າຈີ່ ເຈັດກ່ອນກັບປາເຫລົ່ານັ້ນມາໂມທະນາພຣະຄຸນ ຈົ່ງຊົງຫັກຍິ້ມໃຫ້ພວກສາວິກຂອງຕີນ ພວກ

ສາວົກກໍໄດ້ແຈກຢາຍໃຫ້ປະຊາຊົນ. ³⁷ ແລະຄົນທັງປວງໄດ້ກິນອີ່ມໝົດທຸກຄົນຕ່ອນຫັກທີ່ເຫລືອນັ້ນເຂົາເກັບໄດ້ເຕັມເຈັດບຸງ. ³⁸ ສ່ວນຄົນທີ່ໄດ້ກິນນັ້ນມີຜູ້ຊາຍເຖິງສີ່ພັນຄົນ ບໍ່ນັບແມ່ຍິງກັບເດັກນ້ອຍ. ³⁹ ເມື່ອຊົງສັ່ງໃຫ້ເຂົາເລີກໄປແລ້ວ ພຣະອົງກໍສະເດັດລົງເຮືອໄປຍັງເຂດເມືອງມາຄາດານ.

ບົດທີ 16

ຂໍໃຫ້ຊົງສະແດງໝາຍສໍາຄັນ

(ມູກ 8:11-13; ລກ 12:54-56)

¹ພວກຟາຣີຊາຍກັບພວກຊາດູກາຍໄດ້ມາທົດລອງພຣະອົງ ໂດຍຂໍໃຫ້ພຣະອົງຊົງສະແດງໝາຍສໍາຄັນຢ່າງໜຶ່ງຈາກສະຫວັນໃຫ້ເຂົາເຫັນ. ²ພຣະອົງຊົງຕອບເຂົາວ່າ, “[ເມື່ອຄໍາມາພວກທ່ານເຄີຍເວົ້າວ່າ ‘ອາກາດຈະດີເພາະພໍ້າສີແດງ’. ³ແລະເວລາເຊົ້າພວກທ່ານກໍເວົ້າວ່າ ‘ມື້ນີ້ຈະເກີດພາຍຸເພາະພໍ້າສີແດງ ແລະມືດມົວ’ ທ້ອງຟ້ານັ້ນພວກທ່ານຍັງສັງເກດຮູ້ ແຕ່ໝາຍສໍາຄັນແຫ່ງສະໄໝຕ່າງໆ ພວກທ່ານບໍ່ອາດສັງເກດໄດ້]. ⁴ຄົນສະໄໝຊົ່ວແລະຄິດທໍລະຍົດຕໍ່ພຣະເຈົ້າສະແຫວງຫາໝາຍສໍາຄັນ ແຕ່ຈະບໍ່ຊົງໃຜດໝາຍສໍາຄັນໃຫ້ແກ່ເຂົາ ເວັ້ນໄວ້ແຕ່ໝາຍສໍາຄັນເລື່ອງໂຢນາ” ແລ້ວພຣະອົງກໍສະເດັດຈາກເຂົາໄປ.

ເຊື້ອແປ້ງຂອງພວກຟາຣີຊາຍແລະຊາດູກາຍ

(ມູກ 8:14-21)

⁵ຝ່າຍພວກສາວົກເມື່ອຂ້າມໄປຟາກນັ້ນກໍໄດ້ລືມເອົາເຂົ້າຈີ່ໄປນໍາ. ⁶ພຣະເຢຊູຊົງບອກເຂົາວ່າ, “ຈົ່ງສັງເກດແລະລະວັງເຊື້ອແປ້ງຂອງພວກຟາຣີຊາຍ ແລະພວກຊາດູກາຍໃຫ້ດີ.” ⁷ພວກສາວົກກໍເວົ້າກັນຢູ່ວ່າ, “ເຫັນຈະເປັນເພາະໝູ່ເຮົາບໍ່ໄດ້ເອົາເຂົ້າຈີ່ມານໍາ.” ⁸ແຕ່ພຣະເຢຊູຊົງຊາບຈົ່ງຊົງກ່າວວ່າ, “ໂອ ຜູ້ມີຄວາມເຊື່ອນ້ອຍເທດໃດພວກທ່ານຈົ່ງເວົ້າກັນແລະກັນເຖິງເລື່ອງບໍ່ໄດ້ເອົາເຂົ້າຈີ່ມານໍາ. ⁹ພວກທ່ານຍັງບໍ່ທັນສັງເກດແລະຈື່ບໍ່ໄດ້ຫລື ເລື່ອງເຂົ້າຈີ່ທ້າກ້ອນສໍາລັບຄົນຫ້າພັນນັ້ນ ພວກທ່ານເກັບໄດ້ຈັກບຸງ. ¹⁰ຫລືເລື່ອງເຂົ້າຈີ່ເຈັດກ້ອນສໍາລັບຄົນສີ່ພັນນັ້ນ ພວກທ່ານເກັບໄດ້ຈັກບຸງ. ¹¹ເປັນສັນໃດພວກທ່ານຈົ່ງບໍ່ສັງເກດຮູ້ວ່າ ເຮົາບໍ່ໄດ້ເວົ້າກັບພວກທ່ານດ້ວຍເລື່ອງເຂົ້າຈີ່ ແຕ່ໃຫ້ລະວັງເຊື້ອແປ້ງຂອງພວກຟາຣີຊາຍ ແລະພວກຊາດູກາຍ.” ¹²ແລ້ວພວກສາວົກກໍເຂົ້າໃຈວ່າ ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຊົງສັ່ງເຂົາໃຫ້ລະວັງເຊື້ອແປ້ງນັ້ນ ແຕ່ໃຫ້ລະວັງຄໍາສອນຂອງພວກຟາຣີຊາຍ ແລະພວກຊາດູກາຍ.

ເປໂຕຍອມຮັບວ່າພຣະເຢຊູຊົງເປັນພຣະຄຣິດ

(ມູກ 8:27-30; ລກ 9:18-21)

¹³ຄັນພຣະເຢຊູ ສະເດັດເຂົ້າໄປໃນເຂດເມືອງກາຍຊາເຣຍຟິລິບປອຍ ພຣະອົງຊົງຖາມພວກສາວົກຂອງຕົນວ່າ, “ຄົນທັງຫລາຍເວົ້າກັນວ່າບຸດມະນຸດແມ່ນຜູ້ໃດ.” ¹⁴ເຂົາທູນຕອບວ່າ, “ຜູ້ລາງຄົນວ່າເປັນ ໂຢຮັນ ບັບຕິສະໂຕ ແລະຄົນອື່ນວ່າເປັນ ເອລີຢາ ແຕ່ຄົນອື່ນອີກວ່າເປັນ ເຢເຣມີຢາ ຫລືເປັນຄົນໜຶ່ງໃນພວກຜູ້ປະກາດພຣະທໍາ.” ¹⁵ພຣະອົງຊົງຖາມເຂົາວ່າ, “ແລ້ວຝ່າຍ

ພວກທ່ານເດ, ວ່າເຮົາເປັນໃຜ.”¹⁶ ຊີໂມນ ເປໂຕທູນຕອບວ່າ, “ທ່ານເປັນພຣະຄຣິດ, ພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງພຣະຊົນຢູ່.”¹⁷ ພຣະເຢຊູ ຊົງກ່າວກັບ ເປໂຕວ່າ, “ຊີໂມນ ບາຣະໂຢນາເອີຍ, ທ່ານກໍເປັນສູກ ເພາະວ່າບໍ່ແມ່ນມະນຸດທີ່ໄດ້ສະແດງຄຳນີ້ແກ່ທ່ານ ແຕ່ແມ່ນພຣະບິດາຂອງເຮົາຜູ້ຊົງສະຖິດໃນສະຫວັນຊົງໃຫ້ຊາບ.¹⁸ ຝ່າຍເຮົາ, ເຮົາບອກທ່ານວ່າທ່ານຄືເປໂຕ^[1] ເທິງສິລາກ້ອນນີ້ ເຮົາຈະສ້າງຄຣິສຕະຈັກຂອງເຮົາຂຶ້ນ ແລະປະຕູແຫ່ງແດນມໍລະນາຈະ ມີໂຊຕໍ່ຄຣິສຕະຈັກນັ້ນບໍ່ໄດ້.¹⁹ ເຮົາຈະມອບຂໍ້ກະແຈແຫ່ງແຜ່ນດິນສະຫວັນໄວ້ໃຫ້ທ່ານ ທ່ານຈະຜູກມັດສິ່ງໃດໄວ້^[2] ໃນໂລກ, ສິ່ງນັ້ນກໍຈະຊົງຜູກມັດໄວ້ແລ້ວໃນສະຫວັນ ທ່ານຈະແກ້ສິ່ງໃດ^[3] ໃນໂລກ, ສິ່ງນັ້ນກໍຈະຊົງແກ້ໃຫ້ທຸລຸດແລ້ວໃນສະຫວັນ.”²⁰ ແລ້ວພຣະອົງຊົງຫ້າມພວກສາວົກ ບໍ່ໃຫ້ບອກຜູ້ໃດວ່າຕົນຊົງເປັນພຣະຄຣິດ.

ພຣະເຢຊູຊົງທ່ານວາຍເຖິງມໍລະນາພາບຂອງພຣະອົງ

(ມຮກ 8:31 9:1; ລກ 9:22-27)

²¹ ຕັ້ງແຕ່ເວລານັ້ນມາ ພຣະເຢຊູ ຊົງຕັ້ງຕົ້ນສະແດງແກ່ພວກສາວົກຂອງຕົນວ່າ ພຣະອົງຈະຕ້ອງສະເດັດໄປກຸງ ເຢຣູຊາເລັມ ແລະຈະຕ້ອງທົນທຸກທໍລະມານຫລາຍປະການຈາກພວກເຖົ້າແກ່, ຈາກພວກປະໂລຫິດຕົນໃຫຍ່, ແລະຈາກພວກນັກທຳເຂົາຈະໄດ້ຂ້າພຣະອົງເສຍ ແລະໃນວັນຖ້ວນສາມພຣະອົງຈະຖືກຊົງບັນດານໃຫ້ເປັນຄົນມາ.²² ຝ່າຍ ເປໂຕ ໄດ້ພາພຣະອົງໄປຕ່າງ-ຫາກ ແລ້ວຕັ້ງຕົ້ນທູນຫ້າມພຣະອົງຢ່າງແຂງແຮງວ່າ, “ນາຍເອີຍ, ຂໍທ່ານຈົ່ງໄດ້ຮັບຄວາມເມດຕາ ການນີ້ຈະບໍ່ເກີດມີແກ່ທ່ານຈັກເທື່ອ.”²³ ພຣະອົງຊົງຫັນພຣະພັກໄປຫາ ເປໂຕ ແລ້ວຊົງກ່າວວ່າ, “ອ້າຍຊາຕານເຮີຍ, ຈົ່ງຖອຍໜີຈາກເຮົາເສຍ ເຈົ້າເປັນສິ່ງກົດຂວາງເຮົາ ເພາະເຈົ້າຄິດຢ່າງມະນຸດ ບໍ່ຄິດຢ່າງພຣະເຈົ້າ.”²⁴ ຂະນະນັ້ນພຣະເຢຊູ ຊົງບອກພວກສາວົກຂອງຕົນວ່າ, “ຖ້າຜູ້ໃດຢາກຕາມເຮົາມາໃຫ້ຜູ້ນັ້ນຕັດສິດຂອງຕົນເສຍ ແລ້ວຮັບແບກໂມ້ກາງແຂນຂອງຕົນ ແລ້ວຕິດຕາມເຮົາມາ.²⁵ ເພາະວ່າຜູ້ໃດຢາກຊ່ອຍຊີວິດຂອງຕົນໃຫ້ພົ້ນ ຜູ້ນັ້ນຈະເສຍຊີວິດ ແຕ່ຖ້າຜູ້ໃດຈະເສຍຊີວິດເພາະເຫັນແກ່ເຮົາ ຜູ້ນັ້ນກໍຈະພົ້ນຊີວິດ.²⁶ ເຫດວ່າຖ້າຜູ້ໃດຈະໄດ້ສິ່ງຂອງໝົດທັງໂລກ ແຕ່ຕ້ອງເສຍຊີວິດອັນແທ້ຂອງຕົນ ຜູ້ນັ້ນຈະໄດ້ປະໂຫຍດອັນໃດ ຫລືຜູ້ນັ້ນຈະນຳເອົາສິ່ງໃດໄປແລກເອົາຊີວິດອັນແທ້ຂອງຕົນກັບຄືນມາ.²⁷ ເພາະບຸດມະນຸດຈະມາດ້ວຍສະຫງ່າລາສີແຫ່ງພຣະບິດາຂອງຕົນ ແລະພ້ອມດ້ວຍພວກເທວະດາຂອງພຣະອົງ ເມື່ອນັ້ນພຣະອົງຈະຊົງປະທານບຳເໜັດໃຫ້ແກ່ທຸກຄົນຕາມການທີ່ເຂົາເຮັດນັ້ນ.²⁸ ເຮົາບອກພວກທ່ານຕາມຄວາມຈິງວ່າ ໃນພວກຄົນທີ່ຢືນຢູ່ນີ້ມີລາງຄົນທີ່ຈະບໍ່ຮູ້ລົດຄວາມຕາຍ ຈົນກວ່າຈະໄດ້ເຫັນບຸດມະນຸດສະເດັດມາດ້ວຍລາຊະອຳນາດຂອງພຣະອົງ.”

[1] ແປວ່າກ້ອນຫີນ. [2] ໝາຍຄວາມວ່າ “ປະກາດວ່າເປັນສິ່ງຕ້ອງຫ້າມແລ້ວ.” [3] ໝາຍຄວາມວ່າ “ປະກາດວ່າເປັນສິ່ງທີ່ອະນຸຍາດແລ້ວ.”

ບົດທີ 17

ຊົງປຽນລັກສະນະພຣະກາຍ

(ມຮກ 9:2-13; ລກ 9:28-33)

¹ຄັນລ່ວງໄປໄດ້ທຶກວັນແລ້ວ ພຣະເຢຊູຊົງພາເປໂຕ, ຢາໂກໂບ, ແລະ ໂຢຮັນນ້ອງຊາຍຂອງຢາໂກໂບ ຂຶ້ນພູສູງຢູ່ຕ່າງຫາກ. ²ແລ້ວລັກສະນະພຣະກາຍຂອງພຣະອົງກໍປຽນໄປຕໍ່ໜ້າເຂົາ ພຣະພັກຂອງພຣະອົງກໍເໝືອນແສງອາທິດສ່ອງແລະເຄື່ອງທົງຂອງພຣະອົງກໍຂາວຜ່ອງເໝືອນດັ່ງແສງສະຫວ່າງ. ³ແລະເບິ່ງແມ, ໂມເຊ ແລະ ເອລີຢາກໍມາປະກົດແກ່ສາວົກເຫລົ່ານັ້ນເຝົ້າສົນທະນາຢູ່ກັບພຣະອົງ. ⁴ຝ່າຍເປໂຕທູນພຣະເຢຊູວ່າ, “ນາຍເອີຍ, ຊຶ່ງພວກຂ້ານ້ອຍຢູ່ທີ່ນີ້ກໍດີຢູ່ ຖ້າທ່ານປະສົງ, ຂ້ານ້ອຍຈະປຸກຕູບສາມຫລັງຂຶ້ນທີ່ນີ້ ສຳລັບທ່ານຫລັງໜຶ່ງ ສຳລັບໂມເຊຫລັງໜຶ່ງ ແລະຫລັງໜຶ່ງສຳລັບ ເອລີຢາ.” ⁵ເມື່ອເປໂຕທູນຍັງບໍ່ທັນຂາດຄຳເບິ່ງແມ, ມີເມກສຸກໃສມາປົກຫຸ້ມເຂົາໄວ້ ແລະເບິ່ງແມ, ມີພຣະສຸລະສຽງອອກມາຈາກເມກນັ້ນວ່າ, “ທ່ານຜູ້ນີ້ແຫລະ, ເປັນບຸດທີ່ຮັກຂອງເຮົາ ຊຶ່ງເຮົາຊອບໃຈຫລາຍ ພວກເຈົ້າຈົ່ງເຊື່ອຟັງເພິ່ນ.” ⁶ຝ່າຍພວກສາວົກເມື່ອໄດ້ຍິນດັ່ງນັ້ນກໍກົມໜ້າຂາບລົງ ແລະຢ້ານຫລາຍ. ⁷ພຣະເຢຊູຈົ່ງສະເດັດມາຖືກຕ້ອງເຂົາໂດຍຊົງກ່າວວ່າ, “ຈົ່ງລຸກຂຶ້ນ ຢ່າຊູ່ຢ້ານ.” ⁸ເມື່ອເງິຍໜ້າຂຶ້ນແລ້ວເຂົາກໍບໍ່ເຫັນຜູ້ໃດ ເຫັນແຕ່ພຣະເຢຊູຜູ້ດຽວ.

⁹ເມື່ອເຂົາກຳລັງລົງມາຈາກພູນັ້ນ ພຣະເຢຊູຊົງສັ່ງເຂົາໄວ້ວ່າ, “ນິມິດຊຶ່ງພວກທ່ານໄດ້ເຫັນນັ້ນ ຢ່າໄດ້ບອກແກ່ຜູ້ໃດ ຈົນກວ່າບຸດມະນຸດຈະໄດ້ເປັນຄົນມາຈາກຕາຍ.” ¹⁰ພວກສາວົກກໍທູນຖາມພຣະອົງວ່າ, “ຖ້າຢ່າງນັ້ນ ເຫດສັນໃດພວກນັກທຳເຄີຍເວົ້າວ່າ ເອລີຢາຈະຕ້ອງມາກ່ອນ?”. ¹¹ພຣະອົງຊົງຕອບວ່າ, “ຈົ່ງຢູ່ ເອລີຢາຈະມາກ່ອນ ແລະເຮັດໃຫ້ສິ່ງທັງປວງຄົນສູ່ສະພາບເດີມ. ¹²ແຕ່ເຮົາບອກພວກທ່ານວ່າ ເອລີຢານັ້ນໄດ້ມາແລ້ວ ແລະເຂົາບໍ່ຮູ້ຈັກເພິ່ນ ແຕ່ເຂົາໄດ້ເຮັດແກ່ເພິ່ນຕາມໃຈຊອບ ສ່ວນບຸດມະນຸດກໍຈະຕ້ອງທົນທຸກທໍລະມານດ້ວຍມືຂອງເຂົາເໝືອນກັນ.” ¹³ແລ້ວພວກສາວົກຈົ່ງເຂົ້າໃຈວ່າ ພຣະອົງຊົງກ່າວກັບເຂົາເຖິງເລື່ອງ ໂຢຮັນບັບຕິສະໂຕ.

ຊົງໄຜດເດັກນ້ອຍຜູ້ນິຕິສົງ

(ມຮກ 9:14-29; ລກ 9:37-43)

¹⁴ເມື່ອພຣະເຢຊູ ສະເດັດພ້ອມກັບສາວົກສາມຄົນມາເຖິງປະຊາຊົນທັງຫລາຍແລ້ວມີຊາຍຄົນໜຶ່ງມາຫາພຣະອົງຄູ່ເຂົ້າລົງ. ¹⁵ທູນວ່າ, “ນາຍເອີຍ, ຂໍໄຜດເມດຕາລູກຊາຍຂອງຂ້ານ້ອຍແດ່-ທ້ອນ ດ້ວຍວ່າມັນເປັນບ້າໝູ ມີຄວາມທຸກລຳບາກຫລາຍເພາະມັນຕົກໃສ່ໄຟໃສ່ນ້ຳຫລາຍເທື່ອ. ¹⁶ຂ້ານ້ອຍໄດ້ພາລູກມາຫາພວກສິດຂອງທ່ານແລ້ວ ແຕ່ເຂົາເຮັດໃຫ້ມັນດີບໍ່ໄດ້.” ¹⁷ພຣະເຢຊູຊົງຕອບວ່າ, “ໂອຄົນໃນສະໄໝທີ່ຂາດຄວາມເຊື່ອແລະຊົ່ວຊ້າເຮີຍ ເຮົາຈະຕ້ອງຢູ່ກັບພວກເຈົ້າເທິງປານໃດ ເຮົາຈະຕ້ອງອົດທົນກັບພວກເຈົ້ານານປານໃດ ຈົ່ງພາມັນມາຫາເຮົາທີ່ນີ້ສາ.” ¹⁸ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວຊຳລະຜີຮ້າຍນັ້ນ ແລ້ວມັນໄດ້ອອກໜີໄປ ຕັ້ງແຕ່ໂມງນັ້ນໄປເດັກນ້ອຍນັ້ນກໍດີປົກກະຕິ. ¹⁹ຕໍ່ມາພວກສາວົກໄດ້ເຂົ້າມາຫາພຣະເຢຊູຕ່າງຫາກທູນຖາມວ່າ, “ເພາະເຫດໃດພວກຂ້ານ້ອຍຈົ່ງຂັບໄລ່ຜີນັ້ນອອກບໍ່ໄດ້?”. ²⁰ພຣະເຢຊູຊົງຕອບເຂົາວ່າ, “ເພາະເຫດພວກທ່ານ

ມີຄວາມເຊື່ອນ້ອຍ ດ້ວຍເຮົາບອກພວກທ່ານຕາມຄວາມຈິງວ່າ ຖ້າພວກທ່ານມີຄວາມເຊື່ອທີ່ກັບ
ເມັດຜັກກາດເມັດໜຶ່ງ ພວກທ່ານຈະສັ່ງພູໜ່ວຍນີ້ວ່າ ‘ຈົ່ງເຄື່ອນຈາກບ່ອນນີ້ໄປຢູ່ບ່ອນນັ້ນ’ ມັນ
ກໍຈະເຄື່ອນໄປ ບໍ່ມີສິ່ງໃດທີ່ທ່ານເຮັດບໍ່ໄດ້. ²¹[ແຕ່ຜີແນວນີ້ບໍ່ເຄີຍຖືກຂັບອອກ ເວັ້ນແຕ່ດ້ວຍ
ການອ້ອນວອນແລະການຖີ່ສິນອິດອາຫານ.]

ຊົງທຳນວາຍເຖິງມໍລະນາພາບຂອງພຣະອົງ

(ມຮກ 9:30-32; ລກ 9:43-45)

²²ຄັນ ພຣະເຢຊູ ຊົງປະຊຸມກັບພວກສາວົກໃນແຂວງ ຄາລິເລ ພຣະອົງຊົງບອກເຂົາວ່າ, “ບຸດ
ມະນຸດຈະຕ້ອງຖືກມອບໄວ້ໃນມືມະນຸດ. ²³ເຂົາຈະຂ້າພົ້ນເສຍ ໃນວັນຖ້ວນສາມພົ້ນຈະຖືກຊົງ
ບັນດານໃຫ້ເປັນຄົນມາ” ພວກສາວົກກໍມີຄວາມທຸກໜັກໃຈ.

ການເສຍຄ່າບຳລຸງພຣະວິຫານ

²⁴ເມື່ອມາເຖິງເມືອງ ກາເປນາອູມ ແລ້ວ ມີພວກເກັບຄ່າບຳລຸງພຣະວິຫານມາຫາ ເປໂຕ ຖາມ
ວ່າ, “ອາຈານຂອງພວກທ່ານບໍ່ເສຍເງິນບຳລຸງພຣະວິຫານຫລື”. ²⁵ເປໂຕ ຕອບວ່າ, “ເສຍ”
ເມື່ອ ເປໂຕເຂົ້າໄປໃນເຮືອນ ພຣະເຢຊູ ຊົງກ່າວຂຶ້ນກ່ອນຖາມວ່າ, “ຊິໂມນ ເອີຍ, ທ່ານຄິດຢ່າງ-
ໃດ ພວກເຈົ້າແຜ່ນດິນເຄີຍເກັບພາສີແລະເງິນສ່ວຍຈາກຜູ້ໃດ ຈາກໂອລົດຫລືຈາກຜູ້ອື່ນ?”.
²⁶ເປໂຕທູນຕອບວ່າ, “ເຄີຍເກັບຈາກຜູ້ອື່ນ” ພຣະເຢຊູ ຊົງກ່າວວ່າ, “ຖ້າຢ່າງນັ້ນ ໂອລົດກໍບໍ່
ຕ້ອງເສຍ. ²⁷ແຕ່ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ເຂົາເສຍໃຈ ທ່ານຈົ່ງໄປຕືກເປັດທີ່ທະເລ ເມື່ອໄດ້ປາໂຕແຮກຂຶ້ນມາ
ໃຫ້ງະປາກມັນ ແລ້ວທ່ານຈະພົບເງິນຫລຽນໜຶ່ງ^[1] ຈົ່ງເອົາເງິນນັ້ນໄປເສຍຄ່າບຳລຸງພຣະວິຫານ
ສຳລັບເຮົາກັບທ່ານ.”

ບົດທີ 18

ໃຜເປັນໃຫຍ່ໃນສະຫວັນ

(ມຮກ 9:33-37; ລກ 9:46-48)

¹ໃນເວລານັ້ນພວກສາວົກມາຫາ ພຣະເຢຊູ ທູນວ່າ, “ໃຜເປັນໃຫຍ່ໃນລາຊະອານາຈັກສະ-
ຫວັນ?”. ²ພຣະເຢຊູ ຊົງເອີ້ນເອົາເດັກນ້ອຍຄົນໜຶ່ງມາໃຫ້ຢືນຖ້າມກາງເຂົາ. ³ແລ້ວຊົງກ່າວວ່າ,
“ເຮົາບອກພວກທ່ານຕາມຄວາມຈິງວ່າ ຖ້າພວກທ່ານບໍ່ກັບໃຈແລະກາຍເປັນເໝືອນເດັກນ້ອຍ
ທ່ານຈະເຂົ້າໃນລາຊະແຜ່ນດິນສະຫວັນບໍ່ໄດ້ຈັກເທື່ອ. ⁴ເຫດສັນນັ້ນຖ້າຜູ້ໃດຕ່ອມຕົວລົງເໝືອນ
ເດັກນ້ອຍຜູ້ນີ້ ຜູ້ນັ້ນແຫລະ, ເປັນໃຫຍ່ໃນລາຊະອານາຈັກສະຫວັນ. ⁵ຖ້າຜູ້ໃດຈະຮັບເດັກນ້ອຍ
ຜູ້ໜຶ່ງຢ່າງນີ້ໄວ້ໃນນາມຂອງເຮົາ ຜູ້ນັ້ນກໍໄດ້ຮັບເຮົາ.

^[1]ເງິນຫລຽນນີ້ພິສອງທີ່ກັບເງິນສ່ວຍປະຈຳປີທີ່ຊາຍທຸກຄົນຕ້ອງເສຍເປັນຄ່າບຳລຸງການນະມັດສະການໃນ
ພຣະວິຫານ.

ເຫດໃຫ້ຫລົງຜິດ

(ມູກ 9:42-48; ລກ 17:1-6)

6“ຖ້າຜູ້ໃດເຮັດໃຫ້ຄົນໜຶ່ງໃນໝູ່ເດັກນ້ອຍເຫລົ່ານີ້ທີ່ເຊື່ອໃນເຮົາຫລົງຜິດ ຖ້າເອົາຫີນໄມ້ກ້ອນ ໃຫຍ່ຜູກຄໍຜູ້ນັ້ນຈົມລົງນໍ້າທະເລເລິກເສຍກໍດີກວ່າ. 7ວິບັດແກ່ໂລກນີ້ເພາະເຫດທີ່ໃຫ້ເກີດການ ຫລົງຜິດ ເພາະວ່າຈໍາເປັນຕ້ອງມີເຫດໃຫ້ຫລົງຜິດ ແຕ່ວິບັດແກ່ຜູ້ທີ່ກໍ່ເຫດໃຫ້ເກີດການຫລົງຜິດ ນັ້ນ. 8ຖ້າມີຫລືຕີນຂອງທ່ານເຮັດໃຫ້ຕົນຫລົງຜິດ ຈົ່ງຕັດຖິ້ມເສຍ ທີ່ຈະເຂົ້າໃນຊີວິດດ້ວຍມືແລະ ຕີນກຸດຫລືພິການ ຍັງດີກວ່າມີມືແລະຕີນສອງເບື້ອງ ແຕ່ຕ້ອງຖືກຖິ້ມໃສ່ໄຟທີ່ໄໝ້ຢູ່ເປັນນິດ. 9ຖ້າຕາຂອງທ່ານເຮັດໃຫ້ຕົນຫລົງຜິດ ຈົ່ງຄວັດອອກຖິ້ມເສຍ ທີ່ຈະເຂົ້າໃນຊີວິດດ້ວຍຕາເບື້ອງ ດຽວ ຍັງດີກວ່າມີຕາສອງເບື້ອງ ແຕ່ຕ້ອງຖືກຖິ້ມໃສ່ໄຟນະລົກ.”

ແກະທີ່ເສຍ

(ມູກ 14:3-7)

10“ຈົ່ງລະວັງໃຫ້ດີ ຢ່າຄິດດູໝັ້ນເດັກນ້ອຍໝູ່ນີ້ຈັກຄົນໜຶ່ງ ດ້ວຍເຮົາບອກພວກທ່ານວ່າ ເທວະດາປະຈໍາຂອງເຂົາໃນສະຫວັນເຝົ້າຢູ່ສະເໝີ ຕໍ່ພຣະພັກພຣະບິດາຂອງເຮົາຜູ້ຊົງສະຖິດຢູ່ ໃນສະຫວັນ. 11ດ້ວຍວ່າບຸດມະນຸດໄດ້ມາໂຜດເອົາອັນທີ່ຫລົງເສຍໄປນັ້ນໃຫ້ພົ້ນ. 12ພວກທ່ານ ຄິດເຫັນຢ່າງໃດ ຖ້າຜູ້ໜຶ່ງມີແກະຢູ່ຮ້ອຍໂຕ ແລະໂຕໜຶ່ງຫລົງເສຍໄປຈາກຝູງ ຜູ້ນັ້ນຈະບໍ່ປະ ແກະເກົາສິບເກົາໂຕໄວ້ຢູ່ພູ ແລ້ວໄປຊອກຫາໂຕທີ່ຫລົງເສຍໄປນັ້ນຫລື. 13ເຮົາບອກພວກທ່ານ ຕາມຄວາມຈິງວ່າ ຖ້າພົບແກະໂຕທີ່ເສຍ ຜູ້ນັ້ນຄົງມີຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີໃນແກະໂຕນັ້ນ ຫລາຍ ກວ່າແກະເກົາສິບເກົາໂຕທີ່ບໍ່ຫລົງເສຍໄປ. 14ດັ່ງນັ້ນແຫລະ, ພຣະບິດາຂອງພວກທ່ານຜູ້ຊົງ ສະຖິດຢູ່ໃນສະຫວັນ ຈົ່ງບໍ່ຊົງປາດຖະໜາໃຫ້ຜູ້ນ້ອຍເຫລົ່ານີ້ຈົບຫາຍແມ່ນແຕ່ຄົນດຽວ.”

ພີ່ນ້ອງຜູ້ເຮັດຜິດຕໍ່ທ່ານ

(ລກ 17:3)

15“ຖ້າພີ່ນ້ອງຂອງທ່ານເຮັດຜິດບາບ [ຕໍ່ທ່ານ] ຈົ່ງໄປແຈ້ງຄວາມຜິດນັ້ນແກ່ເພິ່ນສອງຕໍ່ສອງ ເທົ່ານັ້ນ ຖ້າເພິ່ນຍອມຟັງ ທ່ານກໍໄດ້ພີ່ນ້ອງຄົນມາ. 16ແຕ່ຖ້າເພິ່ນບໍ່ຍອມຟັງ ທ່ານຈົ່ງເອົາຄົນ ໜຶ່ງຫລືສອງຄົນໄປນໍາໃຫ້ເປັນພະຍານສອງສາມປາກ ເພື່ອທຸກຄຳຈະຖືເປັນຫລັກຖານໄດ້. 17ຖ້າເພິ່ນບໍ່ຍອມຟັງຄົນເຫລົ່ານັ້ນ ຈົ່ງໄປແຈ້ງຄວາມນັ້ນຕໍ່ຄຣິສຕະຈັກ ແລະຖ້າເພິ່ນບໍ່ຍອມຟັງ ຄຣິສຕະຈັກອີກ ກໍໃຫ້ຖືເສຍວ່າເພິ່ນເປັນເໝືອນຄົນນອກສາດສະໜາແລະຄົນເກັບພາສີ.

18ເຮົາບອກພວກທ່ານຕາມຄວາມຈິງວ່າ ສິ່ງໃດໆ ທີ່ພວກທ່ານຈະຜູກມັດໄວ້^[1] ໃນໂລກ ກໍ ຈະຊົງຜູກມັດໄວ້ແລ້ວໃນສະຫວັນ ແລະສິ່ງໃດໆທີ່ພວກທ່ານຈະແກ້^[2] ໃນໂລກ ກໍຈະຊົງແກ້ໃຫ້ ຫລຸດເສຍແລ້ວໃນສະຫວັນເໝືອນກັນ. 19ເຮົາບອກແກ່ພວກທ່ານອີກວ່າ ຖ້າໃນພວກທ່ານທີ່ຢູ່

[1]ເງິນຫລຽນນີ້ພິສອງທີ່ກັບເງິນສ່ວຍປະຈໍາປີທີ່ຊາຍທຸກຄົນຕ້ອງເສຍເປັນຄ່າບໍາລຸງການນະມັດສະການໃນ ພຣະວິຫານ. [2]ເບິ່ງ ມທ 16:19 (ໝາຍເຫດ)

ໃນໂລກສອງຄົນຈະຮ່ວມໃຈກັນຂໍສິ່ງໜຶ່ງສິ່ງໃດ ພຣະບິດາຂອງເຮົາຜູ້ຊົງສະຖິດຢູ່ໃນສະຫວັນກໍຈະຊົງກະທຳໃຫ້. ²⁰ດ້ວຍວ່າມີສອງຫລືສາມຄົນປະຊຸມກັນໃນນາມຂອງເຮົາຢູ່ບ່ອນໃດ ເຮົາກໍຢູ່ຖ້າມາກາງເຂົາຢູ່ບ່ອນນັ້ນແຫລະ.”

ຄຳອຸປະນາເລື່ອງການອະໄພໂທດໃຫ້ກັນແລະກັນ

²¹ເມື່ອນັ້ນ ເປໂຕ ໄດ້ມາທູນຖາມພຣະອົງວ່າ, “ນາຍເອີຍ, ຖ້າພີ່ນ້ອງຂອງຂ້ານ້ອຍເຮັດຜິດຕໍ່ຂ້ານ້ອຍຫລາຍ ເທື່ອ ຂ້ານ້ອຍ ຕ້ອງ ຍົກຜິດໃຫ້ ເພິ່ນ ເຖິງ ຈັກ ເທື່ອ ເຖິງ ເຈັດ ເທື່ອ ຫລື?”.

²²ພຣະເຢຊູຊົງຕອບວ່າ, “ເຮົາບໍ່ໄດ້ບອກພຽງເຈັດເທື່ອເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ເຖິງເຈັດສິບເທື່ອຄູນກັບເຈັດ.

²³“ເຫດສັນນັ້ນລາຊະອານາຈັກສະຫວັນປຽບເໝືອນເຈົ້າກະສັດອົງໜຶ່ງ ຊົງປະສົງຢາກຄິດບັນຊີເງິນທີ່ພວກຂ້າໃຊ້ເປັນໜີ້. ²⁴ເມື່ອຊົງຕັ້ງຕົ້ນຄິດບັນຊີຢູ່ນັ້ນ ເຂົາພາຄົນຜູ້ໜຶ່ງທີ່ເປັນໜີ້ໝິ່ນຕາລັນຕົນມາເຝົ້າ. ²⁵ເມື່ອຜູ້ນັ້ນບໍ່ມີສິ່ງໃດຈະໃຊ້ ທ່ານຈົ່ງສັ່ງໃຫ້ຂາຍຕົວກັບທັງເມຍແລະລູກແລະບັນດາສິ່ງຂອງທີ່ເຂົາມີຢູ່ເອົາມາໃຊ້ໜີ້ເສຍ. ²⁶ຄົນໃຊ້ຜູ້ນັ້ນຈົ່ງຂາບລົງວອນຕໍ່ທ່ານວ່າ, ‘ໂອຍທ່ານເອີຍ, ຂໍຊົງໂຜດຜ່ອນຜັນຂ້ານ້ອຍກ່ອນ ແລ້ວຂ້ານ້ອຍຈະຫາໃຊ້ແທນໃຫ້ໝົດ’.

²⁷ເຈົ້າອົງນັ້ນມີພຣະໄທເມດຕາຈົ່ງປ່ອຍຕົວມັນໄປແລະຍົກໜີ້ໃຫ້ດ້ວຍ. ²⁸ແຕ່ເມື່ອຂ້າໃຊ້ຜູ້ນັ້ນອອກໄປ ກໍພົບເພື່ອນຜູ້ໜຶ່ງທີ່ເປັນຂ້າໃຊ້ດ້ວຍກັນຊຶ່ງເປັນໜີ້ຕົນໜຶ່ງຮ້ອຍເດນາຣີອັນ ມັນຈົ່ງຈັບເພື່ອນຄົນນັ້ນບົບຄໍວ່າ ‘ເງິນທີ່ມືງເປັນໜີ້ກູນັ້ນເອົາມາແທນເສຍແມ່’. ²⁹ເພື່ອນຄົນນັ້ນຈົ່ງຂາບລົງອ້ອນວອນວ່າ ‘ຂໍຜ່ອນຜັນໃຫ້ເຮົາເສຍກ່ອນທ່ານ ແລ້ວເຮົາຈະໃຊ້ໃຫ້ທັງໝົດ’. ³⁰ແຕ່ມັນບໍ່ຍອມຈົ່ງຈັບລູກໜີ້ຜູ້ນັ້ນໄປຂັງໄວ້ຈົນກວ່າຈະໃຊ້ໜີ້ນັ້ນ. ³¹ຝ່າຍພວກເພື່ອນຂ້າໃຊ້ດ້ວຍກັນ ເມື່ອໄດ້ເຫັນເຫດການຢ່າງນັ້ນກໍພາກັນທຸກໃຈຫລາຍຈົ່ງນຳເຫດການທັງປວງໄປກາບທູນຕໍ່ເຈົ້າອົງນັ້ນ.

³²ທ່ານຈົ່ງເອີ້ນຂ້າໃຊ້ຜູ້ນັ້ນມາເຝົ້າແລ້ວຊົງກ່າວວ່າ ‘ອ້າຍຂີ້ຂ້າຊາດຊົ່ວເຮີຍ, ກູໄດ້ຍົກໜີ້ໃຫ້ມືງທັງໝົດເພາະມືງໄດ້ອ້ອນວອນຂໍນຳກູ. ³³ມືງຄວນຈະສົງສານເພື່ອນຂອງມືງເໝືອນດັ່ງກູໄດ້ສົງສານມືງ ບໍ່ແມ່ນຫລື’. ³⁴ແລ້ວເຈົ້າອົງນັ້ນກໍຮ້າຍ ຈົ່ງມອບມັນໄວ້ແກ່ເຈົ້າໜ້າທີ່ໃຫ້ທໍລະມານຈົນກວ່າຈະໃຊ້ໜີ້ໃຫ້ໝົດ. ³⁵ຢ່າງນັ້ນແຫລະ, ພຣະບິດາຂອງເຮົາຜູ້ຊົງສະຖິດຢູ່ໃນສະຫວັນ ກໍຈະເຮັດດັ່ງນັ້ນແກ່ພວກທ່ານທຸກຄົນ ຖ້າພວກທ່ານບໍ່ຍົກຄວາມຜິດໃຫ້ພີ່ນ້ອງຂອງຕົນດ້ວຍສຸດໃຈ.”

ບົດທີ 19

ຊົງສອນເລື່ອງລັກສະນະຕົວເມຍ

(ມຮກ 10:1-12; ລກ 16:18)

¹ເມື່ອພຣະເຢຊູຊົງກ່າວຄຳເຫລົ່ານີ້ຈົບລົງແລ້ວ ພຣະອົງໄດ້ສະເດັດຈາກແຂວງຄາລີເລ ເຂົ້າໄປໃນເຂດແດນແຂວງຢູດາຍຟາກແມ່ນ້ຳຢໍແດນເບື້ອງນັ້ນ. ²ມີປະຊາຊົນຫລວງຫລາຍຕິດຕາມພຣະອົງໄປ ແລ້ວພຣະອົງໄດ້ຊົງໂຜດໃຫ້ເຂົາດີພະຍາດໃນທີ່ນັ້ນ.

³ຝ່າຍພວກຟາຣີຊາຍໄດ້ເຂົ້າມາທົດລອງພຣະອົງທູນວ່າ, “ທີ່ຜູ້ຊາຍຈະຢ່າຮ້າງກັບເມຍເພາະເຫດໃດກໍຕາມ ຈະຖືກຕ້ອງຕາມກົດບັດຍັດຫລື.” ⁴ພຣະອົງຊົງຕອບເຂົາວ່າ, “ພວກທ່ານບໍ່ໄດ້ອ່ານຫລືວ່າ ‘ພຣະຜູ້ຊົງສ້າງມະນຸດແຕ່ເດີມໄດ້ຊົງສ້າງໃຫ້ເປັນຊາຍແລະຍິງ’. ⁵ໂດຍຊົງກ່າວວ່າ

‘ດ້ວຍເຫດນັ້ນຜູ້ຊາຍຈຶ່ງລະພໍ່ແມ່ນຂອງຕົນໄປຜູກພັນຢູ່ກັບເມຍ ແລະເຂົາທັງສອງຈະເປັນກາຍອັນດຽວກັນ. ⁶ເຂົາຈຶ່ງບໍ່ເປັນສອງຕໍ່ໄປແຕ່ເປັນກາຍອັນດຽວ’ ເຫດສັນນັ້ນຊຶ່ງພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງໃຫ້ເຂົ້າຮ່ວມແອກກັນແລ້ວນັ້ນ ຢ່າໃຫ້ມະນຸດເຮັດໃຫ້ພາກຈາກກັນ.” ⁷ເຂົາຈຶ່ງຍ້ອນຖາມພຣະອົງວ່າ, “ຖ້າຢ່າງນັ້ນເປັນຫຍັງ ໂມເຊ ຈຶ່ງສັ່ງໃຫ້ເຮັດໜັງສືຢ່າຮ້າງ ແລ້ວໃຫ້ປະໄດ້”. ⁸ພຣະອົງຊົງຕອບເຂົາວ່າ, “ທີ່ ໂມເຊ ໄດ້ອະນຸຍາດໃຫ້ພວກທ່ານປະເມຍຂອງຕົນໄດ້ ກໍເພາະໃຈຂອງພວກທ່ານແຂງກະດ້າງ ແຕ່ເມື່ອເດີມບໍ່ເປັນຢ່າງນັ້ນ. ⁹ຝ່າຍເຮົາບອກພວກທ່ານວ່າ ຜູ້ໃດຈະປະເມຍຂອງຕົນໂດຍເມຍບໍ່ເປັນຊູ່ກັບຊາຍອື່ນແລ້ວໄປເອົາເມຍໃໝ່ ຜູ້ນັ້ນມີຜິດໃນຖານຫລິ້ນຊູ່ ແລະຜູ້ໃດຈະເອົາແມ່ຮ້າງນັ້ນມາເປັນເມຍ ກໍຜິດໃນຖານຫລິ້ນຊູ່ເໝືອນກັນ.” ¹⁰ພວກສາວົກຈຶ່ງທູນພຣະອົງວ່າ, “ຖ້າລັກສະນະຜົວເມຍເປັນຢ່າງນັ້ນ ການເອົາຜົວເມຍກໍບໍ່ເປັນປະໂຫຍດ.” ¹¹ພຣະອົງຊົງຕອບເຂົາວ່າ, “ບໍ່ແມ່ນໝົດທຸກຄົນທີ່ຈະຮັບປະຕິບັດຕາມຂໍ້ນີ້ໄດ້ ເວັ້ນ ແຕ່ຜູ້ທີ່ຊົງໂຜດເທົ່ານັ້ນ. ¹²ດ້ວຍຜູ້ທີ່ເປັນຕອນແຕ່ກໍາເນີດກໍມີ ຜູ້ທີ່ມະນຸດເຮັດໃຫ້ເປັນຕອນກໍມີ ຜູ້ທີ່ເຮັດໃຫ້ຕົນເອງເປັນຕອນເພາະເຫັນແກ່ລາຊະອານາຈັກກໍມີ ໃຜຮັບປະຕິບັດໄດ້ກໍໃຫ້ຮັບເອົາ.”

ຊົງອວຍພອນເດັກນ້ອຍ

(ມຮກ 10:13-16; ລກ 18:15-17)

¹³ຂະນະນັ້ນເຂົາໄດ້ພາພວກເດັກນ້ອຍມາຫາພຣະອົງ ເພື່ອຈະໃຫ້ພຣະອົງຊົງວາງພຣະທັດ ແລະອ້ອມວອນເພື່ອເຂົາ ແຕ່ພວກສາວົກໄດ້ຫ້າມປາມໄວ້. ¹⁴ຝ່າຍພຣະເຢຊູ ຊົງກ່າວວ່າ, “ຈົງປ່ອຍໃຫ້ເດັກນ້ອຍມາຫາເຮົາ ຢ່າຊູ່ຫ້າມເຂົາ ເພາະວ່າລາຊະແຜ່ນດິນເປັນຂອງ^[1] ຄົນທີ່ເໝືອນເດັກນ້ອຍເຫລົ່ານີ້ແຫລະ.” ¹⁵ເມື່ອພຣະອົງຊົງວາງພຣະທັດໃສ່ພວກເດັກນ້ອຍແລ້ວ ກໍໄດ້ສະເດັດໄປຈາກບ່ອນນັ້ນ.

ເລື່ອງເສດຖີຫຸ່ມ

(ມຮກ 10:17-31; ລກ 18:18-30)

¹⁶ແລະເບິ່ງແມ, ມີຄົນໜຶ່ງເຂົ້າມາທູນພຣະອົງວ່າ, “ອາຈານເອີຍ, ຂ້ານ້ອຍຈະຕ້ອງເຮັດດີປະການໃດ ຈຶ່ງຈະໄດ້ຊີວິດອັນຕະຫລອດໄປເປັນນິດ.” ¹⁷ພຣະອົງຊົງຕອບວ່າ, “ເປັນຫຍັງທ່ານຖາມເຮົາເຖິງສິ່ງທີ່ດີ ຜູ້ດີມີແຕ່ຜູ້ດຽວ ຖ້າທ່ານປາດຖະໜາຈະເຂົ້າໃນຊີວິດ ໃຫ້ຖືຮັກສາຂໍ້ບັນຍັດທັງຫລາຍໄວ້.” ¹⁸ຜູ້ນັ້ນທູນຖາມວ່າ, “ພຣະບັນຍັດຂໍ້ໃດ?” ພຣະເຢຊູ ຊົງຕອບວ່າ, “ຄືຂໍ້ທີ່ວ່າ ‘ຢ່າຂ້າຄົນ, ຢ່າມິດສາຈານຈາກຜົວຈາກເມຍ, ຢ່າລັກຊັບ, ຢ່າເປັນພະຍານບໍ່ຈິງ. ¹⁹ຈົ່ງນັບຖືບິດາມານດາຂອງຕົນ ແລະຈົ່ງຮັກເພື່ອນບ້ານເໝືອນຮັກຕົວເອງ.’” ²⁰ຄົນຫຸ່ມນັ້ນທູນຖາມພຣະອົງອີກວ່າ, “ຂໍ້ເຫລົ່ານັ້ນຂ້ານ້ອຍໄດ້ຖືຮັກສາມາແລ້ວ ຂ້ານ້ອຍຍັງຂາດສິ່ງໃດອີກ.” ²¹ພຣະເຢຊູ ຊົງຕອບວ່າ, “ຖ້າທ່ານປາດຖະໜາຢາກເປັນຜູ້ດີຄົບຖ້ວນ ຈົ່ງໄປຂາຍບັນດາສິ່ງຂອງຊຶ່ງທ່ານມີຢູ່ ແຈກທານແກ່ຄົນອະນາຖາ ແລ້ວທ່ານຈະມີຊັບສົມບັດໃນສະຫວັນແລະຈົ່ງຕາມເຮົາມາເສຍ.”

[1]ພາສາເດີມອາດຈະໝາຍຄວາມວ່າ “ເປັນກຳມະສິດຂອງ” ຫລືວ່າ “ເປັນທີ່ປະກອບດ້ວຍ”

²²ເມື່ອຄົນໜຸ່ມໄດ້ຍິນດັ່ງນັ້ນກໍອອກໄປເປັນທຸກໜັກໃຈເພາະຕົນມີຊັບສິ່ງຂອງຈຳນວນຫລາຍ.

²³ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວກັບພວກສາວົກຂອງຕົນວ່າ, “ເຮົາບອກພວກທ່ານຕາມຄວາມຈິງວ່າ ຄົນຮັ່ງມີຈະເຂົ້າໄປໃນລາຊະແຜ່ນດິນສະຫວັນກໍຍາກ. ²⁴ເຮົາບອກພວກທ່ານອີກວ່າ ໂຕໂອດໂອຈະລອດຮູເຂັມກ່າງ່າຍກວ່າຄົນຮັ່ງມີຈະເຂົ້າໄປໃນແຜ່ນດິນຂອງພຣະເຈົ້າ.” ²⁵ເມື່ອພວກສາວົກໄດ້ຍິນດັ່ງນັ້ນກໍປະຫລາດໃຈຫລາຍ ຈຶ່ງເວົ້າວ່າ, “ຖ້າຢ່າງນັ້ນໃຜຈະພົ້ນໄດ້.” ²⁶ພຣະເຢຊູທອດພຣະເນດພວກສາວົກແລ້ວຊົງກ່າວວ່າ, “ຝ່າຍມະນຸດກໍເຫລືອກຳລັງທີ່ຈະເຮັດໄດ້ ແຕ່ຝ່າຍພຣະເຈົ້າຊົງເຮັດໄດ້ທຸກສິ່ງ.” ²⁷ແລ້ວ ເປໂຕທູນຕອບວ່າ, “ເບິ່ງແມ, ຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍໄດ້ສະຫລະໝົດທຸກສິ່ງແລ້ວ ແລະໄດ້ຕິດຕາມທ່ານມາ ພວກຂ້ານ້ອຍຈະໄດ້ຫຍັງແດ່?”. ²⁸ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວກັບເຂົາວ່າ, “ເຮົາບອກພວກທ່ານຕາມຄວາມຈິງວ່າ ໃນໂລກໃໝ່ ຄາວເມື່ອບຸດມະນຸດຈະນັ່ງເທິງພຣະທີ່ນັ່ງອັນຮຸ່ງເຮືອງຂອງຕົນນັ້ນ ຝ່າຍພວກທ່ານທີ່ຕິດຕາມເຮົາມາກໍຈະໄດ້ນັ່ງເທິງບັນລັງສິບສອງປ່ອນ ພິພາກສາພວກອິສຣາເອນ ສິບສອງຕະກຸນເໝືອນກັນ. ²⁹ຜູ້ໃດສະຫລະເຮືອນ, ຫລືອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງ, ຫລືບິດາມານດາ, ຫລືລູກ ຫລືໂຮ່ນາເພາະເຫັນແກ່ນາມຂອງເຮົາ ຜູ້ນັ້ນຈະໄດ້ຮັບຜົນຕອບແທນຮ້ອຍທໍ່ ແລະຈະໄດ້ຮັບມໍລະດົກຄືຊີວິດອັນຕະຫລອດໄປເປັນນິດ. ³⁰ແຕ່ມີຫລາຍຄົນທີ່ເປັນຕົ້ນຈະກັບເປັນປາຍ ແລະຜູ້ທີ່ເປັນປາຍຈະກັບເປັນຕົ້ນ.”

ບົດທີ 20

ຄົນທຳງານໃນສວນອະງຸ່ນ

¹ເພາະວ່າລາຊະອານາຈັກສະຫວັນປຽບເໝືອນພໍ່ເຮືອນຜູ້ໜຶ່ງທີ່ອອກໄປແຕ່ເຂົ້າໆ ເພື່ອຈ້າງຄົນມາທຳງານໃນສວນອະງຸ່ນຂອງຕົນ. ²ຄັນຕົກລົງກັບລູກຈ້າງວັນລະໜຶ່ງເດນາຣີອັນແລ້ວ ຈຶ່ງໃຊ້ໃຫ້ໄປທຳງານໃນສວນຂອງຕົນ. ³ພໍສາມໂມງເຂົ້າເຈົ້າຂອງສວນກໍອອກໄປອີກ ແລະພົບຄົນອື່ນຢືນຢູ່ລ້າໆ ກາງຕະຫລາດ. ⁴ເພິ່ນຈຶ່ງເວົ້າກັບເຂົາວ່າ ‘ພວກເຈົ້າຈຶ່ງໄປທຳງານໃນສວນອະງຸ່ນຂອງຂ້ອຍເໝືອນກັນ ແລະຂ້ອຍຈະໃຫ້ຄ່າຈ້າງແກ່ພວກເຈົ້າຕາມສົມຄວນ’ ແລ້ວເຂົາກໍພາກັນໄປ. ⁵ພໍເວລາຫົກໂມງ^[1] ແລະເວລາເກົ້າໂມງ ເພິ່ນກໍອອກໄປອີກເຮັດເໝືອນແຕ່ກ່ອນ. ⁶ປະມານສິບເອັດໂມງ ເພິ່ນກໍອອກໄປອີກເທື່ອໜຶ່ງ ພົບອີກພວກໜຶ່ງຢືນຢູ່ຈຶ່ງຖາມເຂົາວ່າ ‘ເປັນຫຍັງພວກເຈົ້າຈຶ່ງຢືນຢູ່ນີ້ໝົດມື້ລ້າໆ’. ⁷ເຂົາຕອບວ່າ ‘ເພາະບໍ່ມີຜູ້ໃດຈ້າງ’ ເພິ່ນຈຶ່ງບອກເຂົາວ່າ ‘ພວກເຈົ້າຈຶ່ງໄປທຳງານໃນສວນອະງຸ່ນເໝືອນກັນ’. ⁸ຄັນເຖິງເວລາຄ່ຳແລ້ວ ເຈົ້າຂອງສວນຈຶ່ງບອກເຈົ້າພະນັກງານວ່າ ‘ຈົ່ງເອີ້ນພວກຄົນງານມາ ແລ້ວໃຫ້ຄ່າຈ້າງແກ່ເຂົາຕັ້ງແຕ່ຜູ້ທຳງານສຸດທ້າຍຈົນເຖິງຜູ້ມາກ່ອນ’. ⁹ເມື່ອພວກທີ່ເຂົ້າການແຕ່ສິບເອັດໂມງນັ້ນໄດ້ມາແລ້ວ ເຂົາກໍໄດ້ຮັບຄົນລະໜຶ່ງເດນາຣີອັນ. ¹⁰ສ່ວນພວກທີ່ເຂົ້າການກ່ອນ ເມື່ອມາແລ້ວກໍນິກວ່າຄົງຈະໄດ້ຮັບຫລາຍກວ່ານັ້ນ ແຕ່ກໍໄດ້ຮັບຄົນລະໜຶ່ງເດນາຣີອັນເໝືອນກັນ. ¹¹ເມື່ອໄດ້ຮັບເງິນແລ້ວເຂົາກໍຈົ່ມຕໍ່ພໍ່

^[1]ສະໄໝປະຈຸບັນນີ້ກໍຄືເວລາທ່ຽງຄືນ ເກົ້າໂມງກໍຄືປ່າຍສາມໂມງ ແລະ ສິບເອັດໂມງກໍຄື ຫ້າໂມງແລງ
^[2]ຫລືວ່າ “ຕາເຈົ້າຊົ່ວ ເມື່ອເຫັນຂ້ອຍໃຈດີຫລື.”

ເຮືອນ. ¹²ວ່າ ‘ພວກທີ່ເຂົ້າການສຸດທ້າຍໄດ້ເຮັດວຽກແຕ່ຊົ່ວໂມງດຽວ ແລະທ່ານໄດ້ໃຫ້ເຂົາທີ່ກັນກັບພວກຂ້ານ້ອຍ ທີ່ອົດທຳງານໜັກຕາກແດດຮ້ອນຕະຫລອດວັນ’. ¹³ເພິ່ນຈຶ່ງຕອບຜູ້ໜຶ່ງໃນໝູ່ນັ້ນວ່າ ‘ສະຫາຍເອີຍ, ຂ້ອຍບໍ່ໄດ້ເຮັດຜິດຕໍ່ເຈົ້າດອກ ເຈົ້າໄດ້ຕົກລົງກັນແລ້ວກັບຂ້ອຍວັນລະໜຶ່ງເດນາຣີອິນ ບໍ່ແມ່ນຫລື. ¹⁴ສ່ວນທີ່ຕົກເປັນຂອງເຈົ້າຈຶ່ງເອົາໄປເສຍ ຂ້ອຍພໍໃຈຈະໃຫ້ຄົນທີ່ເຂົ້າການສຸດທ້າຍນີ້ທີ່ກັນກັບເຈົ້າ. ¹⁵ຂ້ອຍມີສິດທີ່ຈະໃຊ້ເງິນຄຳຂອງຂ້ອຍຕາມໃຈຂອງຂ້ອຍບໍ່ຄວນຫລື ເປັນຫຍັງເຈົ້າອິດສາເມື່ອເຫັນຂ້ອຍໃຈຕີ!’^[ຂ] ¹⁶ຢ່າງນັ້ນແຫລະຜູ້ທີ່ເປັນປາຍຈະກັບເປັນຕົ້ນ ແລະຜູ້ເປັນຕົ້ນຈະກັບເປັນປາຍ.”

ຊົງທຳນວາຍເຖິງມໍລະນະພາບຂອງພຣະອົງເປັນຄັ້ງທີ່ສາມ

(ມຮກ 10:32-34; ລກ 18:31-34)

¹⁷ເມື່ອພຣະເຢຊູກຳລັງສະເດັດຂຶ້ນເມືອກຸງ ເຢຣູຊາເລັມ ກໍຊົງພາພວກສາວົກສິບສອງຄົນໄປເປັນໝູ່ຕ່າງຫາກ ຕາມທາງນັ້ນພຣະອົງຊົງບອກເຂົາວ່າ. ¹⁸“ເບິ່ງແມ, ພວກເຮົາກຳລັງຂຶ້ນເມືອກຸງ ເຢຣູຊາເລັມ ແລະເຂົາຈະມອບບຸດມະນຸດໄວ້ກັບພວກປະໂລທິດຕົນໃຫຍ່ແລະພວກນັກທຳພວກເຫລົ່ານີ້ຈະລົງໂທດປະຫານຊີວິດເພິ່ນ. ¹⁹ແລ້ວຈະມອບໄວ້ກັບຄົນຕ່າງຊາດ ໃຫ້ເຍາະເຍີ້ຍຂຶ້ນຕີແລະຕອກຕິດແຂນໄວ້ທີ່ໄມ້ກາງແຂນ ແລ້ວໃນວັນຖ້ວນສາມເພິ່ນຈະຖືກຊົງບັນດານໃຫ້ເປັນຄົນມາໃໝ່.”

ຄຳທູນຂໍຕຳແໜ່ງຂອງມານດາຢາໂກໂບແລະໂຢຮັນ

(ມຮກ 10:35-45)

²⁰ຂະນະນັ້ນມານດາຂອງລູກຊາຍ ເຊເບດາຍ ພາລູກທັງສອງຂອງຕົນມາຫາພຣະອົງຂາບໄຫວ້ທູນຂໍສິ່ງໜຶ່ງຈາກພຣະອົງ. ²¹ພຣະອົງຈຶ່ງຊົງຖາມນາງວ່າ, “ນາງປາດຖະໜາສິ່ງໃດ” ນາງທູນຕອບວ່າ, “ຂໍທ່ານຮັບສັ່ງໃຫ້ລູກຊາຍຂອງຂ້ານ້ອຍສອງຄົນນີ້ນັ່ງໃນອານາຈັກຂອງທ່ານເບື້ອງຂວາຜູ້ໜຶ່ງ ເບື້ອງຊ້າຍຜູ້ໜຶ່ງ.” ²²ພຣະເຢຊູຊົງຕອບວ່າ, “ທີ່ພວກທ່ານຂໍນັ້ນພວກທ່ານບໍ່ເຂົ້າໃຈ ຈອກທີ່ເຮົາຈວນຈະດື່ມນັ້ນທ່ານຈະດື່ມໄດ້ຫລື” ເຂົາທູນຕອບວ່າ, ‘ໄດ້ຢູ່ຂ້ານ້ອຍ.” ²³ພຣະອົງຊົງກ່າວກັບເຂົາວ່າ, “ພວກທ່ານຈະດື່ມຈອກຂອງເຮົາກໍຈົງຢູ່ ແຕ່ທີ່ຈະນັ່ງເບື້ອງຂວາແລະເບື້ອງຊ້າຍຂອງເຮົານັ້ນ ບໍ່ແມ່ນໜ້າທີ່ຂອງເຮົາຈະຈັດໃຫ້ ແຕ່ພຣະບິດາຂອງເຮົາຊົງຈັດແຈງໄວ້ສຳລັບຜູ້ໃດກໍເປັນຂອງຜູ້ນັ້ນ.”

²⁴ເມື່ອພວກສາວົກສິບສອງຄົນໄດ້ຍິນດັ່ງນັ້ນແລ້ວ ກໍມີຄວາມເຄືອງໃຈເພາະອ້າຍນ້ອງສອງຄົນນັ້ນ. ²⁵ພຣະເຢຊູຊົງເອີ້ນເຂົາມາແລ້ວກ່າວວ່າ, “ພວກທ່ານຮູ້ຢູ່ວ່າພວກຜູ້ຄຸ້ມຄອງຄົນຕ່າງຊາດກໍບັງຄັບບັນຊາເຂົາ ແລະພວກຜູ້ໃຫຍ່ກໍໃຊ້ອຳນາດເໜືອເຂົາ. ²⁶ແຕ່ໃນລະຫວ່າງພວກທ່ານບໍ່ເປັນຢ່າງນັ້ນ ຖ້າຜູ້ໃດຢາກເກີດເປັນໃຫຍ່ໃນພວກທ່ານ ຜູ້ນັ້ນຈະຕ້ອງເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ທ່ານທັງຫລາຍ. ²⁷ແລະຖ້າຜູ້ໃດຢາກເປັນເອກເປັນຕົ້ນໃນພວກທ່ານ ຜູ້ນັ້ນຈະຕ້ອງເປັນຂ້ອຍໃຊ້ຂອງພວກທ່ານ. ²⁸ເໝືອນຢ່າງບຸດມະນຸດບໍ່ໄດ້ມາເພື່ອໃຫ້ຄົນອື່ນບົວລະບັດຕົນ ແຕ່ໄດ້ມາເພື່ອຈະບົວລະບັດເຂົາແລະປະຫານຊີວິດຂອງຕົນໃຫ້ເປັນຄ່າໄຖ່ຄົນຈຳນວນຫລາຍ.”

ຊົງໂຜດສອງຄົນຕາບອດ

(ມຽກ 10:46-52; ລກ 18:35-43)

²⁹ເມື່ອພຣະອົງກຳລັງສະເດັດພ້ອມດ້ວຍພວກສາວົກອອກໄປຈາກເມືອງເຢຣີໂກ ມີປະຊາຊົນຈຳນວນຫລາຍໄດ້ຕາມພຣະອົງໄປ ³⁰ແລະເບິ່ງແມ, ມີຄົນຕາບອດສອງຄົນນັ່ງຢູ່ແຄມທາງເມື່ອໄດ້ຍິນວ່າພຣະເຢຊູສະເດັດກາຍມາເຂົາຈຶ່ງຮ້ອງຂຶ້ນວ່າ “ທ່ານຜູ້ເປັນບຸດດາວິດເອີຍ, ຂໍຈົ່ງເມດຕາພວກຂ້ານ້ອຍແດ່ທ້ອນ.” ³¹ຝ່າຍປະຊາຊົນກໍທ້າມເຂົາໃຫ້ມິດຢູ່ ແຕ່ເຂົາແຮ່ງຊ້ຳຮ້ອງດັງຂຶ້ນວ່າ, “ທ່ານຜູ້ເປັນບຸດດາວິດເອີຍ, ຂໍຈົ່ງເມດຕາພວກຂ້ານ້ອຍແດ່ທ້ອນ.” ³²ພຣະເຢຊູຊົງຢຸດຢູ່ແລະເອີ້ນເຂົາມາແລ້ວຊົງຖາມເຂົາວ່າ, “ພວກເຈົ້າຢາກໃຫ້ເຮົາເຮັດຫຍັງເພື່ອເຈົ້າ.” ³³ເຂົາຈຶ່ງທູນຕອບວ່າ, “ທ່ານເອີຍ, ຂໍ ໂຜດເຮັດໃຫ້ຕາຂອງພວກຂ້ານ້ອຍມືນເຫັນຮຸ່ງ ແດ່ທ້ອນ.” ³⁴ພຣະເຢຊູຊົງມີພຣະໄທຄິດສົງສານ ຈຶ່ງຊົງບາຍຕາຂອງເຂົາ ໃນທັນໃດນັ້ນເຂົາກໍເຫັນຮຸ່ງ ຈຶ່ງໄດ້ຕິດຕາມພຣະອົງໄປ.

ບົດທີ 21

ສະເດັດເຂົ້າກຸງເຢຣູຊາເລັມຢ່າງຜູ້ມີໄຊ

(ມຽກ 11:1-11; ລກ 9:28-40; ຢຮ 12:12-19)

¹ເມື່ອພຣະອົງສະເດັດພ້ອມດ້ວຍພວກສາວົກໃກ້ກຸງ ເຢຣູຊາເລັມ ເຖິງບ້ານ ເບັດຟາເຄທີ່ໝູໝາກກອກເທດ ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງໃຊ້ສາວົກສອງຄົນໄປ, ²ໂດຍຊົງສັ່ງເຂົາວ່າ, “ຈົ່ງເຂົ້າໄປໃນບ້ານທີ່ຢູ່ຕໍ່ໜ້າທ່ານ ແລະບັດນັ້ນທ່ານຈະພົບລໍ່ແມໂຕໜຶ່ງຜູກຢູ່ກັບລູກມັນ ຈົ່ງແກ້ຈູງມາໃຫ້ເຮົາ. ³ຖ້າມີໃຜເວົ້າອັນໃດແກ່ທ່ານຈົ່ງຕອບວ່າ ‘ນາຍຕ້ອງການ’^[1] ແລ້ວເພິ່ນຈະປ່ອຍໃຫ້ມາໂລດ.” ⁴ເຫດການນີ້ເກີດຂຶ້ນເພື່ອຈະສຳເລັດຕາມທີ່ຊົງກ່າວໄວ້ໂດຍຜູ້ປະກາດພຣະທຳວ່າ,
⁵ “ຈົ່ງບອກແກ່ລູກສາວຂອງເມືອງຊີໂອນວ່າ
 ‘ເບິ່ງແມ, ກະສັດຂອງທ່ານສະເດັດມາຫາທ່ານ
 ໂດຍພຣະໄທອ່ອນສຸພາບ
 ປະທັບເທິງຫລັງລໍ່ ຄືລໍ່ນ້ອຍລູກສັດໃຊ້ໂຕໜຶ່ງ.’”
⁶ສາວົກສອງຄົນນັ້ນກໍໄປເຮັດຕາມທີ່ພຣະເຢຊູຊົງສັ່ງ, ⁷ຈົ່ງຈູງລໍ່ແມກັບລູກມັນມາ ແລະເອົາເສື້ອຜ້າຂອງຕົນຢູ່ເທິງຫລັງມັນ ແລ້ວພຣະອົງໄດ້ຊົງຂຶ້ນປະທັບ. ⁸ແລະປະຊາຊົນສ່ວນຫລາຍໄດ້ເອົາເສື້ອຜ້າຂອງຕົນປູຕາມທົນທາງ ບາງຄົນກໍຕັດພິດໄມ້ມາປູຕາມທາງ. ⁹ຝ່າຍຝູງຄົນທີ່ຍ່າງໄປກ່ອນກັບຜູ້ທີ່ມາຕາມຫລັງໄດ້ໂທ້ຮ້ອງວ່າ, “ໂລຊັນນາແກ່ລາຊະບຸດຂອງດາວິດ ຂໍໃຫ້ທ່ານຜູ້ທີ່ສະເດັດມາໃນພຣະນາມຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈົ່ງຊົງພຣະຈະເລີນ ໂຮຊັນນາໃນທີ່ສູງສຸດ.” ¹⁰ເມື່ອພຣະອົງສະເດັດເຂົ້າໄປໃນກຸງ ເຢຣູຊາເລັມ ແລ້ວ ປະຊາຊົນທົ່ວທັງກຸງກໍພາກັນ

[1]ຫລືວ່າ “ນາຍຂອງເຮົາຕ້ອງການມັນ”

ແຕກຕື່ນຖາມກັນວ່າ, “ຄົນນີ້ແມ່ນຜູ້ໃດ”. ¹¹ຝູງຊົນກໍຕອບວ່າ, “ນີ້ຄື ເຢຊູ ຜູ້ປະກາດພຣະທໍາ ຊຶ່ງມາຈາກນາຊາເຣັດ ແຂວງ ຄາລີເລ.”

ຊົງຊໍາລະພຣະວິຫານ

(ມຮກ 11:15-19; ລກ 19:45-48; ຢຮ 2:13-22)

¹²ເມື່ອນັ້ນ ພຣະເຢຊູ ໄດ້ສະເດັດເຂົ້າໄປໃນບໍລິເວນພຣະວິຫານ ຊົງຂັບໄລ່ບັນດາຜູ້ຊື້ຂາຍໃນບໍລິເວນພຣະວິຫານນັ້ນອອກເສຍ ແລະຂວ້າໂຕະຜູ້ແລກເງິນກັບທັງບ່ອນນັ່ງຂອງຜູ້ຂາຍນົກເຂົາເສຍ. ¹³ແລ້ວພຣະອົງຊົງບອກເຂົາວ່າ, “ມີຄໍາຂຽນໄວ້ໃນພຣະຄໍາພີວ່າ ‘ວິຫານຂອງເຮົາ ເຂົາຈະເອີ້ນວ່າເປັນສະຖານທີ່ໄຫວ້ວອນ’ ແຕ່ຝ່າຍພວກເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ເປັນ ‘ຖໍ້າຂອງໂຈນ’.”

¹⁴ພວກຄົນຕາບອດແລະຄົນຂາເສັ້ງກໍພາກັນມາຫາພຣະອົງໃນບໍລິເວນພຣະວິຫານ ພຣະອົງໄດ້ຊົງໂຜດໃຫ້ເຂົາດີໝົດ. ¹⁵ແຕ່ເມື່ອພວກປະໂລຫິດຕົນໃຫຍ່ແລະພວກນັກທໍາໄດ້ເຫັນການອັດສະຈັນທີ່ພຣະອົງຊົງເຮັດນັ້ນ ທັງໄດ້ຍິນພວກເດັກນ້ອຍຮ້ອງຂຶ້ນໃນບໍລິເວນພຣະວິຫານວ່າ, “ໂລຊັ້ນນາແກ່ລາຊະບຸດຂອງດາວິດ” ເຂົາກໍພາກັນເຄື່ອງໃຈ. ¹⁶ເຂົາຈຶ່ງທູນຖາມພຣະອົງວ່າ, “ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຍິນຄໍາທີ່ເຂົາຮ້ອງຢູ່ຫລື” ພຣະເຢຊູຊົງຕອບວ່າ, “ໄດ້ຍິນແລ້ວ ພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ອ່ານຈັກເທື່ອຫລືຄໍາທີ່ວ່າ, ‘ພຣະອົງຊົງຈັດໃຫ້ຄໍາສັນລະເສີນອັນແທ້ຈິງອອກມາຈາກປາກຂອງເດັກນ້ອຍອ່ອນແລະຜູ້ທີ່ຍັງກິນນົມຢູ່.’” ¹⁷ເມື່ອພຣະອົງຊົງລະຈາກເຂົາແລ້ວ ກໍສະເດັດອອກຈາກກຸງໄປປະທັບຢູ່ບ້ານ ເບັດທານີ.

ຊົງປ້ອຍຕົ້ນເດື່ອເທດ

(ມຮກ 11:12-14, 20-26)

¹⁸ຄັນຕອນເຊົ້າຂະນະທີ່ພຣະອົງສະເດັດຄົນໄປຍັງກຸງ ພຣະອົງຊົງຫົວອາຫານ. ¹⁹ເມື່ອທອດພຣະເນດເຫັນຕົ້ນເດື່ອເທດຕົ້ນໜຶ່ງຢູ່ແຄມທາງ ພຣະອົງກໍສະເດັດເຂົ້າໄປໃກ້ ເມື່ອຊົງເຫັນບໍ່ມີໝາກ ມີແຕ່ໄບເທົ່ານັ້ນ ພຣະອົງຈຶ່ງຊົງກ່າວແກ່ຕົນນັ້ນວ່າ, “ມືງຢ່າໄດ້ເກີດໝາກຕໍ່ໄປຈັກເທື່ອ” ໃນທັນໃດນັ້ນຕົ້ນເດື່ອກໍທ່ຽວແຫ້ງລົງ. ²⁰ເມື່ອພວກສາວົກເຫັນດັ່ງນັ້ນກໍປະຫລາດໃຈ ເວົ້າກັນວ່າ, “ເປັນຢ່າງໃດໝໍ ຕົ້ນເດື່ອນັ້ນຈຶ່ງທ່ຽວແຫ້ງໄປໃນທັນທີ.” ²¹ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວກັບເຂົາວ່າ, “ເຮົາບອກພວກທ່ານຕາມຄວາມຈິງວ່າ ຖ້າພວກທ່ານຫາກມີຄວາມເຊື່ອແລະບໍ່ສົງໄສ ທ່ານຈະເຮັດໄດ້ຢ່າງທີ່ເຮົາໄດ້ເຮັດແກ່ຕົ້ນເດື່ອນີ້ ແລະບໍ່ພຽງເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ວ່າທ່ານຈະບອກພູມີວ່າ ຈົ່ງຍ້າຍໄປຕົກລົງນໍ້າທະເລເສຍ ກໍຈະເປັນໄປດັ່ງນັ້ນ. ²²ສິ່ງສາລະພັດທີ່ພວກທ່ານທູນຂໍໃນການອ່ອນ-ວອນ ຖ້າມີຄວາມເຊື່ອທ່ານກໍຈະໄດ້ສິ່ງນັ້ນ.”

ບັນຫາເລື່ອງສິດອໍານາດຂອງພຣະເຢຊູ

(ມຮກ 11:27-33; ລກ 20:1-8)

²³ເມື່ອພຣະອົງສະເດັດເຂົ້າໄປໃນບໍລິເວນພຣະວິຫານ ໃນເວລາທີ່ຊົງສັ່ງສອນຢູ່ນັ້ນພວກປະໂລຫິດຕົນໃຫຍ່ແລະພວກເຖົ້າແກ່ແຫ່ງພົນລະເມືອງໄດ້ມາທູນຖາມພຣະອົງວ່າ “ເຈົ້າມີສິດອັນໃດຈຶ່ງໄດ້ເຮັດການເຫລົ່ານີ້ ໃຜໃຫ້ສິດນີ້ແກ່ເຈົ້າ.” ²⁴ພຣະເຢຊູຊົງຕອບເຂົາວ່າ, “ຝ່າຍເຮົາຈະຖາມພວກທ່ານຈັກຂໍໜຶ່ງເໝືອນກັນ ຖ້າທ່ານຕອບໄດ້ຝ່າຍເຮົາຈະບອກພວກທ່ານວ່າ ເຮົາເຮັດ

ການນີ້ດ້ວຍສິດອັນໃດ. ²⁵ຄືບັບຕິສະມາຂອງໂຢຮັນນັ້ນມາຈາກໃສ ມາຈາກສະຫວັນຫລືຈາກມະນຸດ” ເຂົາໄດ້ປຶກສາກັນວ່າ, “ຖ້າເຮົາຈະຕອບວ່າ ‘ມາຈາກສະຫວັນ’ ມັນຄົງຈະຖາມເຮົາວ່າ ‘ດ້ວຍເຫດໃດພວກທ່ານຈຶ່ງບໍ່ເຊື່ອໂຢຮັນ.’” ²⁶ແຕ່ຖ້າເຮົາຈະວ່າ ‘ມາຈາກມະນຸດ’ ກໍຍ້ານປະຊາຊົນ ເພາະປະຊາຊົນທັງປວງຖືວ່າໂຢຮັນ ເປັນຜູ້ປະກາດພຣະທຳ.” ²⁷ເຂົາຈຶ່ງທູນຕອບພຣະເຢຊູວ່າ, “ພວກເຮົາບໍ່ຮູ້” ພຣະອົງຈຶ່ງຊົງບອກເຂົາວ່າ, “ຝ່າຍເຮົາຈະບໍ່ບອກພວກທ່ານເໝືອນກັນວ່າເຮົາເຮັດການນີ້ດ້ວຍສິດອັນໃດ.”

ຄຳອຸປະມາເລື່ອງລູກຊາຍສອງຄົນ

²⁸“ແຕ່ທ່ານທັງຫລາຍຄິດເຫັນຢ່າງໃດ ຜູ້ໜຶ່ງມີລູກຊາຍສອງຄົນ ພໍໄປຫາລູກກົກບອກວ່າ ‘ລູກເອີຍ, ຈົ່ງໄປເຮັດວຽກໃນສວນອະງຸ່ນມື້ນີ້ເນີ.’” ²⁹ລູກຜູ້ນັ້ນຕອບວ່າ ‘ບໍ່ໄປ’ ພາຍລຸນມາໄດ້ປຽນໃຈແລ້ວກໍໄປ. ³⁰ພໍຈົ່ງໄປຫາລູກຜູ້ທີສອງເວົ້າຢ່າງດຽວກັນ ລູກຜູ້ນີ້ຕອບວ່າ ‘ຂ້າມັອຍຈະໄປ’ ແຕ່ບໍ່ໄປ. ³¹ໃນລູກຊາຍສອງຄົນນີ້ແມ່ນຜູ້ໃດເຮັດຕາມໃຈຂອງພໍ” ເຂົາທູນຕອບວ່າ, “ແມ່ນລູກກົກນັ້ນ” ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວກັບເຂົາວ່າ, “ເຮົາບອກພວກທ່ານຕາມຄວາມຈິງວ່າ ພວກເກັບພາສີແລະຍິງແມ່ຈ້າງກໍກຳລັງເຂົ້າໃນລາຊະແຜນດິນຂອງພຣະເຈົ້າກ່ອນພວກທ່ານ. ³²ເພາະວ່າໂຢຮັນໄດ້ມາຫາພວກທ່ານສອນທາງສິນທຳ ແຕ່ພວກທ່ານບໍ່ໄດ້ເຊື່ອ ສ່ວນພວກເກັບພາສີແລະຍິງແມ່ຈ້າງໄດ້ເຊື່ອເພີ່ນ ຝ່າຍພວກທ່ານ, ເຖິງແມ່ນໄດ້ເຫັນດັ່ງນັ້ນແລ້ວ ພາຍຫລັງກໍບໍ່ໄດ້ຫລົບໃຈເຊື່ອເພີ່ນ.”

ຄຳອຸປະມາເລື່ອງສວນອະງຸ່ນແລະຄົນເຊົ້າ

(ມູກ 11:1-12; ລກ 20:9-19)

³³ຈົ່ງຟັງຄຳອຸປະມາເລື່ອງໜຶ່ງອີກ ຄືມີພໍ່ເຮືອນຜູ້ໜຶ່ງໄດ້ເຮັດສວນອະງຸ່ນ ແລ້ວອ້ອມຮົ້ວໄວ້ເພີ່ນໄດ້ສະກັດອ່າງຢຽບໝາກອະງຸ່ນເອົານ້ຳ ແລະສ້າງຫໍເຝົ້າໃຫ້ຊາວສວນເຊົ້າ ແລ້ວຕົນກໍອອກໄປຕ່າງປະເທດ. ³⁴ຄັນເຖິງລະດູໝາກອະງຸ່ນເພີ່ນຈຶ່ງໃຊ້ຂ້ອຍໃຊ້ແຫ່ງຕົນມາຫາພວກເຊົ້າສວນນັ້ນ ເພື່ອຈະຮັບຜົນຂອງຕົນ. ³⁵ແຕ່ຝ່າຍຄົນເຊົ້າສວນນັ້ນໄດ້ຈັບຂ້ອຍໃຊ້ຂອງເພີ່ນ ຊ້ຽນຕີຜູ້ໜຶ່ງ, ຂ້າເສຍຜູ້ໜຶ່ງ, ແລະເອົາຫີນຄວ່າງໃສ່ຜູ້ໜຶ່ງ. ³⁶ເຈົ້າຂອງສວນໄດ້ໃຊ້ຂ້ອຍໃຊ້ອີກຫລາຍກວ່າເທື່ອກ່ອນ ແຕ່ຊາວສວນໄດ້ເຮັດແກ່ເຂົາຢ່າງດຽວກັນ. ³⁷ພາຍຫລັງນັ້ນເຈົ້າຂອງສວນໄດ້ໃຊ້ລູກຊາຍຂອງຕົນມາ ໂດຍຄິດວ່າ ‘ເຂົາຄົງຈະນັບຖືລູກຂອງກູ,’” ³⁸ແຕ່ເມື່ອພວກເຊົ້າສວນເຫັນລູກຊາຍຂອງເພີ່ນມາກໍເວົ້າກັນວ່າ ‘ຜູ້ນີ້ແຫລະ, ເປັນເຈົ້າມໍລະດົກພວກເຮົາຈຶ່ງຂ້າມັນເສຍ ແລ້ວຍຶດເອົາມໍລະດົກຂອງມັນ.’” ³⁹ເຂົາຈຶ່ງພາກັນຈັບເອົາລູກນັ້ນຖິ້ມອອກນອກສວນແລ້ວຂ້າເສຍ. ⁴⁰ເຫດສັນນັ້ນເມື່ອເຈົ້າຂອງສວນມາ ທ່ານຈະເຮັດຢ່າງໃດແກ່ຄົນເຊົ້າສວນເຫລົ່ານັ້ນ.” ⁴¹ເຂົາທູນຕອບພຣະອົງວ່າ, “ທ່ານຈະລົງໂທດຢ່າງຮ້າຍແຮງໃສ່ຄົນຊົ່ວເຫລົ່ານັ້ນດ້ວຍຂ້າເຂົາເສຍ ແລ້ວຈະເອົາສວນອະງຸ່ນນັ້ນໃຫ້ຜູ້ອື່ນເຊົ້າ ຊຶ່ງຈະນຳຜົນມາລົງໃຫ້ເພີ່ນຕາມລະດູຕໍ່ໄປ.”

ຫີນເສົ້າເອກ

⁴²ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວກັບເຂົາວ່າ, “ພວກທ່ານຍັງບໍ່ໄດ້ອ່ານໃນພຣະຄຳພິຫລິທີ່ວ່າ, ຫີນຫີນາຍຊ່າງໄດ້ຖອກຖິ້ມເສຍ

ຫີນນັ້ນແຫລະ, ໄດ້ກາຍເປັນຫີນເສົາເອກແລ້ວ
ການນີ້ເປັນມາຈາກອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ
ເປັນການປະຫລາດແກ່ຕາຂອງເຮົາ.”

⁴³ເຫດສັນນັ້ນເຮົາບອກພວກທ່ານວ່າ ລາຊະແຜ່ນດິນຂອງພຣະເຈົ້າຈະຊົງຍົກເອົາໄປຈາກ
ພວກທ່ານ ແລ້ວຊົງປະທານແກ່ຊົນຊາດໜຶ່ງທີ່ຈະໃຫ້ຜົນຈະເລີນສົມກັບແຜ່ນດິນນັ້ນ. ⁴⁴(ຜູ້ໃດ
ລົ້ມທັບຫີນນີ້ ຜູ້ນັ້ນຈະຕ້ອງແຕກຫັກໄປ ແຕ່ຫີນນັ້ນຈະຕົກທັບຜູ້ໃດ ຜູ້ນັ້ນຈະແຫລກມຸ່ນໄປ.)”
⁴⁵ເມື່ອພວກປະໂລຫິດຕົນໃຫຍ່ກັບພວກຟາຣີຊາຍ ໄດ້ຍິນຄຳອຸປະມາຂອງພຣະອົງແລ້ວ ເຂົາກໍ
ຮູ້ວ່າພຣະອົງຊົງກ່າວເຖິງເຂົາ. ⁴⁶ແມ່ນວ່າເຂົາພະຍາຍາມຈະຈັບພຣະອົງແຕ່ກໍຍ້ານປະຊາຊົນ
ເພາະປະຊາຊົນຖືວ່າພຣະອົງເປັນຜູ້ປະກາດພຣະທຳ.

ບົດທີ 22 ຄຳອຸປະມາເລື່ອງພິທີອະພິເສກ

(ລກ 14:15-24)

¹ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວກັບເຂົາເປັນຄຳອຸປະມາອີກວ່າ, ²“ລາຊະອານາຈັກສະຫວັນປຽບເໝືອນ
ກະສັດອົງໜຶ່ງໄດ້ຊົງຈັດການລ້ຽງ ເນື່ອງໃນພິທີອະພິເສກມະເຫສີໃຫ້ລາຊະບຸດຂອງຕົນ.
³ພຣະອົງຊົງໃຊ້ພວກຂ້າໃຊ້ໄປເອີ້ນຜູ້ທີ່ຮັບເຊີນໃນງານນີ້ ແຕ່ເຂົາບໍ່ຢາກມາ. ⁴ພຣະອົງຈົ່ງຊົງ
ໃຊ້ຂ້າໃຊ້ໄປຕື່ມອີກ ສັ່ງເຂົາວ່າ ‘ຈົ່ງບອກພວກຮັບເຊີນນັ້ນວ່າ, “ເບິ່ງແມ, ເຮົາໄດ້ຈັດງານລ້ຽງ
ໄວ້ແລ້ວ ງົວແລະສັດອ້ອມພິກໄດ້ຂ້າໄວ້ແລ້ວ ສິ່ງສາລະພັດກໍຕຽມໄວ້ພ້ອມແລ້ວ ຈົ່ງມາໃນງານ
ອະພິເສກນັ້ນເທີນ” ⁵ແຕ່ເຂົາກໍເຝິກເສີຍແລະໜີເສຍ ຜູ້ໜຶ່ງໄປໄຮ່ໄປນາ ແລະຜູ້ໜຶ່ງໄປຄ້າຂາຍ.
⁶ສ່ວນພວກອື່ນນັ້ນກໍຈັບພວກຂ້າໃຊ້ເຮັດການຫຍາບຊ້າແລ້ວຂ້າເຂົາເສຍ. ⁷ກະສັດອົງນັ້ນກໍຊົງ
ພະພິໂລດ ຈົ່ງຊົງຮັບສັ່ງໃຫ້ກອງທະຫານໄປປະທານຂົວິດຄາຕະກອນເຫລົ່ານັ້ນ ແລະໃຫ້ເຜົາ
ບ້ານເຮືອນຂອງເຂົາເສຍ. ⁸ແລ້ວພຣະອົງຈົ່ງຊົງຮັບສັ່ງຂ້າໃຊ້ວ່າ, ‘ງານສົມລົດກໍພ້ອມຢູ່ແລ້ວ
ແຕ່ຜູ້ຖືກເຊີນນັ້ນບໍ່ສົມກັບງານ. ⁹ເຫດສັນນີ້ຈົ່ງອອກໄປທີ່ທາງຄົບ ເມື່ອພົບຄົນໃດກໍໃຫ້ເຊີນມາ
ໃນງານນີ້.’ ¹⁰ພວກຂ້າໃຊ້ນັ້ນຈົ່ງອອກໄປຕາມຖະໜົນຫົນທາງ ພາຄົນທັງປວງທັງດີແລະຊົ່ວທີ່
ເຂົາໄດ້ພົບໃຫ້ເຂົ້າມາໃນງານນີ້ ຈົນທ້ອງພິທີສົມລົດເຕັມດ້ວຍແຂກ. ¹¹“ແຕ່ເມື່ອກະສັດອົງນັ້ນ
ສະເດັດເຂົ້າມາທອດພຣະເນດແຂກ ກໍຊົງເຫັນຜູ້ໜຶ່ງຢູ່ທີ່ນັ້ນບໍ່ໄດ້ນຸ່ງເຄື່ອງສຳລັບງານ. ¹²ພຣະ-
ອົງຊົງຖາມຜູ້ນັ້ນວ່າ ‘ສະຫາຍເອີຍ, ເຫດໃດທ່ານຈົ່ງອາດເຂົ້າມາທີ່ນີ້ໂດຍບໍ່ນຸ່ງເຄື່ອງສຳລັບງານ
ສົມລົດ’ ສ່ວນຄົນນັ້ນກໍມີດຢູ່ປາກບໍ່ອອກ. ¹³ກະສັດຈົ່ງຊົງສັ່ງແກ່ພວກຂ້າໃຊ້ວ່າ ‘ຈົ່ງມັດຕີນມັດ
ມີຄົນນີ້ເອົາໄປຖິ້ມເສຍບ່ອນມືດພາຍນອກ’ ທີ່ນັ້ນມີການຮ້ອງໃຫ້ແລະຂົບແຂ້ວຢູ່. ¹⁴ດ້ວຍວ່າຜູ້
ຮັບເຊີນກໍມີຫລາຍ ແຕ່ຜູ້ທີ່ຊົງເລືອກໄວ້ກໍມີໜ້ອຍ.”

ບັນຫາເລື່ອງການເສຍສ່ວຍ

(ມຮກ 12:13-17; ລກ 20:20-26)

¹⁵ເມື່ອນັ້ນພວກຟາຣີຊາຍ ໄປປຶກສາກັນ ເພື່ອຈະຈັບຜິດໃນຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະອົງໃຫ້ໄດ້.

16ເຂົາຈຶ່ງໃຊ້ພວກສິດຂອງຕົນກັບພວກເຮໂຣດໄປທູນພຣະອົງວ່າ, “ອາຈານເອີຍ, ພວກຂ້າພະເຈົ້າຊາບຢູ່ວ່າທ່ານເປັນຜູ້ສັດຊື່ ໄດ້ສັ່ງສອນໃນທາງຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງສັດຊື່ໂດຍບໍ່ໄດ້ເອົາໃຈຜູ້ໃດ ເພາະທ່ານບໍ່ເຫັນແກ່ໜ້າຜູ້ໃດ. 17ເຫດສັນນັ້ນຂໍ້ໂຜດໃຫ້ພວກຂ້າພະເຈົ້າຊາບແດ່ວ່າ ທ່ານຄິດເຫັນຢ່າງໃດ ການທີ່ເສຍສ່ວຍໃຫ້ແກ່ກາຍຊານັ້ນສົມຄວນ^[1] ຫລືບໍ່.”

18ຝ່າຍພຣະເຢຊູຊົງຊາບເຈດຕະນາຮ້າຍຂອງເຂົາ ຈຶ່ງຊົງກ່າວວ່າ, “ໂອ ຄົນໜ້າຊື່ໃຈຄົດເອີຍ, ຈະມາທົດລອງເຮົາເຮັດຫຍັງ. 19ຈົ່ງເອົາເງິນທີ່ຈະເສຍສ່ວຍນັ້ນມາໃຫ້ເຮົາເບິ່ງ” ເຂົາຈຶ່ງເອົາເງິນໜຶ່ງເດນາລີອິນມາໃຫ້ພຣະອົງ. 20ພຣະເຢຊູຊົງຖາມເຂົາວ່າ, “ຮູບແລະຄຳຈາລຶກນີ້ເປັນຂອງໃຜ.” 21ເຂົາທູນວ່າ, “ເປັນຂອງກາຍຊາ” ແລ້ວພຣະອົງຊົງກ່າວກັບເຂົາວ່າ, “ເຫດສັນນັ້ນສິ່ງທີ່ເປັນຂອງກາຍຊາ ຈຶ່ງຄືນຖວາຍແກ່ກາຍຊາ ແລະສິ່ງທີ່ເປັນຂອງພຣະເຈົ້າ ຈຶ່ງຄືນຖວາຍແກ່ພຣະເຈົ້າ.” 22ເມື່ອເຂົາໄດ້ຍິນດັ່ງນີ້ກໍມີຄວາມປະຫລາດໃຈຈຶ່ງພາກັນໜີຈາກພຣະອົງໄປ.

ບັນຫາເລື່ອງການຄືນມາຈາກຕາຍ

(ມູກ 12:18-27; ລກ 20:27-40)

23ໃນວັນດຽວກັນນັ້ນມີພວກຊາດູກາຍມາຫາພຣະອົງ ພວກນີ້ເຄີຍເວົ້າວ່າ ບໍ່ມີການຄືນມາຈາກຕາຍ. 24ເຂົາທູນຖາມພຣະອົງວ່າ, “ອາຈານເອີຍ, ໂມເຊໄດ້ສັ່ງໄວ້ວ່າ ‘ຖ້າຜູ້ໃດຕາຍໃນເມື່ອຍັງບໍ່ມີລູກ ກໍໃຫ້ນ້ອງຊາຍຂອງຜູ້ນັ້ນເອົາເອື້ອຍໄພ່ໄວ້ເປັນພັນລະຍາ ເພື່ອສືບເຊື້ອສາຍອ້າຍຂອງຕົນ.’ 25ໃນພວກເຮົາມີເຈັດຊາຍອ້າຍນ້ອງນຳກັນ ອ້າຍກົກເອົາເມຍແລ້ວໄດ້ຕາຍໄປເມື່ອຍັງບໍ່ມີລູກ ກໍປະເມຍໄວ້ໃຫ້ແກ່ນ້ອງຊາຍ. 26ສ່ວນນ້ອງຜູ້ຖ້ວນສອງແລະຖ້ວນສາມກໍຢ່າງດຽວກັນ ຈົນເຖິງຜູ້ຖ້ວນເຈັດ. 27ພາຍຫລັງເຂົາທັງເຈັດ ຍິງນັ້ນກໍຕາຍ. 28ສັນນັ້ນໃນວັນຄືນມາຈາກຕາຍ ຍິງນັ້ນຈະເປັນເມຍຂອງຜູ້ໃດໃນເຈັດຄົນນັ້ນ ດ້ວຍວ່ານາງໄດ້ເປັນເມຍຂອງຊາຍທັງເຈັດຄົນແລ້ວ.” 29ພຣະເຢຊູຊົງຕອບເຂົາວ່າ, “ພວກທ່ານຫລົງຜິດແລ້ວ ເພາະບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະຄຳພີຫລືລິດເດດຂອງພຣະເຈົ້າ. 30ເພາະເມື່ອມະນຸດເປັນຄືນມານັ້ນຈະບໍ່ມີການແຕ່ງງານ ຫລືຍົກໃຫ້ເປັນຜົວເມຍກັນອີກ ແຕ່ເຂົາຈະເປັນເໝືອນເທວະດາໃນສະຫວັນ. 31ແຕ່ເລື່ອງຄືນຕາຍເປັນຄືນມານັ້ນ ທ່ານທັງຫລາຍຍັງບໍ່ໄດ້ອ່ານຫລືຊຶ່ງພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງກ່າວໄວ້ກັບພວກທ່ານວ່າ, 32ຝ່າຍເຮົາເປັນພຣະເຈົ້າຂອງອັບລາຮາມ, ພຣະເຈົ້າຂອງອີຊາກ, ແລະພຣະເຈົ້າຂອງຢາໂຄບ’ ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຊົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງຄືນຕາຍ ແຕ່ຊົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງຄືນເປັນ.” 33ເມື່ອຄືນທັງປວງໄດ້ຍິນດັ່ງນີ້ກໍປະຫລາດໃຈດ້ວຍຄຳສັ່ງສອນຂອງພຣະອົງ.

ພຣະບັນຍັດຂີ້ໃຫຍ່

(ມູກ 12:28-34; ລກ 10:25-28)

34ຝ່າຍພວກຟາຣີຊາຍ ເມື່ອໄດ້ຍິນວ່າພຣະອົງຊົງເຮັດໃຫ້ພວກຊາດູກາຍມີດຢູ່ເຂົາຈຶ່ງປະຊຸມ

[1]ພາຍຄວາມວ່າ ຖືກຕ້ອງພຣະບັນຍັດ

ກັນ. ³⁵ໃນຈຳພວກເຂົາມີທຳບັນດິດຜູ້ໜຶ່ງທົດລອງຖາມພຣະອົງວ່າ, ³⁶“ອາຈານເອີຍ, ໃນພຣະບັນຍັດຂໍ້ໃດເປັນຂໍ້ໃຫຍ່.” ³⁷ພຣະເຢຊູຕອບວ່າ, “ຈົ່ງຮັກອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງເຈົ້າດ້ວຍສຸດໃຈ, ດ້ວຍສຸດຈິດ, ແລະດ້ວຍສຸດຄວາມຄິດຂອງເຈົ້າ.” ³⁸ນັ້ນແທລະ, ເປັນພຣະບັນຍັດຂໍ້ໃຫຍ່ແລະຂໍ້ຕົ້ນ. ³⁹ຂໍ້ທີສອງກໍເໝືອນກັນ ຄື ‘ຈົ່ງຮັກເພື່ອນບ້ານເໝືອນຮັກຕົນເອງ.’ ⁴⁰ພຣະບັນຍັດແລະຖ້ອຍຄຳຂອງຜູ້ປະກາດພຣະທຳທັງໝົດ ກໍຂຶ້ນຢູ່ກັບພຣະບັນຍັດຂອງຂໍ້ນີ້.”

ບັນຫາເລື່ອງບຸດດາວິດ

(ມຮກ 12:35-38; ລກ 20:41-44)

⁴¹ເມື່ອພວກຟາຣີຊາຍ ຍັງປະຊຸມກັນຢູ່ ພຣະເຢຊູ ຊົງຖາມເຂົາ, ⁴²ວ່າ, “ພວກທ່ານຄິດເຫັນຢ່າງໃດດ້ວຍເລື່ອງພຣະຄຣິດ ເພິ່ນເປັນເຊື້ອສາຍຂອງຜູ້ໃດ” ເຂົາທູນຕອບວ່າ, “ເປັນເຊື້ອສາຍຂອງດາວິດ.” ⁴³ພຣະອົງຈົ່ງຊົງຖາມເຂົາວ່າ, “ຖ້າຢ່າງນັ້ນເຫດສັນໃດດາວິດ ໂດຍເດດພຣະວິນຍານຈົ່ງໄດ້ເອີ້ນພຣະອົງວ່າ ‘ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ’ ດ້ວຍໄດ້ກ່າວວ່າ,

⁴⁴ ‘ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງບອກຕໍ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງຂ້າພຣະອົງວ່າ,
“ຈົ່ງນັ່ງເບື້ອງຂວາມືຂອງເຮົາ

ຈົນກວ່າເຮົາຈະປາບສັດຕູຂອງທ່ານໃຫ້ຢູ່ໃຕ້ຕີນຂອງທ່ານ”

⁴⁵ເຫດສັນນີ້ຖ້າດາວິດ ເອີ້ນ ພຣະຄຣິດ ວ່າ ‘ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ’ ແລ້ວ ພຣະຄຣິດ ຈະເປັນເຊື້ອສາຍຂອງດາວິດໄດ້ຢ່າງໃດ.”

⁴⁶ບໍ່ມີຜູ້ໃດອາດຈະຕອບພຣະອົງໄດ້ຈັກຄຳ ຕັ້ງແຕ່ວັນນັ້ນມາບໍ່ມີຜູ້ໃດກ້າຖາມພຣະອົງອີກ.

ບົດທີ 23

ຊົງປະນາມພວກນັກທຳແລະພວກຟາຣີຊາຍ

(ມຮກ 12:38-40; ລກ 11:37-54; 20:45-47)

¹ເມື່ອນັ້ນ ພຣະເຢຊູ ຊົງກ່າວກັບປະຊາຊົນແລະພວກສາວົກຂອງພຣະອົງວ່າ, ²“ພວກນັກທຳແລະພວກຟາຣີຊາຍ ເຄີຍນັ່ງບ່ອນນັ່ງຂອງ ໂມເຊ. ³ເຫດສັນນັ້ນທຸກສິ່ງທີ່ເຂົາບອກພວກທ່ານຈົ່ງເຮັດຕາມ ແຕ່ຢ່າໄດ້ເຮັດຕາມກິດຈະການຂອງເຂົາ ເພາະເຂົາບອກໄວ້ແຕ່ບໍ່ໄດ້ເຮັດຕາມ. ⁴ເຂົາມັດຂອງໜັກມາວາງໃສ່ບ່າມະນຸດ ສ່ວນເຂົາເອງ ແມ່ນແຕ່ນິ້ວມືດຽວກໍບໍ່ຍອມຈັບຍົກໄປ. ⁵ການເຮັດຂອງເຂົາກໍເພື່ອໃຫ້ມະນຸດເຫັນ ແອບບັນຈຸຂໍ້ພຣະທຳປະຈຳຕົວ^[1] ເຂົາກໍເຮັດໃຫ້ໃຫຍ່ແລະຍອຍເສື້ອຂອງເຂົາໆ ກໍໃຫ້ຍາວອອກໄປ. ⁶ເຂົາຊອບບ່ອນນັ່ງອັນມີກຽດໃນງານລົງຕ່າງໆ ແລະໃນໂຮງທຳມະເທດສະໜາ. ⁷ເຂົາມັກໃຫ້ຄົນຄຳນັບໃນທີ່ປະຊຸມຊົນ ແລະມັກໃຫ້ມະນຸດເອີ້ນເຂົາວ່າ ‘ອາຈານ’ ⁸ແຕ່ຝ່າຍພວກທ່ານ ຢ່າໃຫ້ໃຜເອີ້ນວ່າ ‘ອາຈານເຈົ້າຂ້າ’ ເພາະວ່າພວກ

[1] ແມ່ນກັບນ້ອຍໆ ເຮັດດ້ວຍໜັງ ພາຍໃນມີຂໍ້ພິເສດຄັດເລືອກຈາກພຣະບັນຍັດ ກັບດັ່ງກ່າວຄົນຍິວເຄີຍຖືຕິດໜ້າຜາກກັບແຂນສອກໄວ້.

ທ່ານມີແຕ່ພຣະອາຈານຜູ້ດຽວ ແລະພວກທ່ານເປັນພິນ້ອງກັນທັງໝົດ. ⁹ແລະຢ່າເອີ້ນຜູ້ໃດໃນໂລກວ່າ 'ບິດາ' ເພາະພວກທ່ານມີພຣະບິດາແຕ່ພຽງຜູ້ດຽວ ຄືຜູ້ທີ່ຊົງສະຖິດຢູ່ໃນສະຫວັນ. ¹⁰ຢ່າໃຫ້ຜູ້ໃດເອີ້ນພວກທ່ານວ່າ 'ນາຍ' ເພາະວ່ານາຍຂອງພວກທ່ານມີແຕ່ຜູ້ດຽວ ຄືພຣະຄຣິດ. ¹¹ຜູ້ໃດທີ່ເປັນໃຫຍ່ທີ່ສຸດໃນພວກທ່ານ ຜູ້ນັ້ນຕ້ອງຮັບໄຂ້ໝູ່. ¹²ຜູ້ໃດຍົກຕົວຂຶ້ນ ຜູ້ນັ້ນຈະຖືກຖ້ອຍລົງ ຜູ້ໃດຖ່ອມຕົວລົງ ຜູ້ນັ້ນຈະຖືກຍົກຂຶ້ນ.

¹³“ວິບັດແກ່ພວກນັກທຳແລະພວກຟາຣີຊາຍ ຄົນໜ້າຊື່ໃຈຄົດເອີຍ ເພາະພວກເຈົ້າອັດປະຕູລາຊະແຜນດິນສະຫວັນຕັ້ງທາງມະນຸດ ດ້ວຍວ່າພວກເຈົ້າເອງກໍບໍ່ເຂົ້າໄປ ແລະເມື່ອຄົນອື່ນຈະເຂົ້າໄປ ພວກເຈົ້າກໍບໍ່ໃຫ້ເຂົ້າໄປ. ¹⁴ວິບັດແກ່ເຈົ້າພວກນັກທຳແລະພວກຟາຣີຊາຍ ຄົນໜ້າຊື່ໃຈຄົດເອີຍ ດ້ວຍວ່າພວກເຈົ້າກິນກິນຄອບຄົວຂອງແມ່ໜ້າຍ ແລະແກ້ງໄຫວ້ວອນໃຫ້ຍືດຍາວ ເພາະເຫດນັ້ນພວກເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບໂທດຫລາຍຂຶ້ນ.]

¹⁵ວິບັດແກ່ເຈົ້າພວກນັກທຳແລະພວກຟາຣີຊາຍ ຄົນໜ້າຊື່ໃຈຄົດເອີຍ ດ້ວຍວ່າພວກເຈົ້າທຽວໄປທາງນ້ຳແລະທາງບົກທົ່ວໄປ ເພື່ອຈະໃຫ້ແມ່ນແຕ່ຄົນດຽວເຂົ້າສາດສະໜາ ແຕ່ເມື່ອໄດ້ເຂົ້າແລ້ວ ພວກເຈົ້າກໍເຮັດໃຫ້ຄົນນັ້ນສົມກັບນະລົກຫລາຍກວ່າເຈົ້າເອງເຖິງສອງທໍ່.

¹⁶“ວິບັດແກ່ເຈົ້າ, ນາຍທາງຕາບອດທີ່ສອນວ່າ ‘ຖ້າຜູ້ໃດຈະສາບານອ້າງໃສ່ພຣະວິຫານ ຄຳສາບານນັ້ນກໍບໍ່ມີຂໍ້ຜູກມັດ ແຕ່ຖ້າຜູ້ໃດສາບານອ້າງໃສ່ທອງຄຳຂອງພຣະວິຫານ ຜູ້ນັ້ນຈະຕ້ອງເຮັດຕາມຄຳທີ່ຕົນໄດ້ສາບານ.’ ¹⁷ໂອ ຄົນໂງ່ຕາບອດເອີຍ, ສິ່ງໃດຈະສຳຄັນກວ່າກັນ ທອງຄຳຫລືພຣະວິຫານ ທີ່ເຮັດໃຫ້ທອງຄຳນັ້ນສັກສິດ. ¹⁸ແລະສອນວ່າ ‘ຖ້າຜູ້ໃດຈະສາບານອ້າງໃສ່ແທນບູຊາ ຄຳສາບານນັ້ນກໍບໍ່ມີຂໍ້ຜູກມັດ ແຕ່ຖ້າຜູ້ໃດຈະສາບານໃສ່ເຄື່ອງຖວາຍເທິງແທນບູຊາ ຜູ້ນັ້ນຈະຕ້ອງເຮັດຕາມຄຳທີ່ຕົນໄດ້ສາບານ.’ ¹⁹ພວກຄົນຕາບອດເອີຍ, ສິ່ງໃດຈະສຳຄັນກວ່າກັນ ເຄື່ອງຖວາຍຫລືແທນບູຊາທີ່ເຮັດໃຫ້ເຄື່ອງຖວາຍນັ້ນສັກສິດ. ²⁰ເຫດສັນນີ້ຜູ້ໃດຈະສາບານອ້າງໃສ່ແທນບູຊາ ກໍສາບານອ້າງໃສ່ເຄື່ອງຖວາຍທັງປວງທີ່ຢູ່ເທິງແທນນັ້ນເໝືອນກັນ. ²¹ຖ້າຜູ້ໃຈຈະສາບານອ້າງໃສ່ພຣະວິຫານ ກໍອ້າງໃສ່ພຣະອົງຜູ້ຊົງສະຖິດຢູ່ໃນພຣະວິຫານນັ້ນເໝືອນກັນ. ²²ແລະຜູ້ໃດຈະສາບານອ້າງໃສ່ສະຫວັນກໍອ້າງໃສ່ພຣະທີ່ນັ່ງແລະອ້າງໃສ່ພຣະອົງຜູ້ປະທັບເທິງພຣະທີ່ນັ່ງນັ້ນເໝືອນກັນ.

²³“ວິບັດແກ່ເຈົ້າພວກນັກທຳແລະພວກຟາຣີຊາຍ ຄົນໜ້າຊື່ໃຈຄົດເອີຍ ດ້ວຍວ່າພວກເຈົ້າແບ່ງຜັກກັນກຳ, ຜັກຊີ, ແລະຄູມິນເປັນສິບສ່ວນ ເອົາສ່ວນໜຶ່ງເປັນຂອງຖວາຍ ແຕ່ສ່ວນຂໍ້ສຳຄັນຂອງພຣະບັນຍັດ ຄືຄວາມຍຸຕິທຳ, ຄວາມເມດຕາ, ຄວາມສັດຊື່ນັ້ນໄດ້ປະເສຍ ແມ່ນສິ່ງເຫລົ່ານີ້ແຫລະ, ທີ່ພວກເຈົ້າຄວນໄດ້ປະຕິບັດຢູ່ໂດຍບໍ່ຕ້ອງປະຖິ້ມສິ່ງອື່ນນັ້ນ. ²⁴ໂອ ພວກນາຍທາງຕາບອດເອີຍ, ເຈົ້າຕ້ອງແມງມືອອກເສຍ ແຕ່ກິນໂອດໂອທັງໂຕ.

²⁵“ວິບັດແກ່ເຈົ້າພວກນັກທຳແລະພວກຟາຣີຊາຍ ຄົນໜ້າຊື່ໃຈຄົດເອີຍ, ເຫດວ່າພວກເຈົ້າເຄີຍລ້າງຖ້ວຍຊາມໃຫ້ສະອາດແຕ່ຂ້າງນອກ ແຕ່ຂ້າງໃນຖ້ວຍຊາມນັ້ນເຕັມໄປດ້ວຍການລຸ່ຊົງເອົາແລະການເຫັນແກ່ຕົວ. ²⁶ໂອ ຟາຣີຊາຍຕາບອດເອີຍ, ຈົ່ງຊຳລະຖ້ວຍຊາມຂ້າງໃນເສຍກ່ອນ ເພື່ອຂ້າງນອກຈະສະອາດເໝືອນກັນ.

27“ວິບັດແກ່ເຈົ້າພວກນັກທຳແລະພວກຟາຣີຊາຍ ຄົດໜ້າຊື່ໃຈຄົດເອີຍ ດ້ວຍວ່າພວກເຈົ້າ ເປັນເໝືອນອຸບໂມງຝັງສົບ ທາດ້ວຍປູນຂາວຂ້າງນອກເບິ່ງງົດງາມ ແຕ່ຂ້າງໃນເຕັມໄປດ້ວຍ ກະດູກຄົນຕາຍແລະສາລະພັດຂີ້ດຽດ. 28ພວກເຈົ້າກໍເປັນຢ່າງນັ້ນແຫລະ ພາຍນອກປະກົດຕໍ່ ມະນຸດວ່າເປັນຄົນສິນທຳ ແຕ່ພາຍໃນເຕັມໄປດ້ວຍການໜ້າຊື່ໃຈຄົດແລະການອະທຳ.

29ວິບັດແກ່ເຈົ້າພວກນັກທຳແລະພວກຟາຣີຊາຍ ຄົນໜ້າຊື່ໃຈຄົດເອີຍ ດ້ວຍວ່າພວກເຈົ້າ ສ້າງອຸບໂມງຂອງພວກປະກາດພຣະທຳ ແລະຕົກແຕ່ງທາດຂອງພວກຄົນສິນທຳໃຫ້ງົດງາມ. 30ໂດຍກ່າວວ່າ ‘ຖ້າພວກເຮົາໄດ້ຢູ່ໃນສະໄໝບັນພະບຸລຸດຂອງເຮົານັ້ນກໍຈະບໍ່ມີສ່ວນກັບເຂົາໃນ ການຂ້າ’^[1] ພວກຜູ້ປະກາດພຣະທຳນັ້ນ. 31ດັ່ງນັ້ນພວກເຈົ້າຈຶ່ງເປັນພະຍານຕໍ່ສູ້ຕົນເອງວ່າເປັນ ລູກຂອງຜູ້ທີ່ໄດ້ຂ້າພວກຜູ້ປະກາດພຣະທຳເຫລົ່ານັ້ນ. 32ຝ່າຍເຈົ້າທັງຫລາຍ, ຈຶ່ງເຮັດຕາມທີ່ ບັນພະບຸລຸດໄດ້ເຮັດນັ້ນໃຫ້ຄົບຖ້ວນສາ. 33ໂອ ພວກໆແນວໆຮ້າຍເອີຍ, ພວກເຈົ້າຈະໜີພົ້ນ ໂທດນະລົກໄດ້ຢ່າງໃດ.

34ເຫດສັນນັ້ນແຫລະ, ເຮົາໃຊ້ຜູ້ປະກາດພຣະທຳ, ນັກປາດ, ແລະນັກທວ່າງໆມາຫາພວກ ເຈົ້າ ເຈົ້າກໍຈະຂ້າບາງຄົນເສຍແດ່, ແລະຂົ່ມເຫງໄລ່ເຂົາອອກຈາກເມືອງນີ້ໄປເມືອງນັ້ນແດ່. 35ດັ່ງນັ້ນເລືອດອັນບໍ່ມີຜິດທັງໝົດທີ່ຕົກໃສ່ແຜ່ນດິນ ຕັ້ງແຕ່ເລືອດຂອງອາເບັນຜູ້ບໍ່ມີຜິດຈົນເຖິງ ເລືອດຂອງຊາຂາລີຢາລູກຊາຍຂອງບາຣາຂີຢາ ທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ຂ້າໃນລະຫວ່າງພຣະວິຫານກັບ ແທນບູຊາ ໂທດເລືອດນັ້ນແຫລະ, ຄົງຈະຕົກໃສ່ພວກເຈົ້າ. 36ເຮົາບອກພວກເຈົ້າຕາມຄວາມຈິງ ວ່າ ເຫດເຫລົ່ານີ້ຈະຕົກໃສ່ຄົນສະໄໝນີ້.”

ຊົງເສຍພຣະໄທຍ້ອນກຸງເຢຣູຊາເລັມ

(ລກ 13:34-35)

37“ໂອ ເຢຣູຊາເລັມ ເຢຣູຊາເລັມເອີຍ, ເຈົ້າທີ່ໄດ້ຂ້າບັນດາຜູ້ປະກາດພຣະທຳແລະເອົາຫີນ ຄວ່າງໃສ່ພວກທີ່ຮັບໃຊ້ມາຫາເຈົ້າ ເຮົາປາດຖະໜາຈັກເທື່ອແລ້ວໜີ ວ່າຈະຮວບຮວມເອົາລູກ ຂອງເຈົ້າໄວ້ ເໝືອນດັ່ງແມ່ໄກ່ຮວບຮວມລູກໄວ້ໃຕ້ປີກຂອງມັນແຕ່ພວກເຈົ້າບໍ່ຍິນຍອມ. 38ເບິ່ງ ແມ, ເຮືອນ^[2] ຂອງເຈົ້າກໍຈະຖືກປະຮ້າງໄວ້ໃຫ້ຢູ່ວ່າງເປົ່າແກ່ເຈົ້າ. 39ເພາະວ່າເຮົາບອກພວກ ເຈົ້າວ່າ ຕັ້ງແຕ່ນີ້ຕໍ່ໄປພວກເຈົ້າຈະບໍ່ເຫັນເຮົາອີກ ຈົນກວ່າພວກເຈົ້າຈະອອກປາກກ່າວວ່າ ‘ຂໍ ໃຫ້ທ່ານຜູ້ສະເດັດມາໃນພຣະນາມຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈຶ່ງຊົງພຣະຈະເລີນ.’”

[1]ແທນທີ່ຈະວ່າ “ໃນການຂ້າ” ພາສາເດີມກໍເວົ້າວ່າ “ໃນເລືອດຂອງ...” [2]ຄຳວ່າ “ເຮືອນ” ໝາຍເຖິງກຸງ ເຢຣູຊາເລັມ ຫລືວ່າອາດໝາຍເຖິງພຣະວິຫານ

ບົດທີ 24

ພຣະວິຫານຈະຖືກທຳລາຍ

(ມຮກ 13:1-2; ລກ 21:5-6)

¹ຝ່າຍ ພຣະເຢຊູ ສະເດັດອອກຈາກບໍລິເວນພຣະວິຫານ ເມື່ອກຳລັງສະເດັດໄປນັ້ນພວກສາວົກຂອງພຣະອົງໄດ້ມາຊີ້ຕຶກທັງຫລາຍ ໃນບໍລິເວນພຣະວິຫານ ໃຫ້ພຣະອົງທອດພຣະເນດ. ²ພຣະອົງຈຶ່ງຊົງຕອບວ່າ, “ສິ່ງທັງປວງເຫລົ່ານີ້ພວກທ່ານເຫັນແລ້ວບໍ່ແມ່ນຫລື ເຮົາບອກພວກທ່ານຕາມຄວາມຈິງວ່າ ກ້ອນຫີນທີ່ຊ້ອນທັບກັນຢູ່ທີ່ນີ້ ຈະຖືກທຳລາຍລົງຈົນບໍ່ເຫລືອຈັກກ້ອນດຽວ.”

ເບື້ອງຕົ້ນຂອງຄວາມທຸກລຳບາກ

(ມຮກ 13:3-13; ລກ 21:7-19)

³ເມື່ອພຣະອົງປະທັບຢູ່ພູໜາກກອກເທດ ພວກສາວົກມາເຝົ້າພຣະອົງຕ່າງຫາກກາບທູນວ່າ, “ຂໍໂຜດໃຫ້ພວກຂ້ານ້ອຍຊາບແດ່ວ່າ ເຫດການເຫລົ່ານີ້ຈະເກີດຂຶ້ນໃນເວລາໃດ ສິ່ງໃດເປັນໝາຍສຳຄັນວ່າ ທ່ານຈະມາແລະສະໄໝເກົ່າຈະສິ້ນສຸດລົງ.” ⁴ພຣະເຢຊູຊົງຕອບວ່າ, “ຈົ່ງລະວັງໃຫ້ດີ ຢ່າໃຫ້ຜູ້ໃດຫລອກລວງພວກທ່ານໃຫ້ຫລົງ. ⁵ດ້ວຍວ່າຈະມີຫລາຍຄົນມາອ້າງນາມຂອງເຮົາວ່າ ‘ເຮົານີ້ແຫລະ, ເປັນພຣະຄຣິດ’ ແລະຈະຫລອກລວງຫລາຍຄົນໃຫ້ຫລົງໄປ. ⁶ພວກທ່ານຈະໄດ້ຍິນເຖິງເລື່ອງການເສິກ ແລະຂ່າວເລົ່າລືເຖິງເລື່ອງການເສິກສົງຄາມ ຈົ່ງລະວັງ ຢ່າຕົກໃຈ ດ້ວຍວ່າເຫດການເຫລົ່ານີ້ຈຳເປັນຕ້ອງເກີດຂຶ້ນ ແຕ່ວ່າທີ່ສຸດປາຍຍັງບໍ່ມາເຖິງ. ⁷ດ້ວຍວ່າປະເທດຕໍ່ປະເທດແລະອານາຈັກຕໍ່ອານາຈັກຈະສູ້ຮົບກັນ ທັງຈະເກີດການອຶດຢາກແລະແຜ່ນດິນໄຫວ ໃນບ່ອນຕ່າງໆ. ⁸ເຫດການທັງປວງນີ້ເປັນເໝືອນຂັ້ນຕົ້ນຂອງຄວາມເຈັບປວດໃນການເກີດລູກ.

⁹ເມື່ອນັ້ນເຂົາຈະມອບພວກທ່ານໄວ້ໃຫ້ທົນທຸກລຳບາກແລະຂ້າທ່ານເສຍ ຄົນທຸກຊາດຈະກຽດຊັງພວກທ່ານເພາະເຫັນແກ່ນາມຂອງເຮົາ. ¹⁰ຄາວນັ້ນຈະມີຫລາຍຄົນສະດຸດໃຈ, ຈະຫັກຫລັງກັນແລະກັນ^[1], ແລະຈະກຽດຊັງເຊິ່ງກັນແລະກັນ. ¹¹ໝໍທຳນວາຍຂີ້ໂລບຫລາຍຄົນຈະເກີດຂຶ້ນ ແລະຈະຫລອກລວງຫລາຍຄົນໃຫ້ຫລົງໄປ. ¹²ຄວາມຮັກຂອງຄົນສ່ວນຫລາຍຈະເຢັນລົງ ເພາະຄວາມອະທຳຈະແຜ່ກວ້າງອອກໄປ. ¹³ແຕ່ຜູ້ໃດອິດທິນຈົນເຖິງທີ່ສຸດ ຜູ້ນັ້ນແຫລະ, ຈະໄດ້ລອກພື້ນ. ¹⁴ຂ່າວປະເສີດເລື່ອງລາຊະອານາຈັກນີ້ຈະໄດ້ປະກາດໄປທົ່ວໂລກ ເພື່ອເປັນຄຳພະຍານແກ່ທຸກໆ ຊາດແລ້ວທີ່ສຸດປາຍຈະມາເຖິງ.”

[1]ພາສາເດີມວ່າ “ມອບກັນແລະກັນໄວ້.” [2]ຂໍ້ຄວາມນີ້ໝາຍເຖິງການເຮັດໃຫ້ພຣະວິຫານຊົ່ວມົວໝອງດ້ວຍຕັ້ງພຣະທຽມໃຫ້ເປັນທີ່ນັດສະການ.

ຄວາມທຸກລຳບາກອັນໃຫຍ່

(ມຮກ 13:14-23; ລກ 21:20-24)

15 “ເຫດສັນນັ້ນເມື່ອໃດທ່ານທັງຫລາຍເຫັນສິ່ງທີ່ໜ້າກຽດໜ້າຊັງ ທີ່ເຮັດໃຫ້ເກີດວິບັດຕັ້ງຢູ່ໃນສະຖານທີ່ສັກສິດ^[2] ຕາມພຣະທຳທີ່ຊົງໄດ້ກ່າວໄວ້ດ້ວຍດານີເອນ ຜູ້ປະກາດພຣະທຳນັ້ນ (ໃຫ້ຜູ້ອ່ານເຂົ້າໃຈເອົາ), 16 ເມື່ອນັ້ນໃຫ້ຜູ້ທີ່ຢູ່ແຂວງຢູດາຍບົບໜີໄປຍັງພູ. 17 ຜູ້ທີ່ຢູ່ເທິງຫລັງຄາເຮືອນຢ່າໃຫ້ຫລົງມາເກັບເອົາສິ່ງຂອງທີ່ຢູ່ໃນເຮືອນຂອງຕົນອອກໄປ. 18 ສ່ວນຜູ້ທີ່ຢູ່ຕາມທົ່ງນາກໍຢ່າຕ່າວຄົນມາເອົາເສື້ອຜ້າຂອງຕົນ. 19 ແຕ່ໃນວັນເຫລົ່ານັ້ນເປັນໝ້າເວດທະນາເຕັມທີ່ຕໍ່ຜູ້ຍິງທີ່ມີທ້ອງແລະມີລູກອ່ອນກິນນົມຢູ່. 20 ຈົ່ງອ້ອນວອນຂໍ ເພື່ອການທີ່ທ່ານຕ້ອງໜີນັ້ນຈະບໍ່ຕົກໃນລະດູໜາວຫລືໃນຊະບາໂຕ. 21 ດ້ວຍວ່າໃນຄາວນັ້ນຈະມີຄວາມທຸກລຳບາກອັນໃຫຍ່ຫລາຍຫລວງຢ່າງບໍ່ມີເຄີຍເກີດມີມາຕັ້ງແຕ່ຕົ້ນເດີມໂລກຈົນເຖິງບັດນີ້ ແລະເມື່ອໜ້າຈະບໍ່ມີຕໍ່ໄປອີກຈັກເທື່ອ. 22 ແລະຖ້າວັນທັງຫລາຍນັ້ນບໍ່ໄດ້ຊົງບັນດານໃຫ້ສັ້ນເຂົ້າ ຈະບໍ່ມີມະນຸດຄົນໃດລອດພົ້ນໄດ້ ແຕ່ເພາະເຫັນແກ່ພວກທີ່ຊົງເລືອກໄວ້ນັ້ນ ວັນເຫລົ່ານັ້ນຈົ່ງໄດ້ຊົງບັນດານໃຫ້ສັ້ນເຂົ້າ. 23 ໃນເວລານັ້ນຖ້າຜູ້ໃດຈະບອກພວກທ່ານວ່າ ‘ເບິ່ງແມ, ອົງພຣະຄຣິດຢູ່ທີ່ນີ້’ ຫລື ‘ຢູ່ທີ່ນັ້ນ’ ຢ່າຊູ່ເຊື້ອ. 24 ດ້ວຍວ່າຈະມີພຣະຄຣິດທຽມແລະໝໍທຳນວາຍຂີ້ໂລບຫລາຍຄົນເກີດຂຶ້ນ ສະແດງໝາຍສຳຄັນອັນໃຫຍ່ແລະການອັດສະຈັນຕ່າງໆ ເພື່ອຖ້າເປັນໄດ້ ຈະຫລອກລວງຜູ້ທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງເລືອກໄວ້ໃຫ້ຫລົງ. 25 ນີ້ແຫລະ, ເຮົາໄດ້ບອກພວກທ່ານໃຫ້ຮູ້ໄວ້ກ່ອນ. 26 ດັ່ງນັ້ນຖ້າເຂົາບອກພວກທ່ານວ່າ ‘ເບິ່ງແມ, ທ່ານຜູ້ນັ້ນຢູ່ໃນປ່າ’ ພວກທ່ານຢ່າໄດ້ອອກໄປ ຫລືຖ້າເຂົາບອກວ່າ ‘ເບິ່ງແມ, ເພິ່ນຢູ່ໃນຫ້ອງ’ ກໍຢ່າຊູ່ເຊື້ອ. 27 ດ້ວຍວ່າຟ້າແມບເຫລື້ອມອອກມາແຕ່ທິດຕາເວັນອອກ ສ່ອງໄປເຖິງທິດຕາເວັນຕົກຢ່າງໃດ ການທີ່ບຸດມະນຸດຈະສະເດັດມາກໍຈະເປັນດັ່ງນັ້ນ. 28 ຊາກສົບຢູ່ບ່ອນໃດ ຝູງແຮງກໍຈະຕອມບ່ອນນັ້ນ.”

ການສະເດັດມາຂອງບຸດມະນຸດ

(ມຮກ 13:24-27; ລກ 21:25-28)

29 “ພໍ້ໝົດຄວາມທຸກລຳບາກຂອງວັນເຫລົ່ານັ້ນແລ້ວ, ດວງອາທິດຈະມືດໄປ ແລະດວງຈັນຈະບໍ່ສ່ອງແສງດວງດາວທັງປວງຈະຕົກລົງຈາກຟ້າ ແລະບັນດາສິ່ງທີ່ມີອຳນາດໃນທ້ອງຟ້າຈະສະຫ້ານຫວັ່ນໄຫວ. 30 ເມື່ອນັ້ນໝາຍສຳຄັນຂອງບຸດມະນຸດຈະປະກົດຂຶ້ນໃນທ້ອງຟ້າ ມະນຸດທຸກຊາດທົ່ວໂລກຈະຕີອີກຮ້ອງໄທ້ ແລ້ວຈະເຫັນບຸດມະນຸດກຳລັງສະເດັດມາເທິງເມກໃນທ້ອງຟ້າດ້ວຍລິດທານຸພາບແລະສະຫງ່າລາສີອັນຍິ່ງໃຫຍ່. 31 ພຣະອົງໄດ້ໃຊ້ພວກເທວະດາຂອງຕົນໄປດ້ວຍສູງແກອັນດັງ ໃຫ້ຮວບຮວມເອົາຄົນທັງປວງທີ່ພຣະອົງຊົງເລືອກໄວ້ແລ້ວຈາກທິດທັງສີ່ຕັ້ງແຕ່ທີ່ສຸດຟ້າເບື້ອງນີ້ຈົນເຖິງທີ່ສຸດຟ້າເບື້ອງນັ້ນ.”

ຄຳອຸປະມາເລື່ອງຕົ້ນເດື່ອເຫດ

(ມຮກ 13:28-31; ລກ 21:29-33)

32 “ຈົ່ງຮຽນຄຳອຸປະມາຈາກຕົ້ນເດື່ອເຫດ ເມື່ອກິ່ງກ້ານມັນແຕກໃບອ່ອນອອກພວກທ່ານກໍຮູ້ວ່າລະດູຮ້ອນໃກ້ຈະມາເຖິງແລ້ວ. 33 ຢ່າງນີ້ແຫລະ, ພວກທ່ານກໍເໝືອນກັນ ເມື່ອເຫັນເຫດການ

ເຫລົ່ານັ້ນ ຈົ່ງຮູ້ວ່າພຣະອົງສະເດັດມາໃກ້ຈະເຖິງປະຕູແລ້ວ. ³⁴ເຮົາບອກພວກທ່ານຕາມຄວາມຈິງວ່າ ຄົນໃນສະໄໝນີ້ຈະບໍ່ລ່ວງລັບໄປກ່ອນເຫດການທັງປວງນີ້ບັງເກີດຂຶ້ນ. ³⁵ພໍ້າແລະດິນກໍຈະລ່ວງພົ້ນໄປ ແຕ່ຖ້ອຍຄຳຂອງເຮົາຈະບໍ່ລ່ວງພົ້ນໄປຈັກເທື່ອ.”

ເລື່ອງວັນແລະໂມງທີ່ບໍ່ມີໃຜຮູ້

(ມຮກ 13:32-37; ລກ 17:26-30, 34-36)

³⁶“ແຕ່ເລື່ອງວັນແລະໂມງນັ້ນບໍ່ມີໃຜຮູ້ ແມ່ນເທວະດາໃນສະຫວັນຫລືພຣະບຸດກໍບໍ່ຮູ້ ຮູ້ແຕ່ພຣະບິດາອົງດຽວ. ³⁷ດ້ວຍວ່າສະໄໝຂອງ ໂນອາໄດ້ເປັນຢ່າງໃດ ເມື່ອບຸດມະນຸດສະເດັດມາກໍຈະເປັນຢ່າງນັ້ນ. ³⁸ເພາະວ່າເມື່ອກ່ອນວັນນ້ຳຖ້ວມນັ້ນ ຄົນທັງຫລາຍໄດ້ກິນແລະດື່ມ, ໄດ້ແຕ່ງງານແລະຍົກໃຫ້ເປັນຜົວເມຍກັນ, ຈົນເຖິງວັນທີ່ ໂນອາໄດ້ເຂົ້າໄປໃນນາວາ, ³⁹ແລະນ້ຳໄດ້ມາຖ້ວມກວາດເຂົາໄປໂດຍບໍ່ທັນໄດ້ຮູ້ຕົວຢ່າງໃດ ເມື່ອບຸດມະນຸດສະເດັດມາກໍຈະເປັນຢ່າງນັ້ນ. ⁴⁰ເມື່ອນັ້ນຈະມີຊາຍສອງຄົນຢູ່ທົ່ງນາ ຈະຊົງຮັບຄົນໜຶ່ງໄປ ຈະຊົງປະຄົນໜຶ່ງໄວ້. ⁴¹ຈະມີຍິງສອງຄົນກຳລັງໄມ້ແປງຢູ່ທີ່ໂຮງໄມ້ ຈະຊົງຮັບຄົນໜຶ່ງໄວ້ ຈະຊົງປະຄົນໜຶ່ງໄວ້.

⁴²ເຫດສັນນັ້ນພວກທ່ານຈົ່ງເຝົ້າລະວັງຢູ່ ເພາະພວກທ່ານບໍ່ຮູ້ວ່າ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງພວກທ່ານຈະສະເດັດມາໃນເວລາໃດ. ⁴³ແຕ່ຈົ່ງເຂົ້າໃຈຢ່າງນີ້ວ່າ ຖ້າເຈົ້າຂອງເຮືອນໄດ້ຮູ້ກ່ອນວ່າໂຈນຈະມາຍາມໃດ^[1] ຕົນຈະເຝົ້າລະວັງໄວ້ບໍ່ໃຫ້ຈົນເຈາະເຂົ້າເຮືອນໄດ້. ⁴⁴ເຫດສັນນັ້ນພວກທ່ານກໍເໝືອນກັນ ຈົ່ງຕຽມໄວ້ໃຫ້ພ້ອມ ເພາະໃນໂມງທີ່ພວກທ່ານບໍ່ທັນຄິດນັ້ນ ບຸດມະນຸດຈະສະເດັດມາ.”

ເລື່ອງຂ້າໃຊ້ສັດຊີ້ແລະຂ້າໃຊ້ຊົ່ວ

(ລກ 12:41-48)

⁴⁵“ເຫດສັນນັ້ນຜູ້ໃດເປັນຂ້າໃຊ້ສັດຊີ້ແລະສະຫລາດ ທີ່ນາຍໄດ້ຕັ້ງໄວ້ໃຫ້ເປັນໃຫຍ່ເໜືອພວກຄົນໃຊ້ໃນເຮືອນຂອງຕົນ ເພື່ອແຈກອາຫານໃຫ້ເຂົາຕາມເວລາ. ⁴⁶ເມື່ອນາຍມາພົບຂ້າໃຊ້ຜູ້ນັ້ນກຳລັງເຮັດຢ່າງນັ້ນຢູ່ ມັນກໍເປັນສຸກ. ⁴⁷ເຮົາບອກພວກທ່ານຕາມຄວາມຈິງວ່າ ນາຍຈະຕັ້ງຜູ້ນັ້ນໄວ້ເໜືອບັນດາເຂົ້າຂອງໆ ຕົນ. ⁴⁸ແຕ່ຖ້າຂ້າໃຊ້ຜູ້ນັ້ນຊົ່ວແລະຄິດວ່າ ‘ນາຍຂອງເຮົາມາຊັກຊ້າດອກ’, ⁴⁹ແລ້ວຈົ່ງຕັ້ງຕົ້ນທຸບຕີເພື່ອນຂ້າໃຊ້ດ້ວຍກັນ ທັງກິນແລະດື່ມ ນຳຄົນຂີ້ເຫລົ້າ, ⁵⁰ນາຍຂອງຂ້າໃຊ້ຜູ້ນັ້ນຈະມາໃນວັນທີ່ມັນບໍ່ຄິດ ແລະໃນໂມງທີ່ມັນບໍ່ຮູ້. ⁵¹ແລະຈະຜ່າມັນໃຫ້ເປັນສອງຕ່ອນ ທັງຈະໃຫ້ເຂົ້າສ່ວນກັບຄົນໜ້າຊີ້ໃຈຄົດ ບ່ອນນັ້ນຈະມີການຮ້ອງໄຫ້ແລະຂົບແຂ້ວຢູ່.”

ບົດທີ 25

ຄຳອຸປະມາເລື່ອງສາວປອດສິບຄົນ

¹“ເມື່ອນັ້ນລາຊະອານາຈັກສະຫວັນຈະປຽບເໝືອນສາວປອດສິບຄົນ ທີ່ຖືໂຄມຂອງຕົນອອກ

[1]ຄືຍາມໜຶ່ງເປັນລະຍະສາມຊົ່ວໂມງໃນເວລາກາງຄືນ.

ໄປຮັບເຈົ້າບ່າວ. ²ເປັນຄົນໂງ່ຫ້າຄົນແລະຄົນສະຫລາດຫ້າຄົນ. ³ຝ່າຍຄົນໂງ່ນັ້ນເອົາໂຄມຂອງຕົນໄປ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ເອົານໍ້າມັນໄປນໍາ. ⁴ແຕ່ຄົນສະຫລາດນັ້ນໄດ້ເອົານໍ້າມັນໃສ່ກວດກັບທັງໂຄມຂອງຕົນໄປດ້ວຍ. ⁵ເມື່ອເຈົ້າບ່າວຍັງຊ້າຢູ່ ເຂົາກໍພາກັນເຫງົານອນແລະຫລັບໄປ. ⁶ຄົນເວລາທ່ຽງຄົນກໍມີສຽງຮ້ອງມາວ່າ ‘ເບິ່ງແມ, ເຈົ້າບ່າວມາແລ້ວ ຈົ່ງອອກມາຮັບເພິ່ນສາ’. ⁷ພວກສາວປອດທຸກຄົນກໍຕື່ນຂຶ້ນຈັດແຈງໂຄມຂອງຕົນ. ⁸ພວກໂງ່ນັ້ນຈິ່ງເວົ້າກັບພວກສະຫລາດວ່າ ‘ຈົ່ງປັນນໍ້າມັນຂອງເຈົ້າໃຫ້ພວກເຮົາແດ່ ເພາະວ່າໂຄມຂອງເຮົາກໍາລັງຈະມອດ. ⁹ຝ່າຍພວກສະຫລາດຈິ່ງຕອບວ່າ ‘ໜ້າຍ້ານວ່ານໍ້າມັນຈະບໍ່ພໍສໍາລັບເຮົາແລະເຈົ້າ ຈົ່ງໄປຫາຜູ້ຂາຍແລ້ວຊື້ເອົາສໍາລັບຕົນກໍດີກວ່າ.’ ¹⁰ເມື່ອເຂົາກໍາລັງໄປນັ້ນ ເຈົ້າບ່າວກໍມາເຖິງ ແລະຜູ້ທີ່ພອມຢູ່ແລ້ວກໍເຂົ້າໄປນໍາເຈົ້າບ່າວໃນການລ້ຽງເນື່ອງໃນງານສົມລົດແລ້ວປະຕູກໍອັດເສຍ. ¹¹ຫລັງຈາກນັ້ນຍິງສາວປອດພວກອື່ນນັ້ນມາຮ້ອງວ່າ ‘ນາຍເອີຍ, ນາຍເອີຍ ຂໍໄຂປະຕູໃຫ້ໝູ່ຂ້ານ້ອຍແດ່.’ ¹²ແຕ່ເພິ່ນໄດ້ຕອບວ່າ ‘ເຮົາບອກທ່ານທັງຫລາຍຕາມຄວາມຈິງວ່າ ເຮົາບໍ່ຮູ້ຈັກພວກທ່ານ.’ ¹³ເຫດສັນນັ້ນຈິ່ງເຜົາລະວັງຢູ່ ເພາະທ່ານທັງຫລາຍບໍ່ຮູ້ຈັກວັນຫລືໂມງນັ້ນ,”

ຄໍາອຸປະມາເລື່ອງເງິນຕາລັນຕົນ

(ລກ 19:11-27)

¹⁴“ແລະຍັງປຽບເໝືອນຊາຍຜູ້ໜຶ່ງກໍາລັງຈະອອກເດີນທາງໄປ ຈົ່ງເອີ້ນພວກຂ້ອຍໃຊ້ຂອງຕົນມາຝາກຊັບສົມບັດໄວ້ກັບເຂົາ. ¹⁵ຄົນໜຶ່ງເພິ່ນໃຫ້ເງິນຫ້າຕາລັນຕົນ, ຄົນໜຶ່ງສອງຕາລັນຕົນ, ແລະອີກຄົນໜຶ່ງໃຫ້ຕາລັນຕົນດຽວ ຕາມຄວາມສາມາດຂອງແຕ່ລະຄົນ ແລ້ວກໍອອກເດີນທາງໄປ. ¹⁶ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບຫ້າຕາລັນຕົນກໍເອົາເງິນນັ້ນໄປຄ້າຂາຍທັນທີ ໄດ້ກໍາໄລເທົ່າຕົວ. ¹⁷ຄົນທີ່ຮັບສອງຕາລັນຕົນກໍໄດ້ກໍາໄລເທົ່າຕົວເໝືອນກັນ. ¹⁸ແຕ່ຜູ້ໄດ້ຮັບຕາລັນຕົນດຽວ ກໍໄດ້ໄປຊຸດຊຸມແລ້ວເຊື່ອງເງິນນາຍໄວ້. ¹⁹ຢູ່ດິນນານຕໍ່ມານາຍຂອງຂ້ອຍໃຊ້ເຫລົ່ານັ້ນກໍກັບມາຄິດປັນຊີກັບເຂົາ. ²⁰ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບເງິນຫ້າຕາລັນຕົນ ກໍເອົາເງິນກໍາໄລທ້າຕາລັນຕົນມາແຈ້ງວ່າ ‘ນາຍເອີຍ, ນາຍໄດ້ຝາກເງິນຫ້າຕາລັນຕົນໄວ້ນໍາຂ້ານ້ອຍ ນີ້ແຫລະ, ຂ້ານ້ອຍໄດ້ກໍາໄລຕື່ມອີກຫ້າຕາລັນຕົນ.’ ²¹ຝ່າຍນາຍກໍຕອບວ່າ ‘ດີແລ້ວ, ຂ້ອຍໃຊ້ຜູ້ດີແລະສັດຊື່ເອີຍ ເຈົ້າເປັນຜູ້ສັດຊື່ໃນຂອງເລັກນ້ອຍເຮົາຈະຕັ້ງໃຫ້ເຈົ້າເປັນຜູ້ເບິ່ງແຍງຂອງຫລາຍຢ່າງ ຈົ່ງເຂົ້າຮ່ວມຄວາມຍິນດີກັບນາຍເຈົ້າເທີນ’. ²²ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບສອງຕາລັນຕົນນັ້ນໄດ້ເຂົ້າມາເໝືອນກັນແຈ້ງວ່າ ‘ນາຍເອີຍ, ນາຍໄດ້ຝາກເງິນສອງຕາລັນຕົນໄວ້ນໍາຂ້ານ້ອຍ ນີ້ແຫລະ, ຂ້ານ້ອຍໄດ້ກໍາໄລອີກສອງຕາລັນຕົນ.’ ²³ຝ່າຍນາຍກໍຕອບວ່າ ‘ດີແລ້ວ, ຂ້ອຍໃຊ້ຜູ້ດີແລະສັດຊື່ເອີຍ ເຈົ້າເປັນສັດຊື່ໃນຂອງເລັກນ້ອຍ ເຮົາຈະຕັ້ງໃຫ້ເຈົ້າເປັນຜູ້ເບິ່ງແຍງຂອງຫລາຍຢ່າງ ຈົ່ງເຂົ້າຮ່ວມຄວາມຍິນດີກັບນາຍເຈົ້າເທີນ.’ ²⁴ສ່ວນຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບຕາລັນຕົນດຽວນັ້ນກໍໄດ້ເຂົ້າມາເໝືອນກັນແຈ້ງວ່າ ‘ນາຍເອີຍ, ຂ້ານ້ອຍຮູ້ຈັກທ່ານແລ້ວວ່າທ່ານເປັນຄົນໃຈແຂງ, ເຄີຍກຽວຜົນປ່ອນຕົນບໍ່ໄດ້ຫວ່ານ, ແລະຮີບໂຮມເອົາປ່ອນຕົນບໍ່ໄດ້ຝັດ. ²⁵ຂ້ານ້ອຍຍ້ານຈິ່ງໄດ້ເອົາເງິນຕາລັນຕົນຂອງທ່ານໄປເຊື່ອງໄວ້ໃຕ້ພື້ນດິນ ນີ້ແຫລະ, ສິ່ງທີ່ເປັນຂອງທ່ານກໍໄດ້ແລ້ວ.’ ²⁶ນາຍຈິ່ງຕອບວ່າ ‘ອ້າຍຂ້ອຍໃຊ້ຊົ່ວແລະຂີ້ຄ້ານເອີຍ ໂຕຮູ້ຫລືວ່າເຮົາເຄີຍເກັບຜົນປ່ອນເຮົາບໍ່ໄດ້ຫວ່ານ ແລະຮີບໂຮມເອົາປ່ອນເຮົາບໍ່ໄດ້ຝັດ. ²⁷ຖ້າຢ່າງນັ້ນ, ໂຕ

ຄວນຈະເອົາເງິນຂອງເຮົາໄປຝາກໄວ້ກັບນາຍທະນາຄານ ແລະເມື່ອເຮົາກັບມາກໍຈະໄດ້ຮັບສິ່ງທີ່ເປັນຂອງເຮົາກັບທັງດອກເບ້ຍ. ²⁸ສັນນັ້ນຈົ່ງຍົກເງິນຕາລັນຕົນດຽວນັ້ນໄປຈາກມັນເສຍ ເອົາໃຫ້ແກ່ຜູ້ມີສິບຕາລັນຕົນ. ²⁹ເພາະທຸກຄົນທີ່ມີຢູ່ແລ້ວຈະຊົງເພີ່ມເຕີມໃຫ້ຜູ້ນັ້ນອີກ ຈົນມີບໍລິບູນ ແຕ່ຜູ້ທີ່ບໍ່ມີ ແມ່ນວ່າສິ່ງທີ່ຕົນມີຢູ່ນັ້ນກໍຈະຊົງຍົກໄປຈາກຕົນເສຍ. ³⁰ເອົາອ້າຍຂ້າໃຊ້ຜູ້ບໍ່ມີປະໂຫຍດໄປຖິ້ມເສຍບ່ອນມືດພາຍນອກບ່ອນນັ້ນຈະມີການຮ້ອງໂທ້ແລະຂົບແຂ້ວຢູ່.”

ການຊົງພິພາກສາບັນດາປະຊາຊາດ

³¹“ເມື່ອບຸດມະນຸດຊົງພຣະລັດສະໝີມີສະເດັດມາພ້ອມດ້ວຍຝູງເທວະດາ ເມື່ອນັ້ນພຣະອົງຈະຊົງປະທັບເທິງພຣະທີ່ນັ່ງອັນຮຸ່ງເຮືອງຂອງພຣະອົງ. ³²ບັນດາປະຊາຊາດຕ່າງໆ ຈະຖືກຊົງໂຮມກັນຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະອົງ ແລະພຣະອົງຈະຊົງແຍກເຂົາອອກຈາກກັນ ເໝືອນຜູ້ລ້ຽງສັດແຍກຝູງແກະອອກຈາກຝູງແບ້. ³³ຝູງແກະນັ້ນຈະຊົງຈັດໃຫ້ຢູ່ເບື້ອງຂວາພຣະຫັດຂອງພຣະອົງ ແຕ່ຝູງແບ້ນັ້ນຈະຊົງຈັດໃຫ້ຢູ່ເບື້ອງຊ້າຍ. ³⁴ເມື່ອນັ້ນພຣະມະຫາກະສັດຈະຊົງກ່າວແກ່ບັນດາຜູ້ທີ່ຢູ່ເທິງພຣະຫັດຂວາຂອງພຣະອົງວ່າ ‘ພວກທ່ານທີ່ໄດ້ຮັບພຣະພອນຈາກພຣະບິດາຂອງເຮົາເອີຍ ຈົ່ງມາຮັບເອົາລາຊະອານາຈັກ ຊຶ່ງໄດ້ ຊົງຈັດຕຽມໄວ້ສຳລັບທ່ານຕັ້ງແຕ່ຕົ້ນເດີມ ໂລກ. ³⁵ເພາະວ່າເມື່ອເຮົາຢາກເຂົ້າ ພວກທ່ານກໍໃຫ້ເຮົາກິນ ເຮົາຫິວນ້ຳ ພວກທ່ານກໍໃຫ້ເຮົາດື່ມ ເຮົາເປັນແຂກບ້ານ ພວກທ່ານກໍໄດ້ຕ້ອນຮັບເຮົາໄວ້. ³⁶ເຮົາເປືອຍຕົວ ພວກທ່ານກໍໄດ້ເອົາເຄື່ອງມາໃຫ້ເຮົານຸ່ງຫົ່ມ ເຮົາເຈັບປ່ວຍ ພວກທ່ານກໍມາຢັ້ງມຢາມເຮົາ ເຮົາຢູ່ໃນຄຸກພວກທ່ານກໍມາໄດ້ຫາ.’ ³⁷ເມື່ອນັ້ນບັນດາພວກສິນທຳຈະທູນວ່າ ‘ພຣະອົງເຈົ້າເອີຍ, ພວກຂ້າພະອົງໄດ້ເຫັນພຣະອົງຊົງຢາກເຂົ້າຫລືຫິວນ້ຳ ແລ້ວໄດ້ຈັດມາຖວາຍພຣະອົງເມື່ອໃດ. ³⁸ພວກຂ້າພະອົງໄດ້ເຫັນພຣະອົງຊົງເປັນແຂກບ້ານ ແລະໄດ້ຕ້ອນຮັບໄວ້ ຫລືຊົງເປືອຍພຣະກາຍແລ້ວໄດ້ເອົາເຄື່ອງມາໃຫ້ທົງເມື່ອໃດ.’ ³⁹ພວກຂ້າພະອົງໄດ້ເຫັນພຣະອົງຊົງປະຊວນຢູ່ ຫລືຢູ່ໃນຄຸກ ແລະໄດ້ມາເຝົ້າພຣະອົງເມື່ອໃດ.’ ⁴⁰ຝ່າຍພຣະມະຫາກະສັດຈະຊົງຕອບວ່າ ‘ເຮົາບອກທ່ານຕາມຄວາມຈິງວ່າ ທີ່ພວກທ່ານໄດ້ເຮັດການເຫລົ່ານີ້ແກ່ພວກຕ່ຳຕ້ອຍທີ່ສຸດຄົນໜຶ່ງໃນພວກພິນ້ອງຂອງເຮົານີ້ ກໍໄດ້ເຮັດໃຫ້ເຮົາເໝືອນກັນ.’

⁴¹ເມື່ອນັ້ນພຣະອົງຈະຊົງກ່າວກັບບັນດາຜູ້ທີ່ຢູ່ເບື້ອງພຣະຫັດຊ້າຍຂອງພຣະອົງວ່າ ‘ສູທັງ-ຫລາຍຜູ້ຖືກປ້ອຍເວນ, ຈົ່ງຖອຍໜີຈາກເຮົາເຂົ້າໄປໃນໄພທີ່ໄໝ້ຢູ່ເປັນນິດຊຶ່ງຊົງຈັດຕຽມໄວ້ສຳລັບພະຍາມານກັບບໍລິວານຂອງມັນ. ⁴²ເພາະວ່າເຮົາຢາກເຂົ້າ ສູບໍ່ໄດ້ໃຫ້ເຮົາກິນ ເຮົາຫິວນ້ຳ ສູບໍ່ໃຫ້ເຮົາດື່ມ. ⁴³ເຮົາເປັນແຂກບ້ານມາ ສູບໍ່ໄດ້ພາເຮົາເຂົ້າໄປ ເຮົາເປືອຍຕົວ ແຕ່ສູບໍ່ໄດ້ເອົາເຄື່ອງມາໃຫ້ນຸ່ງ ເຮົາເຈັບປ່ວຍແລະຢູ່ໃນຄຸກ ແຕ່ສູບໍ່ໄດ້ມາຢັ້ງມຢາມເຮົາ.’ ⁴⁴ເຂົາຈະທູນຕອບວ່າ ‘ພຣະອົງເຈົ້າເອີຍ, ພວກຂ້າພະອົງໄດ້ເຫັນພຣະອົງຊົງຢາກເຂົ້າຫລືຊົງຫິວນ້ຳ ຊົງເປັນແຂກບ້ານມາ, ຊົງເປືອຍພຣະກາຍ, ຊົງປະຊວນຫລືຊົງຢູ່ໃນຄຸກ ແລະພວກຂ້າພະອົງບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດພຣະອົງຍາມໃດ.’ ⁴⁵ເມື່ອນັ້ນພຣະອົງຈະຊົງຕອບແກ່ເຂົາວ່າ ‘ເຮົາບອກສູທັງຫລາຍຕາມຄວາມຈິງວ່າ ທີ່ສູບໍ່ໄດ້ເຮັດການເຫລົ່ານັ້ນແກ່ຜູ້ຕ່ຳຕ້ອຍທີ່ສຸດໃນພວກນີ້ ພວກສູກໍບໍ່ໄດ້ເຮັດແກ່ເຮົາເໝືອນກັນ.’ ⁴⁶ແລ້ວພວກເຫລົ່ານີ້ ຈະອອກໄປສູ່ໂທດອັນຕະຫລອດໄປເປັນນິດ ແຕ່ພວກສິນ

ທຳກຳເຂົ້າສູ່ຊີວິດອັນຕະຫລອດ ໄປເປັນນິດ.

ບົດທີ 26

ພວກຫົວໜ້າປອງຮ້າຍພຣະເຢຊູ

(ມູຮກ 14:1-2; ລກ 22:1-2; ຢຮ 10:45-53)

1 ເມື່ອພຣະເຢຊູ ຊົງກ່າວຖ້ອຍຄຳເຫລົ່ານີ້ສິນສຸດລົງແລ້ວ ພຣະອົງຊົງບອກພວກສາວົກຂອງຕົນວ່າ, 2 “ທ່ານທັງຫລາຍຮູ້ຢູ່ວ່າອີກສອງວັນກໍຈະເຖິງເທດສະການປັດສະຄາ ແລະບຸດມະນຸດຈະຖືກມອບໄວ້ໃຫ້ເຂົາຕອກຄຶງໄວ້ທີ່ໄມ້ກາງແຂນ.” 3 ໃນເວລານັ້ນພວກປະໂລຫິດຕົນໃຫຍ່ກັບພວກເຖົ້າແກ່ຂອງພົນລະເມືອງໄດ້ປະຊຸມກັນຢູ່ທີ່ສຳນັກຂອງມະຫາໂລຫິດຊື່ກາຍະຟາ. 4 ເຂົາປຶກສາກັນເພື່ອຈະໄດ້ຈັບພຣະເຢຊູດ້ວຍກົນອຸປາຍເອົາໄປຂ້າເສຍ. 5 ແຕ່ເຂົາເວົ້າກັນວ່າ, “ຢ່າໄດ້ເຮັດການນັ້ນ ໃນລະຫວ່າງວັນເທດສະການ ຍ້ານພົນລະເມືອງຈະເກີດວຸ້ນວາຍ.”

ການຖອກນ້ຳມັນຫອມໃສ່ພຣະສຽນທີ່ບ້ານເບັດທານີ

(ມູຮກ 14:3-9; ຢຮ 12:1-8)

6 ເມື່ອພຣະເຢຊູປະທັບຢູ່ບ້ານເບັດທານີ ໃນເຮືອນຂອງຊີໂມເນຄົນຊີທູດ, 7 ມີຍິງຜູ້ໜຶ່ງຖືກະອອມຫິນຂາວເຕັມດ້ວຍນ້ຳມັນຫອມທີ່ມີລາຄາແພງເຂົ້າມາເຝົ້າພຣະອົງ ຂະນະເມື່ອພຣະອົງຊົງນັ່ງຮັບປະທານອາຫານຢູ່ ນາງໄດ້ຖອກນ້ຳຫອມໃສ່ພຣະສຽນຂອງພຣະອົງ. 8 ແຕ່ເມື່ອພວກສາວົກເຫັນດັ່ງນັ້ນກໍເຄື່ອງໃຈຈຶ່ງເວົ້າວ່າ, “ເຫດໃດຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ເສຍຂອງໆ ຢ່າງນີ້. 9 ເພາະຖ້າຂາຍຂອງນີ້ກໍຄົງໄດ້ເງິນຈຳນວນຫລາຍ ແລ້ວຈະແຈກໃຫ້ຄົນຍາກຈົດກໍໄດ້.” 10 ແຕ່ພຣະເຢຊູຊົງຊາບຈຶ່ງກ່າວແກ່ເຂົາວ່າ, “ພວກທ່ານກວນໃຈຍິງນີ້ເຮັດຫຍັງ ນາງໄດ້ເຮັດການດີແກ່ເຮົາແລ້ວ. 11 ດ້ວຍວ່າຄົນຍາກຈົນມີຢູ່ກັບພວກທ່ານສະເໝີ ແຕ່ຝ່າຍເຮົາບໍ່ຢູ່ກັບພວກທ່ານສະເໝີ. 12 ຊຶ່ງຍິງນີ້ໄດ້ຖອກນ້ຳມັນຫອມໃສ່ກາຍຂອງເຮົາ ກໍໄດ້ເຮັດເພື່ອການປົງສົບຂອງເຮົາ. 13 ເຮົາບອກພວກທ່ານຕາມຄວາມຈິງວ່າ ຂ່າວປະເສີດນີ້ປະກາດໄປເຖິງບ່ອນໃດໃນທົ່ວພິພົບ ການທີ່ຍິງຜູ້ນີ້ໄດ້ເຮັດກໍຈະເລື່ອງລືໄປເຖິງບ່ອນນັ້ນເປັນທີ່ລະນຶກເຖິງນາງ.”

ຢູດາອິສະກາຣີອົດຕົກລົງຈະມອບພຣະເຢຊູໄວ້

(ມູຮກ 14:10-11; ລກ 22:3-6)

14 ເມື່ອນັ້ນຜູ້ໜຶ່ງໃນພວກສືບສອງຄົນນັ້ນຊື່ຢູດາອິສະກາຣີອົດ ໄດ້ໄປຫາພວກປະໂລຫິດຕົນໃຫຍ່, 15 ຖາມວ່າ, “ພວກທ່ານຈະຍອມໃຫ້ອັນໃດໃຫ້ແກ່ຂ້ານ້ອຍ ສ່ວນຂ້ານ້ອຍຈະມອບເພິ່ນໃຫ້ແກ່ພວກທ່ານ” ເຂົາຈຶ່ງເອົາເງິນສາມສືບຫລຽນໃຫ້ແກ່ຢູດາ. 16 ຕັ້ງແຕ່ນັ້ນມາຢູດາໄດ້ຊອກຫາໂອກາດເພື່ອຈະມອບພຣະອົງໄວ້.

ຊົງຮັບປະທານປັດສະຄາພ້ອມກັບສາວົກ

(ມູຮກ 14:12-21; ລກ 22:7-14, 21-23; ຢຮ 13:21-30)

17 ເມື່ອວັນຕົ້ນເທດສະການກິນເຂົ້າຈີ່ບໍ່ມີເຊື້ອແປງ ພວກສາວົກໄດ້ມາທູນຖາມພຣະອົງວ່າ, “ທ່ານປະສົງຈະໃຫ້ພວກຂ້ານ້ອຍຈັດແຈງປັດສະຄາໃຫ້ເພິ່ນຮັບປະທານບ່ອນໃດ.” 18 ພຣະອົງ

ຊົງຕອບວ່າ, “ຈົ່ງເຂົ້າໄປທາຄົນໜຶ່ງໃນກຸງບອກວ່າ ‘ອາຈານກ່າວວ່າ ເວລາກຳນົດຂອງເຮົາມາ ໃກ້ແລ້ວ ເຮົາຈະຖືສິນປັດສະຄາທີ່ເຮືອນຂອງທ່ານພ້ອມກັບສາວົກຂອງເຮົາ.’”¹⁹ ແລ້ວພວກສາວົກຈຶ່ງໄດ້ເຮັດຕາມທີ່ພຣະເຢຊູຊົງສັ່ງ ແລ້ວເຂົາໄດ້ຈັດແຈງປັດສະຄາໄວ້ພ້ອມ.²⁰ ຄັນເຖິງເວລາຄ່ຳແລ້ວພຣະອົງຊົງປະທັບຮ່ວມໂຕະກັບພວກສາວົກສິບສອງຄົນ.²¹ ເມື່ອກຳລັງຮັບປະທານອາຫານຢູ່ ພຣະອົງຊົງກ່າວວ່າ, “ເຮົາບອກພວກທ່ານຕາມຄວາມຈິ່ງວ່າ ຄົນໜຶ່ງໃນພວກທ່ານຈະທໍລະຍົດຕໍ່ເຮົາ.”²² ຝ່າຍສາວົກກໍມີຄວາມທຸກໃຈຫລາຍ ທຸກຄົນຕ່າງກໍຕັ້ງຕົ້ນທູນພຣະອົງວ່າ, “ບໍ່ອາດຈະແມ່ນຂ້າມ້ອຍຕີ້, ນາຍເອີຍ.”²³ ພຣະອົງຊົງຕອບວ່າ, “ຜູ້ທີ່ໄດ້ຈຳຮ່ວມຊາມດຽວກັບເຮົາ ຜູ້ນັ້ນແທລະ, ຈະທໍລະຍົດຕໍ່ເຮົາ.”²⁴ ບຸດມະນຸດສະເດັດໄປຕາມທີ່ໄດ້ຂຽນໄວ້ໃນພຣະຄຳພີເຖິງເລື່ອງເພິ່ນ ແຕ່ວິບັດແກ່ຜູ້ທີ່ຈະທໍລະຍົດຕໍ່ບຸດມະນຸດ ຖ້າຜູ້ນັ້ນບໍ່ເກີດມາກໍດີກວ່າ.”²⁵ ຢູດາຜູ້ທີ່ທໍລະຍົດຕໍ່ພຣະອົງທູນຖາມວ່າ, “ບໍ່ອາດຈະແມ່ນຂ້າມ້ອຍຕີ້, ອາຈານເອີຍ” ພຣະອົງຊົງຕອບວ່າ, “ແມ່ນທ່ານນັ້ນແລ້ວ.”

ຊົງຕັ້ງສິນມະຫາສະໜິດ

(ມຮກ 14:22-26; ລກ 22:15-20; 1 ກຮທ 11:23-26)

²⁶ລະຫວ່າງອາຫານມື້ນັ້ນ ພຣະເຢຊູຊົງຈັບເຂົ້າຈີ່ມາ ແລະເມື່ອຂໍພຣະພອນແລ້ວ ຊົງຫັກເຂົ້າຈີ່ນັ້ນໃຫ້ພວກສາວົກ ໂດຍຊົງກ່າວວ່າ, “ຈົ່ງຮັບກິນສາ ນີ້ແທລະ, ຄືກາຍຂອງເຮົາ.”²⁷ ແລ້ວພຣະອົງຊົງຈັບເອົາຈອກມາໂມທະນາພຣະຄຸນແລະຍິ້ມໃຫ້ເຂົາ ໂດຍຊົງກ່າວວ່າ, “ຈົ່ງດື່ມແຕ່ຈອກນີ້ທຸກຄົນ.”²⁸ ເພາະວ່ານີ້ແທລະຄືເລືອດຂອງເຮົາ ແມ່ນເລືອດອັນກຽວກັບພຣະສັນຍາ ທີ່ຖອກອອກເພື່ອຍົກຜິດບາບຄົນຈຳນວນຫລາຍ.²⁹ ເຮົາບອກທ່ານທັງຫລາຍວ່າ ເຮົາຈະບໍ່ດື່ມນ້ຳຜົນອະງຸ່ນຕໍ່ໄປອີກຈົນກວ່າວັນນັ້ນມາເຖິງ ຄືວັນທີ່ຈະດື່ມອັນໃໝ່ກັບພວກທ່ານໃນລາຊະແຜນດິນພຣະບິດາຂອງເຮົາ.”³⁰ ເມື່ອຮ້ອງເພງສັນລະເສີນແລ້ວ ເຂົາກໍພາກັນອອກໄປຍັງພູໝາກກອກເທດ.

ຊົງທຳນວາຍວ່າເປໂຕຈະປະຕິເສດພຣະອົງ

(ມຮກ 14:27-31; ລກ 22:31-34; ຢຮ 13:36-38)

³¹ເມື່ອນັ້ນ ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວກັບພວກສາວົກວ່າ, “ໃນຄືນວັນນີ້ທ່ານທຸກຄົນຈະສະດຸດໃຈເພາະເຮົາ ເພາະມີຄຳຂຽນໄວ້ໃນພຣະຄຳພີວ່າ ‘ເຮົາຈະປະທານຜູ້ລ້ຽງແກະຝູງນັ້ນຈະແຕກຊະກັນໄປ.’”

³²ແຕ່ເມື່ອເຮົາຖືກຊົງບັນດານໃຫ້ເປັນຄືນມາຈາກຕາຍແລ້ວ ເຮົາຈະໄປເຖິງແຂວງຄາລິເລກ່ອນໜ້າພວກທ່ານ.”³³ ຝ່າຍ ເປໂຕ ຈຶ່ງທູນຕອບພຣະອົງວ່າ, “ຖ້າຄືນທັງປວງຈະສະດຸດໃຈເພາະທ່ານ ຝ່າຍຂ້າມ້ອຍຈະບໍ່ສະດຸດໃຈຈັກເທື່ອ.”³⁴ ພຣະເຢຊູຊົງຕອບເປໂຕວ່າ, “ໃນຄືນວັນນີ້ກ່ອນໄກ່ຈະຂັນ ທ່ານຈະປະຕິເສດເຮົາເຖິງສາມເທື່ອ.”³⁵ ເປໂຕທູນພຣະອົງວ່າ, “ເຖິງແມ່ນຂ້າມ້ອຍຈະຕ້ອງຕາຍກັບທ່ານ ຂ້າມ້ອຍຈະບໍ່ປະຕິເສດທ່ານຈັກເທື່ອ” ຝ່າຍພວກສາວົກກໍທູນຢ່າງນັ້ນເໝືອນກັບທຸກຄົນ.

ຊົງອ້ອນວອນທີ່ເຄັດເຊມາເນ

(ມຣກ 14:32-42; ລກ 22:39-46)

³⁶ແລ້ວ ພຣະເຢຊູ ກໍສະເດັດພ້ອມກັບພວກສາວົກ ໄປເຖິງບ່ອນໜຶ່ງຊື່ ເຄັດເຊມາເນ ຈຶ່ງຊົງກ່າວກັບເຂົາວ່າ, “ຈົ່ງນັ່ງຢູ່ທີ່ນີ້ ໃນເວລານີ້ເຮົາຈະໄປອ້ອນວອນຢູ່ທີ່ນັ້ນ.” ³⁷ພຣະອົງຊົງພາ ເປໂຕກັບລູກຊາຍທັງສອງຂອງເຊເປດາຍໄປນຳ ແລ້ວຊົງເກີດມີຄວາມໂສກເສົ້າແລະໜັກເພາະໂທຫລາຍ. ³⁸ພຣະອົງຊົງກ່າວກັບເຂົາວ່າ, “ຈິດໃຈຂອງເຮົາທຸກໜັກແທບຈະຕາຍຢູ່ແລ້ວ ຈຶ່ງຄອຍຢູ່ທີ່ນີ້ ເຝົ້າຢູ່ກັບເຮົາເທິນ,” ³⁹ແລ້ວສະເດັດໄປອີກໜ້ອຍໜຶ່ງ ຈຶ່ງຊົງໝູບພຣະພັກລົງເຖິງດິນອ້ອນວອນວ່າ, “ໂອບົດາເອີຍ, ຖ້າເປັນໄດ້ຂໍໃຫ້ຈອກນີ້ເລື່ອນພົ້ນໄປຈາກລູກທ້ອນ ແຕ່ຢ່າງໃດກໍດີ, ຂໍຢ່າໃຫ້ເປັນໄປຕາມໃຈປາດຖະໜາຂອງລູກ ແຕ່ໃຫ້ເປັນໄປຕາມພຣະໂທຂອງພຣະອົງເທິນ” ⁴⁰ແລ້ວພຣະອົງໄດ້ສະເດັດກັບມາຫາສາວົກເຫລົ່ານັ້ນ ຊົງເຫັນເຂົານອນຫລັບຢູ່ ແລະຊົງກ່າວແກ່ເປໂຕວ່າ, “ຢ່າງນັ້ນພວກທ່ານບໍ່ສາມາດຈະຄອຍເຝົ້າຢູ່ກັບເຮົາຈັກທຸ່ມດຽວຫລື. ⁴¹ຈົ່ງເຝົ້າລະວັງແລະອ້ອນວອນ ຢູ່ເພື່ອພວກທ່ານຈະບໍ່ຕົກໃນການທົດລອງ ຈິດໃຈພ້ອມຢູ່ແລ້ວກໍຈົງແຕ່ກາຍກໍອ່ອນກຳລັງ.” ⁴²ພຣະອົງໄດ້ສະເດັດອອກໄປອີກເປັນເທື່ອທີສອງ ຊົງອ້ອນວອນ ວ່າ, “ບົດາຂ້າມ້ອຍເອີຍ, ຖ້າຈອກນີ້ເລື່ອນພົ້ນໄປບໍ່ໄດ້ເວັ້ນແຕ່ຂ້າມ້ອຍຈຳຕ້ອງດີມ ກໍບໍ່ໃຫ້ເປັນໄປຕາມນ້ຳພຣະໂທຂອງພຣະອົງ.” ⁴³ຄັນສະເດັດກັບຄືນມາກໍຊົງເຫັນພວກສາວົກນອນຫລັບຢູ່ເພາະຕາຂອງເຂົາມືນບໍ່ຂຶ້ນ. ⁴⁴ຈຶ່ງຊົງປະເຂົາໄວ້ສະເດັດໄປອ້ອນວອນເປັນເທື່ອທີສາມ ໂດຍຊົງກ່າວຄຳເກົ່ານັ້ນອີກ. ⁴⁵ແລ້ວພຣະອົງໄດ້ສະເດັດມາຍັງພວກສາວົກຊົງກ່າວວ່າ, “ພວກທ່ານຍັງນອນຫລັບເຊົາເມື່ອຍຢູ່ຫລື ເບິ່ງແມ, ເວລາມາໃກ້ແລ້ວ ບຸດມະນຸດກຳລັງຈະຖືກມອບໄວ້ໃນມືຄົນນອກສິນທຳ. ⁴⁶ຈົ່ງລຸກຂຶ້ນມາໄປກັນເທາະ ເບິ່ງແມ, ຜູ້ທີ່ຈະມອບເຮົານັ້ນມາໃກ້ແລ້ວ.”

ຊົງຖືກມອບໄວ້ແລະຈັບໄປ

(ມຣກ 14:24-50; ລກ 22:27-53; ຢຮ 18:2-12)

⁴⁷ເມື່ອພຣະອົງຍັງຊົງກ່າວບໍ່ທັນຂາດຄຳ ເບິ່ງແມ, ຜູ້ໜຶ່ງໃນຈຳພວກສືບສອງຄົນນັ້ນຄືຢູດາໄດ້ເຂົ້າມາພ້ອມດ້ວຍປະຊາຊົນຈຳນວນຫລາຍ ຖືດາບຖືໄມ້ຄ້ອນມາຈາກພວກປະໂລທິດຕິນໃຫຍ່ກັບພວກຜູ້ເຖົ້າແກ່ຂອງພົນລະເມືອງ. ⁴⁸ຜູ້ທີ່ຈະມອບພຣະອົງນັ້ນໄດ້ນັດໝາຍສຳຄັນໃຫ້ແກ່ເຂົາວ່າ, “ເຮົາຈະຈຸບຄຳນັບຜູ້ໃດກໍແມ່ນຜູ້ນັ້ນ ແຫລະຈົ່ງຈັບເອົາໄວ້.” ⁴⁹ຢູດາເຂົ້າມາຫາພຣະເຢຊູທັນທີທູນວ່າ, “ສະບາຍດີ, ອາຈານເຈົ້າຂ້າ” ແລ້ວຈຸບພຣະອົງຢ່າງຮັກແພງ. ⁵⁰ຝ່າຍພຣະເຢຊູ ຊົງກ່າວວ່າແກ່ຢູດາວ່າ, “ສະຫາຍເອີຍ, ມາທີ່ນີ້ເຮັດຫຍັງ?”^[1] ແລ້ວຄົນເຫລົ່ານັ້ນເຂົ້າມາລົງມືຈັບ ພຣະເຢຊູ ໄວ້. ⁵¹ຂະນະນັ້ນ ເບິ່ງແມ, ທີ່ມີຜູ້ໜຶ່ງທີ່ຢູ່ກັບພຣະເຢຊູ ຊັກດາບອອກພັນຂ້ອຍໃຊ້ຄົນໜຶ່ງຂອງມະຫາປະໂລທິດ ຖືກຫຼຸຂາດເບື້ອງໜຶ່ງ. ⁵²ພຣະເຢຊູ ຈຶ່ງຊົງປອກຜູ້ນັ້ນ

[1]ຫລືວ່າ “ຈົ່ງເຮັດຕາມທີ່ທ່ານຕັ້ງໃຈມານັ້ນ.” [2]ສະໄໝນັ້ນກອງທັບແຫ່ງຊາດປະເທດ ໂຣມ ກອງໜຶ່ງຕ້ອງນັບເປັນຈຳນວນທະຫານຫົກພັນຄົນ.

ວ່າ, “ຈົ່ງເອົາດາບຂອງທ່ານມຸ້ນໄວ້ບ່ອນມັນ ເພາະວ່າບັນດາຜູ້ທີ່ຖືດາບກໍຈະຖືກທໍາລາຍດ້ວຍດາບ. ⁵³ທ່ານຄິດວ່າເຮົາຈະຂໍຄວາມຊ່ອຍເຫລືອຈາກພຣະບິດາຂອງເຮົາບໍ່ໄດ້ຫລື ແລະໃນທັນທີພຣະອົງຈະໃຊ້ເທວະດາມາທາເຮົາກວ່າສິບສອງກອງ.^[2] ⁵⁴ແຕ່ຖ້າຢ່າງນັ້ນພຣະຄໍາພີທີ່ວ່າຈໍາຕ້ອງເປັນຢ່າງນັ້ນຈະສໍາເລັດໄດ້ຢ່າງໃດ.” ⁵⁵ໃນເວລານັ້ນພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງກ່າວກັບປວງຊົນວ່າ, “ທ່ານທັງຫລາຍຖືດາບຖືໄມ້ຄ້ອນອອກມາຈັບເຮົາເໝືອນຈັບໂຈນຫລື ເຮົາໄດ້ນັ່ງສັ່ງສອນໃນບໍລິເວນພຣະວິຫານທຸກໆ ວັນແຕ່ພວກທ່ານບໍ່ໄດ້ຈັບເຮົາ. ⁵⁶ແຕ່ເຫດການທັງປວງນີ້ໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນເພື່ອຈະສໍາເລັດຕາມທີ່ຜູ້ປະກາດພຣະທໍາໄດ້ຂຽນໄວ້.”ເມື່ອນັ້ນພວກສາວົກທັງໝົດໄດ້ປະພຣະອົງພາກັນໜີໄປ.

ພຣະເຢຊູຊົງຢູ່ຕໍ່ໜ້າສານສູງສຸດ

(ມຣກ 14:53-65; ລກ 22:54-55, 66-71; ຢຮ 18:12-14, 19-24)

⁵⁷ພວກທີ່ຈັບພຣະເຢຊູໄດ້ພາພຣະອົງໄປຫາມະຫາປະໂລຫິດຊື່ກາຢະຟາ ບ່ອນທີ່ພວກນັກທໍາແລະພວກເຖົ້າແກ້ໄດ້ມາປະຊຸມກັນນັ້ນ. ⁵⁸ຝ່າຍ ເປໂຕໄດ້ຕາມພຣະອົງໄປໃນໄລຍະຫ່າງໄກຈົນມາເຖິງເດີນບ້ານຂອງມະຫາປະໂລຫິດແລ້ວເຂົ້າໄປນັ່ງຢູ່ກາງເດີນບ້ານກັບພວກຍາມ ເພື່ອຊອມເບິ່ງວ່າທີ່ສຸດຂອງເລື່ອງນັ້ນຈະເປັນຢ່າງໃດ. ⁵⁹ພວກປະໂລຫິດຕົນໃຫຍ່ກັບບັນດາສະມາຊິກສານຈົ່ງຫາພະຍານຕົວະມາເບີກຕໍ່ສູ້ພຣະເຢຊູເພື່ອຂ້າພຣະອົງເສຍ. ⁶⁰ເຖິງແມ່ນວ່າມີພະຍານຕົວະຫລາຍປາກມາໃຫ້ການກໍ່ຕີ ແຕ່ກໍຫາຫລັກຖານບໍ່ໄດ້ ໃນທີ່ສຸດມີສອງຄົນໄດ້ມາໃຫ້ການ, ⁶¹ວ່າ, “ຜູ້ນີ້ແຫລະ, ໄດ້ກ່າວວ່າເຮົາສາມາດຈະມ້າງພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າແລະຈະສ້າງຂຶ້ນໃໝ່ພາຍໃນສາມວັນ.” ⁶²ມະຫາປະໂລຫິດໄດ້ຍືນຂຶ້ນຖາມພຣະອົງວ່າ, “ເຈົ້າບໍ່ຕອບຫຍັງຫລື ຄໍາພະຍານທີ່ຄົນເຫລົ່ານີ້ກ່າວຕໍ່ສູ້ເຈົ້າເປັນແນວໃດ.” ⁶³ແຕ່ພຣະເຢຊູຊົງມັດຢູ່ ແລ້ວມະຫາປະໂລຫິດຈຶ່ງກ່າວວ່າ, “ເຮົາໃຫ້ເຈົ້າສາບານໂດຍອ້າງພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງພຣະຊົນຢູ່ ໃຫ້ເຈົ້າບອກເຮົາວ່າເຈົ້າເປັນພຣະຄຣິດພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າຫລືບໍ່,” ⁶⁴ພຣະເຢຊູຊົງຕອບວ່າ, “ທ່ານເວົ້ານັ້ນແລ້ວ ແລະຫລາຍກວ່ານັ້ນອີກ, ເຮົາບອກພວກທ່ານວ່າ ໃນເວລາຕໍ່ໄປພວກທ່ານຈະເຫັນບຸດມະນຸດນັ່ງຢູ່ເບື້ອງຂວາຂອງຜູ້ຊົງລິດທານຸພາບ ແລະກໍາລັງສະເດັດມາເຖິງເມກໃນທ້ອງຟ້າ,” ⁶⁵ເມື່ອນັ້ນມະຫາປະໂລຫິດໄດ້ຈົກເສື້ອຜ້າຂອງຕົນແລ້ວກ່າວວ່າ, “ມັນໄດ້ເວົ້າໝິ່ນປະໝາດພຣະເຈົ້າແລ້ວ ພວກເຮົາຍັງຈະຕ້ອງການພະຍານອັນໃດອີກ ນີ້ແຫລະ, ທ່ານໄດ້ຍືນຄໍາປະໝາດນັ້ນແລ້ວ. ⁶⁶ພວກທ່ານຄິດເຫັນຢ່າງໃດ” ເຂົາກໍຕອບວ່າ, “ຄວນຖືກໂທດປະຫານຊີວິດ,” ⁶⁷ແລ້ວເຂົາໄດ້ຖິ້ມນໍ້າລາຍໃສ່ພຣະພັກທັງທຸບຕີພຣະອົງ ແລະລາງຄົນໄດ້ເອົາມືຕີບພຣະອົງ, ⁶⁸ແລ້ວເວົ້າວ່າ, “ເຈົ້າພຣະຄຣິດ, ແມ່ນໃຜຕີມືງ ທວາຍພວກເຮົາຟັງແມ.”

ເປໂຕປະຕິເສດພຣະເຢຊູ

(ມຣກ 14:66-72; ລກ 22:56-62; ຢຮ 18:15-18, 25-28)

⁶⁹ຝ່າຍ ເປໂຕນັ່ງຢູ່ນອກກາງເດີນບ້ານ ມີຍິງໃຊ້ຄົນໜຶ່ງມາຫາກ່າວວ່າ, “ໂຕເຄີຍຢູ່ກັບໂທຄາລີເລ ຄືເຢຊູນັ້ນເໝືອນກັນ.” ⁷⁰ແຕ່ເປໂຕຕອບປະຕິເສດຕໍ່ໜ້າຄົນທັງປວງວ່າ, “ທີ່ເຈົ້າເວົ້ານັ້ນ, ຂ້ອຍບໍ່ຮູ້ເລື່ອງ.” ⁷¹ເມື່ອ ເປໂຕອອກໄປທີ່ປະຕູບ້ານມີຍິງໃຊ້ອີກຄົນໜຶ່ງແລເຫັນ ຈຶ່ງກ່າວ

ແກ່ຄົນທັງຫລາຍທີ່ຢູ່ຫັ້ນວ່າ, “ຄົນນີ້ແທລະ, ເຄີຍຢູ່ກັບ ເຢຊູ ໄທນາຊາເຣັດ.” ⁷² ເປໂຕໄດ້ປະຕິ-
 ເສດທັງສາບານວ່າ, “ຂ້ອຍບໍ່ຮູ້ຈັກຄົນນັ້ນ.” ⁷³ ພາຍຫລັງນັ້ນໜ້ອຍໜຶ່ງຄົນທັງຫລາຍທີ່ຍືນຢູ່ຫັ້ນ
 ໄດ້ມາເວົ້າກັບ ເປໂຕວ່າ, “ໂຕເປັນພັກພວກຂອງເຂົາເຫລົ່ານັ້ນແທ້ ດ້ວຍວ່າສຳນຽງຂອງໂຕກໍລີ້
 ໃຫ້ຮູ້ໂຕເອງ.” ⁷⁴ ເມື່ອນັ້ນ ເປໂຕກໍຕັ້ງຕົນບ້ອຍດາ ທັງສະບັດສາບານວ່າ, “ຄົນນັ້ນກູບໍ່ຮູ້ຈັກ”
 ໃນທັນໃດນັ້ນໄກ່ກໍຂັ້ນ. ⁷⁵ ແລ້ວ ເປໂຕຈຶ່ງລະນຶກເຖິງຄຳທີ່ພຣະເຢຊູ ຊົງກ່າວໄວ້ວ່າ, “ກ່ອນໄກ່
 ຂັ້ນທ່ານຈະປະຕິເສດເຮົາເຖິງສາມເທື່ອ”, ແລ້ວ ເປໂຕກໍອອກໄປຂ້າງນອກຮ້ອງໄທ້ເປັນທຸກໜັກ
 ໃຈ.

ບົດທີ 27

ຊົງຖືກພາໄປຕໍ່ໜ້າປີລາດ

(ມຮກ 15:1; ລກ 23:1-2; ຢຮ 18:28-32)

¹ເມື່ອຮຸ່ງເຊົ້າພວກປະໂລຫິດຕົນໃຫຍ່ທັງໝົດແລະພວກເຖົ້າແກ່ຂອງພົນລະເມືອງ ໄດ້ປຶກສາ
 ກັນຕໍ່ສູ້ພຣະເຢຊູ ເພື່ອຈະປະທານຊີວິດພຣະອົງເສຍ. ²ເຂົາໄດ້ມັດພຣະອົງພາໄປມອບໃຫ້ປີ-
 ລາດຜູ້ປຶກຄອງ.

ຄວາມຕາຍຂອງຢູດາອິສະກາຣີອິດ

³ຝ່າຍຢູດາຜູ້ທໍລະຍົດຕໍ່ພຣະອົງນັ້ນ ເມື່ອເຫັນວ່າພຣະອົງຕ້ອງຖືກໂທດກໍກິນແໜງຈິ່ງນຳເອົາ
 ເງິນສາມສິບຫລຽນນັ້ນມາສົ່ງຄືນໃຫ້ແກ່ພວກປະໂລຫິດຕົນໃຫຍ່ແລະພວກເຖົ້າແກ່. ⁴ໂດຍ
 ເວົ້າວ່າ, “ຂ້ານ້ອຍຜິດແລ້ວ ເພາະໄດ້ມອບຜູ້ບໍ່ມີຜິດໃຫ້ເຖິງຄວາມຕາຍ” ຄົນເຫລົ່ານັ້ນຕອບວ່າ,
 “ການນັ້ນແມ່ນທຸລະອັນໃດກັບພວກເຮົາ ໃຫ້ເປັນທຸລະຂອງເຈົ້າເອງ.” ⁵ຢູດາຈຶ່ງຖິ້ມເງິນໄວ້ໃນ
 ພຣະວິຫານແລະຈາກໄປແລ້ວອອກໄປຜູກຄໍຕາຍເສຍ. ⁶ພວກປະໂລຫິດຕົນໃຫຍ່ໄດ້ເກັບເງິນ
 ນັ້ນໄວ້ແລ້ວເວົ້າວ່າ, “ເປັນການຜິດກົດບັນຍັດທີ່ຈະເກັບເງິນນັ້ນໄວ້ໃນຄັງພຣະວິຫານ ເພາະ
 ເປັນຄ່າຕັດຊີວິດ.”^[1] ⁷ເຂົາໄດ້ປຶກສາຕົກລົງກັນແລ້ວຈຶ່ງໄດ້ເອົາເງິນນັ້ນໄປຊື້ດິນຂອງຊ່າງປັນໝໍ້
 ເພື່ອໃຫ້ເປັນບ່ອນຝັງສົບຄົນຕ່າງດ້າວ. ⁸ເພາະສັນນັ້ນເຂົາຈຶ່ງເອີ້ນທີ່ດິນນັ້ນວ່າ ດິນເລືອດຈົນ
 ເຖິງທຸກວັນນີ້. ⁹ເມື່ອນັ້ນກໍສຳເລັດຕາມພຣະທຳທີ່ຊົງບອກໄວ້ດ້ວຍ ເຢເຣມີຍາຜູ້ປະກາດພຣະທຳ
 ທີ່ວ່າ, “ເຂົາໄດ້ຮັບເງິນສາມສິບຫລຽນ ຊຶ່ງເປັນລາຄາຜູ້ທີ່ເຂົາຄາດລາຄາໄວ້ ຄືຜູ້ທີ່ເຜົ່າພັນຂອງ
 ອິສຣາເອນບາງຄົນໄດ້ຕີລາຄານັ້ນ. ¹⁰ແລ້ວເຂົາໄດ້ເອົາເງິນນັ້ນໃຫ້ເປັນຄ່າສຳລັບນາຂອງຊ່າງ
 ປັນໝໍ້ ຕາມທີ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງສັ່ງຂ້າພຣະເຈົ້າໄວ້.”

ປີລາດໄຕ່ຖາມພຣະເຢຊູ

(ມຮກ 15:4-5; ລກ 23:3-4; ຢຮ 18:33-38)

¹¹ເມື່ອພຣະເຢຊູ ຊົງຍືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າຜູ້ປຶກຄອງ ຜູ້ປຶກຄອງຈຶ່ງຖາມພຣະອົງວ່າ, “ເຈົ້າເປັນກະສັດ

[1]ພາສາເດີມວ່າ “ເປັນຄ່າເລືອດ”

ຂອງຊາດຢິວຫລື.” ພຣະເຢຊູຊົງຕອບວ່າ, “ທ່ານເວົ້ານັ້ນແລ້ວ.” ¹²ເມື່ອພວກປະໂລຫິດຕົນໃຫຍ່ແລະພວກເຖົ້າແກ່ໄດ້ກ່າວໂທດໃສ່ພຣະອົງ ພຣະອົງກໍບໍ່ໄດ້ຊົງຕອບປະການໃດ. ¹³ປີລາດຈຶ່ງກ່າວແກ່ພຣະອົງວ່າ, “ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຍິນຫລືເຂົາເບີກພະຍານຕໍ່ສູ້ເຈົ້າຫລາຍປະການເທົ່າໃດ.” ¹⁴ແຕ່ພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ຊົງຕອບຈັກຄໍາ ຈົນຜູ້ປົກຄອງປະຫລາດໃຈຫລາຍ.

ພຣະເຢຊູຖືກພິພາກສາເຖິງສິ້ນພຣະຊົນ

(ມຮກ 15:6-15; ລກ 23:13-45; ຢຮ 18:39-19:16)

¹⁵ໃນຄາວເທດສະການນັ້ນຜູ້ປົກຄອງເຄີຍປ່ອຍນັກໂທດຄົນໜຶ່ງ ໃຫ້ແກ່ປະຊາຊົນຕາມທີ່ເຂົາຮ້ອງຂໍ. ¹⁶ຄາວນັ້ນມີນັກໂທດຄົນໜຶ່ງຜູ້ທີ່ເຂົາຮູ້ຈັກທົ່ວໄປ ຊື່ບາຣາບາ. ¹⁷ເມື່ອປະຊາຊົນມາປະຊຸມກັນແລ້ວປີລາດໄດ້ຖາມເຂົາວ່າ, “ພວກເຈົ້າຢາກໃຫ້ເຮົາປ່ອຍຜູ້ໃດ ປ່ອຍເຢຊູບາຣາບາຫລືເຢຊູທີ່ເອີ້ນວ່າພຣະຄຣິດ.” ¹⁸ເພາະປີລາດຮູ້ຢູ່ວ່າເຂົາໄດ້ມອບພຣະອົງໄວ້ດ້ວຍຄວາມອິດສາ. ¹⁹ຂະນະທີ່ປີລາດນັ່ງຢູ່ບ່ອນພິພາກສານັ້ນ ພັນລະຍາຂອງທ່ານໄດ້ໃຊ້ຄົນມາຮຽນວ່າ, “ຢ່າໄດ້ພົວພັນກັບເລື່ອງຄົນທີ່ບໍ່ມີຜິດນັ້ນ ດ້ວຍວ່າວັນນີ້ຂ້ານ້ອຍມີຄວາມທຸກໃຈຫລາຍຍ້ອນຄວາມຜົນກຽວຜູ້ນັ້ນ.” ²⁰ຝ່າຍພວກປະໂລຫິດຕົນໃຫຍ່ກັບພວກເຖົ້າແກ່ໄດ້ຍົວະຍົງປະຊາຊົນ ໃຫ້ຂໍປ່ອຍບາຣາບາ ແລະໃຫ້ຂ້າພຣະເຢຊູ ເສຍ. ²¹ຜູ້ປົກຄອງຈຶ່ງຖາມເຂົາອີກວ່າ, “ໃນສອງຄົນນີ້ພວກເຈົ້າຢາກໃຫ້ເຮົາປ່ອຍຜູ້ໃດ” ເຂົາຕອບວ່າ, “ບາຣາບາ.” ²²ແລ້ວປີລາດຈຶ່ງກ່າວກັບເຂົາວ່າ, “ຖ້າຢ່າງນັ້ນ, ເຮົາຈະເຮັດຢ່າງໃດ ແກ່ເຢຊູຜູ້ເອີ້ນວ່າພຣະຄຣິດ” ເຂົາພາກັນຕອບວ່າ, “ໃຫ້ຄຶງເສຍທີ່ໄມ້ກາງແຂນ.” ²³ຜູ້ປົກຄອງຈຶ່ງເວົ້າວ່າ, “ຄຶງເຮັດຫຍັງ ຄົນນີ້ໄດ້ເຮັດຜິດອັນໃດ” ເຂົາແຮ່ງພາກັນຮ້ອງຂຶ້ນວ່າ, “ໃຫ້ຄຶງເສຍທີ່ໄມ້ກາງແຂນ.”

²⁴ເມື່ອປີລາດເຫັນວ່າບໍ່ໄດ້ຜົນ ມີແຕ່ການຈູນວາຍກໍາລັງເກີດຂຶ້ນ ຈຶ່ງໄດ້ເອົານໍ້າມາລ້າງມືຕໍ່ໜ້າປະຊາຊົນ ໂດຍກ່າວວ່າ, “ເຮົາບໍ່ມີຜິດດ້ວຍເລື່ອງຄວາມຕາຍ”^[1] ຂອງຜູ້ນີ້ ໃຫ້ເປັນທຸລະຂອງພວກເຈົ້າເອງ.” ²⁵ແລະປະຊາຊົນພາກັນຕອບວ່າ, “ໃຫ້ໂທດເລື່ອງຄວາມຕາຍຂອງມັນຕົກໃສ່ພວກເຮົາກັບທັງລູກຫລານຂອງເຮົາ.” ²⁶ປີລາດຈຶ່ງປ່ອຍບາຣາບາໃຫ້ເຂົາ ແລະເມື່ອໃຫ້ຂຽນພຣະເຢຊູແລ້ວ ກໍມອບໃຫ້ຄຶງໄວ້ທີ່ໄມ້ກາງແຂນ.

ພວກທະຫານຫົວລີ້ພຣະເຢຊູ

(ມຮກ 15:16-20; ຢຮ 19:2-3)

²⁷ເມື່ອນັ້ນ ພວກທະຫານຂອງຜູ້ປົກຄອງໄດ້ພາພຣະເຢຊູເຂົ້າໄປໃນ ໄປຣໂຕຣຽນ ແລ້ວໄດ້ຮວບຮວມທະຫານທັງກອງ^[2] ມາອ້ອມພຣະອົງໄວ້. ²⁸ເຂົາໄດ້ເລີກເຕືອນທັງຂອງພຣະອົງອອກແລ້ວເອົາເສື້ອສີແດງມານຸ່ງໃຫ້. ²⁹ເຂົາໄດ້ເອົາເຄືອໜາມຖ້າຖັກເປັນໂຕ້ງແທນພວງມາໂລສຸບໃສ່ພຣະສຽນຂອງພຣະອົງ ແລ້ວເອົາໄມ້ອີ່ໃຫ້ພຣະອົງຖືໄວ້ໃນພຣະຫັດເບື້ອງຂວາ ແລະຄູເຂົ້າລົງຕໍ່ພຣະພັກພຣະອົງ ກ່າວຄໍາເຍາະເຍີ້ຍຫົວລີ້ພຣະອົງວ່າ, “ກະສັດຂອງຊາດຢິວ ເຮີຍ, ຈົ່ງຊົງ

[1]“ດ້ວຍເລື່ອງຄວາມຕາຍ” ພາສາເດີມວ່າ “ດ້ວຍເລື່ອງເລືອດ.” [2]ຢ່າງໜ້ອຍຈຳນວນຫ້າຮ້ອຍຄົນ.

ພຣະຈະເລີນເທີນ.”³⁰ ເຂົາໄດ້ຖິ້ມນ້ຳລາຍໃສ່ພຣະອົງ ແລະໄດ້ເອົາໄມ້ອ້ອນຕີພຣະສຽນພຣະອົງ.
³¹ ເມື່ອເຍາະເຍີ້ຍພຣະອົງແລ້ວເຂົາໄດ້ຖອດເສື້ອນັ້ນອອກ ແລ້ວເອົາເຄື່ອງທົງຂອງພຣະອົງມາ
ນຸ່ງໃຫ້ ຈົ່ງພາພຣະອົງອອກໄປເພື່ອຄົງໄວ້ທີ່ໄມ້ກາງແຂນ.

ການຄົງທີ່ໄມ້ກາງແຂນ

(ມຮກ 15:21-32; ລກ 23:26-43; ຢຮ 19:17-27)

³² ເມື່ອກຳລັງອອກໄປນັ້ນເຂົາໄດ້ພົບໂທກິເຣເນຄົນໜຶ່ງທີ່ຊື່ຊິໂມນ ຈົ່ງເກນຄົນນັ້ນໃຫ້ແບກ
ໄມ້ກາງແຂນຂອງພຣະອົງໄປ. ³³ ເມື່ອມາເຖິງບ່ອນໜຶ່ງເອີ້ນວ່າໂຄລະໂຄທາ (ທີ່ແປວ່າ ບ່ອນ
ກະໂຫລກຫົວ), ³⁴ ເຂົາໄດ້ເອົາເຫລົ້າແວງປະສົມກັບນ້ຳບົມາໃຫ້ພຣະອົງສະເຫວີຍ ແຕ່ເມື່ອຊົງ
ຊົມແລ້ວ ພຣະອົງບໍ່ຊົງຍອມສະເຫວີຍ. ³⁵ ເມື່ອໄດ້ຄົງພຣະອົງທີ່ໄມ້ກາງແຂນແລ້ວ ເຂົາກໍເອົາ
ເຄື່ອງທົງຂອງພຣະອົງມາຈົກສະຫລາກແບ່ງປັນກັນ. ³⁶ ແລ້ວກໍພາກັນນັ່ງເຝົ້າພຣະອົງຢູ່ທີ່ນັ້ນ.
³⁷ ເຂົາໄດ້ເອົາຂໍ້ຄວາມກ່າວໂທດຕິດໄວ້ເໜືອພຣະສຽນຂອງພຣະອົງ ຊຶ່ງອ່ານວ່າ, “ຜູ້ນີ້ຄືເຢຊູ
ກະສັດຂອງຊາດຢິວ.” ³⁸ ເວລານັ້ນເຂົາໄດ້ເອົາໂຈນສອງຄົນຄົງໄວ້ກັບພຣະອົງ ເບື້ອງຂວາຄົນ
ໜຶ່ງເບື້ອງຊ້າຍຄົນໜຶ່ງ. ³⁹ ຝ່າຍຄົນທັງປວງທີ່ຢ່າງຜ່ານໄປມານັ້ນ ກໍພົ້ນປະໝາດພຣະອົງແລະ
ສັ່ນຫົວ, ⁴⁰ ໂດຍກ່າວວ່າ, “ເຈົ້າຜູ້ມ້າງພຣະວິຫານແລະສ້າງຂຶ້ນໃໝ່ໃນສາມວັນເຮີຍ, ຈົ່ງຊ່ອຍ
ຕົວເອງໃຫ້ພົ້ນ ຖ້າເຈົ້າເປັນບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະຈົ່ງລົງມາຈາກໄມ້ກາງແຂນແມ.” ⁴¹ ໃນທຳ-
ນອງດຽວກັນນັ້ນພວກພະໂລຫິດຕິນໃຫຍ່ ກັບພວກນັກທຳແລະພວກຜູ້ເຖົ້າແກ່ກໍໄດ້ເຍາະເຍີ້ຍ
ພຣະອົງວ່າ, ⁴² “ມັນຊ່ອຍຄົນອື່ນໃຫ້ພົ້ນໄດ້ ແຕ່ຊ່ອຍຕົວເອງບໍ່ໄດ້ ມັນເປັນກະສັດອິສຣາເອນ
ໃຫ້ມັນລົງມາຈາກໄມ້ກາງແຂນດຽວນີ້ເທາະແລ້ວພວກເຮົາຈະໄດ້ເຊື້ອຖືມັນ. ⁴³ ທ່ານໄດ້ວາງໃຈ
ໃນພຣະເຈົ້າ ຖ້າພຣະເຈົ້າຊົງພໍພຣະໂທໃນທ່ານ ກໍໃຫ້ພຣະເຈົ້າໂຜດໃຫ້ທ່ານພົ້ນໄດ້ໃນປັດນີ້
ເພາະມັນໄດ້ເວົ້າວ່າ ‘ເຮົາເປັນບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ.’” ⁴⁴ ຢ່າງດຽວກັນນັ້ນ ພວກໂຈນຜູ້ຖືກຄົງໄວ້
ພ້ອມກັນກັບພຣະອົງກໍໄດ້ກ່າວຄຳຫຍາບຊ້າຕໍ່ພຣະອົງເໝືອນກັນ.

ຊົງສິ້ນພຣະຊົນ

(ມຮກ 15:33-41; ລກ 23:44-49; ຢຮ 19:28-30)

⁴⁵ ແລ້ວໄດ້ເກີດການມືດມົວທົ່ວແຜ່ນດິນຕັ້ງແຕ່ຫົກໂມງ^[1] ຈົນເຖິງເກົ້າໂມງ.^[2] ⁴⁶ ຄັນປະມານ
ເກົ້າໂມງ ພຣະເຢຊູຊົງຮ້ອງສຽງດັງວ່າ, “ເອລີໆ ແລມາ ຊາບັກທານີ” (ແປວ່າ, “ພຣະເຈົ້າຂອງ
ຂ້າພຣະອົງ, ພຣະເຈົ້າຂອງຂ້າພຣະອົງເອີຍ, ເຫດສັນໃດຈົ່ງຊົງປະຖິ້ມຂ້າພຣະອົງເສຍ”).
⁴⁷ ບາງຄົນທີ່ຢືນຢູ່ນັ້ນເມື່ອໄດ້ຍິນກໍເວົ້າວ່າ, “ຄົນຜູ້ນີ້ເອີ້ນຫາອາລິຍາ.” ⁴⁸ ໃນທັນໃດນັ້ນມີຜູ້ໜຶ່ງ
ໃນພວກເຂົາແລ່ນໄປເອົາຟອງນ້ຳຈຸ່ມເຫລົ້າແວງສົ້ມໃຫ້ເຕັມ ແລ້ວສູບໃສ່ປາຍໄມ້ອ້ອຍໃຫ້
ພຣະອົງສະເຫວີຍ. ⁴⁹ ແຕ່ຄົນອື່ນເວົ້າວ່າ, “ພ້າວເທື່ອ, ຖ້າເບິ່ງກ່ອນວ່າເອລີຢາຈະມາຊ່ອຍມັນ
ໃຫ້ພົ້ນຫລືບໍ່.” ⁵⁰ ສ່ວນ ພຣະເຢຊູກໍຊົງຮ້ອງສຽງດັງຂຶ້ນອີກ ແລ້ວຊົງປ່ອຍຈິດວິນຍານໄປ.

^[1] ປັດຈຸບັນນີ້ເຄີຍເວົ້າວ່າ ເວລາທ່ຽງ. ^[2] ປັດຈຸບັນເຄີຍເວົ້າວ່າ ບ່າຍສາມໂມງ.

⁵¹ແລະເບິ່ງແມ, ຜ້າກັງໃນພຣະວິຫານກໍຊົງຖືກຈັກໄປສອງຕ່ອນ ຕັ້ງແຕ່ເທິງລົງເຖິງລຸ່ມ ແຜ່ນດິນກໍສະທ້ານຫວັ່ນໄຫວ ສິລາກໍແຕກອອກຈາກກັນ. ⁵²ອຸບໂມງຝັງສົບກໍໄຂອອກ ສົບພວກໄພ່ພົນຂອງພຣະເຈົ້າຫລາຍຄົນທີ່ລ່ວງລັບໄປແລ້ວກໍເປັນຄືນມາ. ⁵³ເຂົາທັງຫລາຍຈຶ່ງພາກັນອອກຈາກອຸບໂມງ ແລະເມື່ອພຣະເຢຊູຊົງເປັນຄືນມາແລ້ວກໍໄດ້ເຂົ້າໄປໃນນະຄອນສັກສິດ ປະກົດຕົວໃຫ້ຫລາຍຄົນເຫັນ. ⁵⁴ສ່ວນນາຍຮ້ອຍແລະທະຫານທີ່ເຝົ້າພຣະສົບພຣະເຢຊູຢູ່ນຳກັນ ເມື່ອໄດ້ເຫັນແຜ່ນດິນຫວັ່ນໄຫວແລະເຫດການທັງປວງທີ່ເກີດຂຶ້ນນັ້ນ ກໍພາກັນຍ້ານຫລາຍຈຶ່ງເວົ້າກັນວ່າ, “ຈິງແທ້ແລ້ວ, ທ່ານຜູ້ນີ້ແມ່ນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ.” ⁵⁵ຢູ່ທີ່ນັ້ນມີຜູ້ຍິງຫລາຍຄົນຄອຍເບິ່ງແຕ່ຫ່າງໄກ ຄືພວກຍິງທີ່ໄດ້ຕິດຕາມແລະບົວລະບັດພຣະເຢຊູຕັ້ງແຕ່ແຂວງຄາລິເລມາ. ⁵⁶ໃນພວກນັ້ນມີມາຣີອາໄທ ມັກດາລາ, ມາຣີອາມານດາຂອງຢາໂກໂບ ແລະ ໂຢເຊັບ ກັບມານດາຂອງລູກຊາຍຂອງເຊເບດາຍ.

ການວາງພຣະສົບໃສ່ອຸບໂມງ

(ມູກ 15:42-47; ລກ 23:50-56; ຢຮ 19:38-42)

⁵⁷ເມື່ອຄຳມາແລ້ວມີເສດຖີຄົນໜຶ່ງຊື່ໂຢເຊັບ ເປັນໄທບ້ານອາຣີມາທາຍ ຊຶ່ງໄດ້ເຂົ້າເປັນສິດຂອງພຣະເຢຊູເໝືອນກັນ. ⁵⁸ທ່ານຜູ້ນີ້ໄດ້ໄປຫາປີລາດຂໍເອົາພຣະສົບພຣະເຢຊູ ປີລາດຈຶ່ງຊົງໃຫ້ມອບພຣະສົບນັ້ນແກ່ເພິ່ນ. ⁵⁹ໂຢເຊັບກໍອັນເຊີນເອົາພຣະສົບ ແລ້ວເອົາຜ້າປານສະອາດຫຸ້ມຫໍ່ໄວ້, ⁶⁰ແລະອັນເຊີນພຣະສົບໄປບັນຈຸວາງໃນອຸບໂມງໃໝ່ຂອງຕົນ ຊຶ່ງທ່ານໄດ້ສະກັດໄວ້ໃນຫີນ ແລ້ວກຶ່ງຫີນໃຫຍ່ກ້ອນໜຶ່ງອັດປາກອຸບໂມງໄວ້ຈຶ່ງໜີໄປ. ⁶¹ຝ່າຍ ມາຣີອາໄທ ມັກດາລາ ມາຣີອາອີກຄົນໜຶ່ງນັ້ນ ກໍນັ່ງຢູ່ຕໍ່ໜ້າອຸບໂມງ.

ທະຫານຍາມເຝົ້າທີ່ອຸບໂມງ

⁶²ວັນໜ້າມາ ຄືວັນຖັດຈາກວັນຈັດແຈງ ພວກປະໂລຫິດຕົນໃຫຍ່ກັບພວກຟາຣີຊາຍໄດ້ພາກັນໄປຫາປີລາດ, ⁶³ຮຽນວ່າ, “ທ່ານທີ່ນັບຖື, ພວກຜູ້ຂ້າຈື່ຈຳໄດ້ວ່າຄົນຫລອກລວງຜູ້ນັ້ນ ເມື່ອຍັງມີຊີວິດຢູ່ ມັນໄດ້ເວົ້າວ່າ ‘ພາຍຫລັງສາມວັນແລ້ວເຮົາຈະເປັນຄືນມາ’.” ⁶⁴ດ້ວຍເຫດນັ້ນຂໍທ່ານບັນຊາສັ່ງໃຫ້ເຝົ້າອຸບໂມງໄວ້ຢ່າງແຂງແຮງຈົນເຖິງວັນຖ້ວນສາມ ຍ້ານວ່າພວກສາວົກຂອງມັນຈະມາລັກເອົາສົບໄປແລ້ວຈະກ່າວຕໍ່ພົນລະເມືອງວ່າ ‘ເພິ່ນເປັນຄືນມາຈາກຕາຍແລ້ວ’ ການຫລອກລວງຄັ້ງສຸດທ້າຍນີ້ຈະຮ້າຍແຮງກວ່າຄັ້ງກ່ອນ.” ⁶⁵ປີລາດໄດ້ບອກເຂົາວ່າ, “ພວກທ່ານມີທະຫານຍາມ ຈົ່ງໄປເຝົ້າ^[1] ໃຫ້ແຂງແຮງຕາມຄວາມເຫັນຂອງພວກທ່ານ.” ⁶⁶ແລະເຂົາກໍໄດ້ພາກັນໄປເຮັດໃຫ້ອຸບໂມງນັ້ນໝັ້ນຄົງ ໂດຍປະທັບຕາໃສ່ຫີນໄວ້ແລະຕັ້ງທະຫານຍາມໃຫ້ເຝົ້າຢູ່.

[1]ຫລືວ່າ “ຈົ່ງເອົາທະຫານຍາມໝູ່ໜຶ່ງໄປເຝົ້າ...”

ບົດທີ 28

ການຊົງຄົນພຣະຊົນ

(ມຮກ 16:1-8; ລກ 24:1-12; ຢຮ 20:1-20)

1 ພາຍຫລັງວັນສະບາໂຕນັ້ນເວລາໃກ້ຮຸ່ງເຊົ້າວັນຕົ້ນສັບປະດາ ມາຣິອາໄທມັກດາລາ ກັບ ມາຣິອາອິກຄົນໜຶ່ງນັ້ນ ໄດ້ພາກັນໄປເບິ່ງອຸບໂມງ. 2 ເບິ່ງແມ, ເກີດແຜ່ນດິນຫວັ່ນໄຫວຢ່າງໜັກ ເພາະເທວະດາຕົນໜຶ່ງຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າລົງມາຈາກສະຫວັນໄດ້ກົງກ້ອນຫີນອອກຈາກອຸບໂມງແລ້ວກໍນັ່ງເທິງຫີນນັ້ນ. 3 ລັກສະນະຂອງເທວະດາຕົນນັ້ນເໝືອນແສງຟ້າແມບ ເຄື່ອງນຸ່ງກໍຂາວເໝືອນຫິມະ. 4 ພວກຄົນຍາມທີ່ເຝົ້າຢູ່ກໍຍ້ານເທວະດານັ້ນ ແລະກາຍເປັນເໝືອນຄົນຕາຍ. 5 ຝ່າຍເທວະດາຕົນນັ້ນໄດ້ກ່າວແກ່ພວກຜູ້ຍິງວ່າ, “ພວກເຈົ້າຢ່າຊູ່ຢ້ານ ເຮົາກໍຮູ້ແລ້ວວ່າພວກເຈົ້າມາຊອກຫາພຣະເຢຊູ ຜູ້ທີ່ຖືກຄົງໄວ້ທີ່ໂມ້ກາງແຂນ. 6 ພຣະອົງບໍ່ປະທັບທີ່ນີ້ ເພາະຖືກຊົງບັນດານໃຫ້ເປັນຄົນມາ ຕາມທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງກ່າວແລ້ວ ຈົ່ງມາເບິ່ງບ່ອນທີ່ພຣະອົງໄດ້ບັນທົມຢູ່ນັ້ນ. 7 ແລ້ວຈົ່ງຮີບໄປບອກພວກສາວົກຂອງພຣະອົງວ່າ ‘ພຣະອົງຖືກຊົງບັນດານໃຫ້ເປັນຄົນມາຈາກຕາຍແລ້ວ ແລະເບິ່ງແມ, ພຣະອົງສະເດັດໄປຍັງແຂວງ ຄາລີເລ ກ່ອນທ່ານທັງຫລາຍ ພວກທ່ານຈະໄດ້ເຫັນພຣະອົງຢູ່ທີ່ນັ້ນ’ ນີ້ແທລະ, ເຮົາໄດ້ບອກພວກເຈົ້າແລ້ວ.” 8 ຍິງເຫລົ່ານັ້ນກໍຮີບໄປຈາກອຸບໂມງທັງຢ້ານທັງຍິນດີຫລາຍ ແລ່ນໄປບອກພວກສາວົກຂອງພຣະອົງ, 9 ແລະເບິ່ງແມ, ພຣະເຢຊູໄດ້ສະເດັດມາພົບເຂົາແລະຊົງກ່າວວ່າ, “ຈົ່ງຈະເລີນເທີນ” ຍິງເຫລົ່ານັ້ນກໍເຂົ້າມາຈັບພຣະບາດນະມັດສະການພຣະອົງ. 10 ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວວ່າ, “ຢ່າຊູ່ຢ້ານ ຈົ່ງໄປບອກພວກພີ່ນ້ອງຂອງເຮົາ ໃຫ້ໄປຍັງແຂວງ ຄາລີເລ ເຂົາໄດ້ເຫັນເຮົາທີ່ນັ້ນ.”

ລາຍງານຂອງທະຫານຍາມ

11 ເມື່ອຍິງເຫລົ່ານັ້ນກໍາລັງໄປ ມີຜູ້ເຝົ້າຍາມລາງຄົນໄດ້ເຂົ້າໄປໃນເມືອງ ເລົ່າເຫດການທັງປວງທີ່ເກີດຂຶ້ນນັ້ນ ໃຫ້ພວກປະໂລຫິດຕົນໃຫຍ່ຟັງ. 12 ເມື່ອພວກປະໂລຫິດຕົນໃຫຍ່ໄດ້ປະຊຸມປຶກສາກັນກັບພວກເຖົ້າແກ່ແລ້ວ ກໍເອົາເງິນຈໍານວນຫລາຍແຈກໃຫ້ພວກທະຫານ, 13 ສັ່ງວ່າ, “ໃຫ້ພວກເຈົ້າເວົ້າວ່າ ‘ພວກສາວົກຂອງມັນໄດ້ມາໃນເວລາກາງຄືນ ລັກເອົາສົບໄປເວລາໝູ່ເຮົານອນຫລັບຢູ່. 14 ຖ້າຄວາມນີ້ຊາບເຖິງຜູ້ປົກຄອງ ພວກເຮົາຈະຊັກຊວນເອົາໃຈເພິ່ນ ຈົ່ງໃຫ້ພວກເຈົ້າພິ່ນຄວາມຮ້ອນໃຈ.” 15 ເຂົາໄດ້ຮັບເງິນແລ້ວກໍພາກັນເຮັດຕາມຄໍາແນະນໍານັ້ນຄວາມນີ້ໄດ້ຊໍາລິໄປໃນບັນດາພວກຢົວຈົນເຖິງທຸກວັນນີ້.

ພຣະເຢຊູຊົງສົ່ງສາວົກ

(ມຮກ 16:14-18; ລກ 24:36-49; ຢຮ 20:19-26; ກກກ 1:9-11)

16 ແຕ່ພວກສາວົກສືບເອັດຄົນນັ້ນໄດ້ໄປຍັງແຂວງ ຄາລີເລ ເຖິງພູທີ່ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງກໍານົດໄວ້ກັບເຂົາ. 17 ເມື່ອເຂົາເຫັນພຣະອົງແລ້ວຈົ່ງຂາບໄຫວ້ນະມັດສະການ ແຕ່ລາງຄົນຍັງສົງໃສຢູ່. 18 ພຣະເຢຊູຈົ່ງສະເດັດມາໃກ້ແລ້ວຊົງກ່າວກັບເຂົາວ່າ, “ອໍານາດທັງໝົດໃນສະຫວັນ ແລະທີ່

ແຜ່ນດິນໂລກກໍດີ ຊົງມອບໃຫ້ແກ່ເຮົາແລ້ວ. ¹⁹ເຫດສັນນັ້ນພວກທ່ານຈົ່ງໄປ!^[1] ຈົ່ງເຮັດໃຫ້ຄົນ
ທຸກຊາດເປັນລູກສິດ ໃຫ້ເຂົາຮັບບັບຕິສະມາໃນພຣະນາມແຫ່ງພຣະບິດາ, ພຣະບຸດ, ແລະ
ພຣະວິນຍານອັນບໍລິສຸດ. ²⁰ສິ່ງສອນເຂົາໃຫ້ຖືກຮັກສາສາລະພັດຊຶ່ງເຮົາໄດ້ສັ່ງພວກເຈົ້າໄວ້
ແລ້ວນັ້ນ ນີ້ແທລະ, ເຮົາຢູ່ກັບທ່ານທັງຫລາຍທຸກໆ ວັນຈົນໝົດກັບ.

* * *

[1] ສໍາເນົາຕົ້ນສະບັບບາງສະບັບ ແທນທີ່ຈະເວົ້າວ່າ “ເຫດສັນນັ້ນພວກທ່ານຈົ່ງໄປ” ກໍມີຄຳວ່າ “ເຫດສັນ-
ນັ້ນໃນຂະນະທີ່ພວກທ່ານໄປນັ້ນ...”

ຕົວຫຍໍ້

ຊື່ພຣະທຳ	ຕົວຫຍໍ້	ຊື່ພຣະທຳ	ຕົວຫຍໍ້
ປະຖົມມະການ	ປຖກ	ປັນຍາຈານ	ປຍຈ
ອົບພະຍົບ	ອພຍ	ຍອດເພງ	ຍດພ
ລະບຽບພວກເລວີ	ລລວ	ເອຊາຢາ	ອຊຢ
ຈິດເຊັ່ນບັນຊີ	ຈຊບ	ເຢເຣມີຢາ	ພຄຄ
ພຣະບັນຍັດສອງ	ພບຍ	ເພງຄຳຄວນ	ຢຣມ
ໂຢຊວຍ	ຢຊຍ	ເອເຊກີເອນ	ອສກ
ພວກຜູ້ປົກຄອງ	ຜປຄ	ດານີເອນ	ດນອ
ນາງຣຸດ	ນຣດ	ໂຮເຊອາ	ຮຊອ
1 ຊາມູເອນ	1ຊມອ	ໂຢເອນ	ຢອນ
2 ຊາມູເອນ	2ຊມອ	ອາໂມດ	ອມດ
1 ກະສັດ	1ກສດ	ໂອບາດີຢາ	ອບດ
2 ກະສັດ	2ກສດ	ໂຢນາ	ໂຢນ
1 ຂ່າວຄາວ	1ຂຄວ	ມີກາ	ມກາ
2 ຂ່າວຄາວ	2ຂຄວ	ນາຮູມ	ນຮມ
ເອັດຊະຣາ	ອສຣ	ຮາບາກຸກ	ຮບກ
ເນເຮມີຢາ	ນຮຢ	ເຊຟານີຢາ	ສຟຢ
ເອສະເທີ	ອຊທ	ຮັກກາຍ	ຮກຍ
ໂຢບ	ໂຢບ	ເສກາລີຢາ	ສກຢ
ເພງສັນລະເສີນ	ພສສ	ມາລາກີ	ມລກ
ສຸພາສິດ	ສພສ		

This 2010 edition of the Lao Bible has been revised and extended from the 1979 edition of the Lao Shorter Old Testament and 1973 edition of the Lao New Testament, as published by Thailand Bible Society in 1991.